Ἡ Νεολαία

3 ΤΟΜΟΣ

ΑΡ. ΦΥΛ. 1 (104)

5 Οκτ. 1940 Ε

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Γ'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
» » Συντάξεως 34-452
» » Τυπογραφείου 593-330

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 1 — 5 Ὀκτωβρίου 1940
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μαθητῶν	μὴ μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40	50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας			1
Ἀμερικῆς Δολ.			6
Αἰγύπτου Λίρ.			1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας), Σχολικὰς Ἐφορείας καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἢ λήγει ἡ συνδρομή, ὅπως μᾶς ἐμβάζουν τακτικῶς αὐτήν.

Ὅσοι ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν ἀνανεώσουν παρακαλοῦνται νὰ μᾶς τὸ γνωρίζουν ἐπιστρέφοντες τὸ πρῶτον τεῦχος ποὺ θὰ λάβουν, μετὰ τὴν λῆξιν αὐτῆς, γράφοντες ἐπὶ τῆς ταινίας τὴν λέξιν «ἀπαράδεκτον».

Ἡ μὴ τοιαύτη ἐπιστροφὴ σημαίνει διὰ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ συνδρομητοῦ νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ τεύχους καὶ τὴν ὑποχρέωσίν του ὅπως ἐμβάσῃ τὴν συνδρομήν του.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἀλλάσσουν διεύθυνσιν νὰ μᾶς τὸ γνωρίζουν ἐγκαίρως δι' ἐπιστολῆς των, ἐσωκλείοντες εἰς ταύτην καὶ 3 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ πλακιδίου τῆς διευθύνσεώς των.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πῇ πὼς δὲν ἦταν εὐτυχοῦς ὥρας ἔμπνευσις ἡ ἰδέα τοῦ ν' ἀφιερωθῇ ἀπὸ τὴν Ὀργάνωσιν μία εἰδικὴ ἡμέρα εἰς τὰς ἐνόπλους δυνάμεις. Ὁ στρατὸς καὶ ὁ στρατιώτης εἶναι πράγματα γεμᾶτα γοητείαν καὶ ἕλξιν εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ παιδιοῦ. Διότι τὸ παιδὶ ἀνυπομονεῖ νὰ γίνῃ ἄνδρας καὶ διότι ὁ στρατιώτης, ὁ ἀξιωματικός, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν στολὴν καὶ μὲ τὸ σπαθί, εἶναι, εἰς τὴν παιδικὴν ἀντίληψιν, τὸ πρότυπον καὶ ὁ ἰδανικὸς τύπος τοῦ ἀνδρός. Εἰς τὴν ἕλξιν αὐτὴν τοῦ παιδιοῦ πρὸς τὸν στρατὸν ὑπάρχει ἐν σπέρματι καὶ κάτι ἄλλο. Ἡ φυσικὴ ἀνθρωπίνη ροπὴ πρὸς τὴν τάξιν καὶ πρὸς τὴν ἱεράρχησιν. Εἰς τὰ παιγνίδια τῶν μικρῶν ποὺ παίζουν τοὺς στρατιώτας, αὐτὴ ἡ φυσικὴ ἀναζήτησις τῆς ἱεραρχημένης τάξεως, ἐκδηλώνεται μ' ἕνα πρόσθετον ἀποτέλεσμα — χρησιμώτατον διὰ τὸν παιδαγωγόν, ποὺ θὰ τύχῃ νὰ τὸ προσέξῃ: Ἡ ἀποκάλυψις τῶν χαρακτήρων καὶ τῶν ἱκανοτήτων τῶν παιδιῶν καὶ ἡ αὐτόματος ἀνάδειξις καὶ ἐπιλογὴ τῶν ἡγετικῶν τύπων, ποὺ ὑπάρχουν μεταξύ των.

Φυσικὰ δὲν ἦτο ὁ συντελεστὴς τῆς γοητείας ποὺ ἀσκεῖ ἡ ἰδέα τοῦ στρατοῦ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ, ἐκεῖνος ποὺ ἐγέννησε τὴν ἰδέαν τῆς καθιερώσεως τῆς ἡμέρας τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, ποὺ ἐθέσπισεν ἡ Διοίκησις τῆς Ε. Ο. Ν. Δὲν ὑπάρχει ὅμως κανεὶς ποὺ θ' ἀρνηθῇ, ὅτι ὁ συντελεστὴς αὐτὸς θὰ συμβάλῃ πολὺ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς καθιερωθείσης ἡμέρας. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πηγὴν τῆς ἰδέας, αὐτὴν δὲν εἶναι καθόλου δύσκολον νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ κανείς. Δὲν εἶναι ἀκόμη πολὺ μακράν, ὥστε νὰ ἠμπορῇ νὰ ἔχῃ λησμονηθῇ, ἡ ἐποχὴ ποὺ αἱ ἔνοπλοι δυνάμεις, ὅπως καὶ κάθε ἄλλος θεσμὸς συνοχῆς, ἀσφαλείας καὶ τάξεως εἰς αὐτὸν τὸν Τόπον, ἦτο στόχος τῶν διαβολῶν, τῆς καταλαλήσεως καὶ τῶν ἐμπαιγμῶν τῶν διαλυτικῶν ἰδεῶν καὶ τῶν διαλυτικῶν δυνάμεων, ποὺ ἀδίστακτοι καὶ ἀδίωκτοι ἐβιάζοντο νὰ ἐπιβληθοῦν καὶ νὰ κυριαρχήσουν. Ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ μὴν ἐνθυμῆται ὅτι τὰ στρώματα τῆς νεολαίας, ὁ κόσμος τῶν νέων, τῶν ἐφήβων καὶ τῶν παιδιῶν, ἦσαν τότε — διὰ λόγους ποὺ δὲν χρειάζεται νὰ ἐξηγηθοῦν — τὸ ἔδαφος ὅπου οἱ ἀπόστολοι τῆς ἀποσυνθέσεως κατὰ προτίμησιν ἠγωνίζοντο νὰ σπείρουν τὸν σπόρον τῶν καταλυτικῶν των κηρυγμάτων. Πολὺ φυσικὰ καὶ ὀρθά, ἑπομένως, ἡ Διοίκησις τῆς Νεολαίας, διὰ νὰ ἐξαλείψῃ πρῶτον τελείως κάθε φυσικὸν ὑπόλειμμα προκαταλήψεως ἢ δυσπιστίας, ποὺ ἦτο πιθανὸν νὰ εἶχεν ἀπομείνει ἀπὸ τὴν κακὴν ἐκείνην σπορὰν εἰς τὰς ψυχὰς ὀλίγων ἢ περισσοτέρων ἐφήβων καὶ νέων, ποὺ ὑπέστησαν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως τὴν ἐπίδρασίν της, καὶ δεύτερον, δημιουργικῶς ὑπηρετοῦσα τὸ πνεῦμα καὶ τὴν «εἰς ἑνότητα συνάγουσαν τὰ πάντα» θέλησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ, διὰ ν' ἀποκαταστήσῃ τὰ αἰσθήματα τῆς θερμῆς οἰκειότητος, τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ θαυμασμοῦ, ποὺ ἐχαρακτήριζον ἀνέκαθεν τὰς σχέσεις τῆς ἀστρατεύτου ἑλληνικῆς νεότητος ἀπέναντι τῆς στρατευμένης, καθιέρωσε τὸν αὐριανὸν ἑορτασμόν. Ὅτι καὶ οἱ δύο σκοποὶ θὰ ἐξυπηρετηθοῦν ἐπιτυχῶς, μᾶς τὸ ἐγγυᾶται ἐπιπροσθέτως ἡ πρόθυμος διάθεσις, τὴν ὁποίαν ἐκδηλώνουν αἱ Διοικήσεις τῶν ἐνόπλων δυνάμεων εἰς τὸ νὰ παράσχουν ὅλην τὴν συνδρομήν των, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπαφῆς, τῆς ἐξοικειώσεως καὶ τῆς συναδελφώσεως τῶν στρατευμένων καὶ τῶν ἀστρατεύτων παιδιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Βεβαίως, ὅταν λέγωμεν ἐξοικείωσιν καὶ συναδέλφωσιν, ἐννοοῦμεν πρὸ παντὸς ἀφομοίωσιν πνεύματος. Καὶ δὲν χρειάζεται νὰ ἐπιμείνωμεν πολὺ εἰς τὸ νὰ ἐξηγήσωμε πόσην ἰδιαιτέραν ἀνάγκην ἔχουν τὰ παιδιὰ καὶ οἱ ἔφηβοι τῶν Φαλάγγων τῆς Ε. Ο. Ν., τοῦ πνεύματος τῆς ἐμπεδωμένης τάξεως καὶ τῆς στερεᾶς πειθαρχίας, ποὺ εἶναι ἀναγκαῖαι προϋποθέσεις καὶ πρῶτα **συστατικὰ στοιχεῖα κάθε ὁμαδικοῦ χαρακτῆρος ἀγῶνος,** καὶ ποὺ κανεὶς ἀνθρώπινος θεσμὸς δὲν τὰ ἐξασφαλίζει τόσον τέλεια καὶ μὲ τόσην ἐπιτυχίαν ὅσον ὁ στρατός.

Ἡ Ε. Ο. Ν. δὲν εἶναι στρατός. Εἶναι ὅμως ὄργανον ὁμαδικοῦ ἀγῶνος ἡμιστρατιωτικῆς μορφῆς. Εἰς τὰς τάξεις της μαζὶ μὲ τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν ὁμαδικὴν ἀγωγήν, ἡ νεότης τοῦ Ἔθνους λαμβάνει καὶ στοιχεῖα στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως, ποὺ θὰ τῆς εἶναι ἰδιαιτέρως χρήσιμα, ὅταν θὰ κληθῇ μὲ τὴν σειράν της ν' ἀποτελέσῃ τὴν πολεμικὴν δύναμιν τῆς Χώρας. Ἀπὸ τὴν ἐπαφήν της, ἑπομένως, ἀπὸ τὴν ἐξοικείωσιν μὲ τὰς ἐν ἐνεργείᾳ πολεμικὰς δυνάμεις, τὰ μέλη της ἔχουν ν' ἀντλήσουν στοιχεῖα πολύτιμα, ποὺ θὰ τοὺς χρειασθοῦν καὶ διὰ τὴν περίοδον τῆς καθαρῶς στρατιωτικῆς των θητείας, πρὸ παντὸς ὅμως θὰ διδαχθοῦν νὰ ἱεραρχῶνται καὶ νὰ ὑποτάσσωνται, διὰ νὰ εἶναι κατόπιν, εἰς ὅλην των τὴν ζωήν, ἱκανὰ νὰ ἄρχωνται, ἀλλὰ καὶ νὰ ἄρχουν, νὰ ἱεραρχῶνται, ἀλλὰ καὶ νὰ διοικοῦν. Διότι καὶ ὅλη ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, εἰς ὅλα τὰ στάδια, εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς καὶ τοὺς κύκλους τῆς δράσεως ἀπαιτεῖ ἱεράρχησιν, καὶ ὁλόκληρον τὸ πρόβλημα τῆς ὁμαδικῆς συμβιώσεως τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὑπόθεσις ἀξιολογημένης ἱεραρχήσεως πρὸ παντός. Ὅταν θὰ ἔχῃ κατορθωθῇ αἱ νέαι ἀνθρώπιναι γενεαὶ νὰ ἱεραρχῶνται κατ' ἀξίαν καὶ κατὰ ἱκανότητα ἀπὸ παιδιά, ἕνα πλῆθος ἀπὸ τὰς ἀντιθέσεις καὶ τὰς ἀντινομίας ποὺ προκαλοῦν τὰς κοινωνικὰς διαταραχὰς καὶ τὰς ἐμφυλίους ἀναστατώσεις θὰ ἐκλείψῃ αὐτομάτως. Αὐτὸ ἀκόμη τὸ τόσον παρανοημένον εἰς τὴν ἐποχήν μας πρόβλημα τῆς ἐλευθερίας θὰ ἔχῃ εὕρει τὴν θετικήν του λύσιν. Διότι ἂν ἡ ἀνιεράρχητος ἐλευθερία καταλήγῃ εἰς ἀναρχίαν ποὺ πυρπολεῖ τὸν Κόσμον, καλῶς ἱεραρχημένη ἡ ἐλευθερία ὁμοιάζει πρὸς στερεῶς ἐγκοιτισμένον ποταμόν, ποὺ τὰ ρεῖθρά του γονιμοποιοῦν τὴν οἰκουμένην.

Μὲ τὴν ἐξοικείωσιν πρὸς τὸν στρατὸν ἡ νεότης θὰ μεταλάβῃ ἐπίσης ἀμεσώτερον τοῦ ἡρωϊκοῦ πνεύματος τῆς Φυλῆς, ποὺ αἱ ἔνοπλοι δυνάμεις εἶναι οἱ γνησιώτεροί του θεματοφύλακες. Ἡ ἐξωτερικὴ μορφὴ τῆς ὀργανώσεως τῶν ἐνόπλων δυνάμεων εἶναι ἡ ἰδία ἢ περίπου ἡ ἰδία, παντοῦ, ἀλλὰ ἡ ἡρωϊκὴ αἴσθησις τῆς ζωῆς ποικίλλει κατὰ τὰς Φυλὰς καὶ κατὰ τὰ Ἔθνη. Ἡ στρατιωτικὴ παράδοσις εἰς τὴν Ἑλλάδα, χωρὶς νὰ ὑστερῇ ποιοτικῶς τῆς παραδόσεως οὐδενὸς ἄλλου λαοῦ, εἶναι σχετικῶς νέα. Τὸ ἡρωϊκὸν ὅμως πνεῦμα εἶναι βαθὺ καὶ τόσον παλαιόν, ὅσον καὶ τὸ ἔπος τῆς τρισχιλιετοῦς ζωῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Εἶναι δὲ ἀλήθεια θαυμαστὴ ἡ διὰ μέσου τῶν μακρῶν αἰώνων ἀναλλοίωτος ἐπιβίωσις τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου τοῦ ἥρωος. Οἱ τύποι τῶν ὁμηρικῶν πολεμιστῶν ἀναζοῦν ἀπαράλλακτοι εἰς τὰ μεσαιωνικά μας ἔπη καὶ εἰς τὰ δημοτικὰ τραγούδια τοῦ συγχρόνου Ἑλληνισμοῦ. Εἴτε εἰς τὸν μῦθον τοῦ Περσέως τὸν μελετᾷ κανείς, εἴτε εἰς τοὺς θρύλους τοῦ στρατηλάτου τοῦ Χριστιανικοῦ Ἑλληνισμοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ τοῦ Ἀκρίτα, εἴτε εἰς τὰ κλέφτικά μας τραγούδια, ὁ Ἕλλην πολεμιστὴς εἶναι ὁ τύπος τοῦ ἀντρειωμένου. Σεμνὸς καὶ ἁβρός, ἀδέκαστος ἐχθρὸς τῆς βίας καὶ τῆς ἀδικίας τῶν ἰσχυρῶν καὶ τρυφερὸς προστάτης τῶν ἀδυνάτων καὶ τῶν ἀδικουμένων. Χάρις εἰς τὸν ἰδιάζοντα αὐτὸν τύπον τοῦ Ἕλληνος στρατιώτου, ὅταν ἡ πλημμύρα τῆς ὡρίμου δυνάμεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐξεχύθη καὶ κατεκάλυψε τὸν Κόσμον, οἱ λαοὶ τὴν ἐδέχθησαν ὡς αὔραν λεπτὴν ἐαρινῆς αὐγῆς, ὡς ἀνατολὴν νέου φωτὸς εἰς τοὺς βαρβάρους των ὁρίζοντας. Καὶ ἡ λάμψις τοῦ κάλλους της αὐτὴ διατηρεῖται ἀκόμη καὶ τώρα, πάμφωτος, ἔπειτα ἀπὸ χιλιετηρίδας, εἰς τὰ βάθη τῆς μνήμης των. Κλῆρος τῶν νέων γενεῶν τῶν Ἑλλήνων εἶναι νὰ διαιωνίσουν αὐτὸν τὸν τύπον τοῦ ἀντρειωμένου καὶ αὐτὴν τὴν φωτεινὴν παράδοσιν.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

ΤΙΜΗ ΣΤΟΥΣ ΗΡΩΑΣ

Αὔριο ἀπὸ τὸ ἕνα ὡς τὸ ἄλλο ἄκρο τῆς Ἑλλάδος τὰ ἑλληνόπουλα θὰ δώσουν μιὰ μεγάλη γιορτὴ ποὺ τὰ ἴδια τὴν ὠργάνωσαν καὶ τὰ ἴδια θὰ λαμπρύνουν: Τὴν ἑορτὴ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων. Ἀπεφάσισαν νὰ τιμήσουν ἐκείνους ποὺ ἀποτελοῦν τὸ φράγμα, τὴν ἀσπίδα καὶ τὴν πανοπλία τοῦ τόπου, ἐκείνους ποὺ ἂν ποτὲ τὸ θελήση ὁ Θεός, θὰ προτάξουν τὰ στήθη, τὰ μπράτσα καὶ τὸ νοῦ στὸ χείμαρρο ποὺ θἄρχόνταν ἄλλη μιὰ φορὰ στὴ χιλιόχρονη ἑλληνικὴ ἱστορία νὰ κατακλύση τὴν Ἑλλάδα.

Δὲν ξέρω ποιὸς εἶχε τὴν ὡραία ἰδέα, γιατὶ τὶς περισσότερες φορὲς οἱ ὡραῖες ἰδέες παρουσιάζονται ὡς συνολικὴ γνώμη καὶ ὄχι ὡς ἀτομικὴ σκέψις. Ὅποιος ὅμως καὶ νἆναι, πρέπει νἆναι βέβαιος ὅτι ἀνταπεκρίθη στὴν ἐνδόμυχη διάθεσι ὅλων τῶν Ἑλλήνων, ὁπουδήποτε καὶ ἂν κατοικοῦν, ὅπου καὶ ἂν κερδίζουν τὸ ψωμί τους μὲ μόχθο καὶ ἱδρῶτα. Σὲ λαοὺς ποὺ ἡ λέξις Πατρὶς γεννᾶ τὰ θερμότερα αἰσθήματα, τοὺς ρωμαλεωτέρους παλμοὺς εἶναι φυσικὸ τὸ αἴσθημα αὐτὸ τῆς στοργῆς καὶ τῆς ἀγάπης, γιατὶ ὁ στρατιώτης εἶναι σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς τοῦ κάθε ἔθνους καὶ περισσότερο στὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἡ ἐλευθερία ζυμώθηκε μὲ τόσα αἷμα ποὺ καμμιὰ ἄλλη φυλὴ δὲν μπορεῖ νὰ διεκδικήση παρόμοιο τίτλο καὶ τόσο μεγάλη τιμή.

Μὰ τάχα δὲν ἦταν γνώρισμα τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ἡ στοργὴ αὐτὴ καὶ ἀγάπη πρὸς τὸν στρατιώτη;

Ὁ Τυρταῖος ὁ Ἀδιφναῖος, αἰῶνες ὅλους πρὸ Χριστοῦ, διεκήρυσσε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ὑποθῆκες του [1].

Καὶ πάλι ὅποιος ἀνάμεσα στοὺς πρώ- [τους ξεψυχήση
καμάρι τῆς πατρίδος του καὶ τῶν γο- [νιῶν τιμή,
μὲ κάμποσες λαβωματιὲς στὰ στήθη [τὰ πανώρια
ἢ μὲ πληγὲς στὴ μέση του μπροστὰ— [μόνο μπροστά! —
ὅπου μαζὶ μοιρολογοῦν καὶ γέροντες [κι' ἀγόρια
καὶ τὸ χωριὸ ὁλάκαιρο τὴν θλῖψι του [βαστᾶ
καὶ ὁ τάφος του πασίγνωστος καθὼς [καὶ τὰ παιδιά του
καὶ τῶν παιδιῶν του τὰ παιδιὰ καὶ ὅλη ἡ γενιὰ μαζὶ
κι' ἡ δόξα δὲν ξεγράφεται ποτὲ ἢ τ' [ὄνομά του
καὶ μέσ' στὸ χῶμα γίνεται ἀθάνατος [καὶ ζῆ
ἐκεῖνος ποὺ σὰν πολεμᾶ καὶ μάχεται [καὶ στέκει,
γιὰ τὴν πατρίδα, τὰ παιδιὰ σὰν ἄνδρας [σκοτωθῆ!
Σὰ δὲ γλυτώση τὸ βαρὺ τοῦ χάρου [τὸ πελέκι
καὶ πάρη νίκη ζηλευτὴ τιμὴ μὲ τὸ [σπαθί,
χαρά του! Ὅλοι τὸν παινοῦν ἴδια [καὶ νέοι καὶ γέροι
καὶ μὲ πολλὰ φθάνει καλὰ τὴν ὥρα [τῆς θανῆς.
Ὅσο γερνάει καὶ πιὸ πολὺ ὁ κόσμος [τόνε ξέρει
κανένας δὲν τὸν ἀδικεῖ, δὲν τὸν φθο- [νάει κανείς,
καθένας προσηκώνεται νὰ τοῦ παρα- [χωρήση
τὴν πρώτη θέσι, ὡς καὶ οἱ πιὸ πα- [λῃοὶ καὶ διαλεχτοί.
Τὸ λοιπὸν τούτη τὴν τιμὴ νάξιωθῆ ἄς [πασχίση
κάθ' ἄνδρας κι' ἀπὸ πόλεμο ποτὲ μὴν [τραβηχτῆ.

Καὶ θυμᾶμαι μιὰ φορὰ ποὺ βρισκόμουν στὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης. Ἦταν κάποια γιορτὴ καὶ κατέβαιναν ἀπὸ τὰ χωριὰ κι' ἔφθαναν ἀπὸ τὰ βουνὰ κι' ἀπὸ τὴν πόλι μέσα χιλιάδες οἱ Κρητικοὶ ποὺ θἄπαιρναν μέρος ἢ θὰ παρακολουθοῦσαν τὴ γιορτή. Κατέβαιναν λεβέντες Σφακιανοὶ μὲ τὰ ἄσπρα ποδήματα, κυπαρισσόκορμοι λεβέντες, παλληκάρια μὲ τὶς φουφοῦλες καὶ τὸ ἀέτειο βλέμμα, κοπέλλες ἡρωτόκες. Κατέβαιναν ὅμως καὶ ἄλλοι ἀληθινοὶ Ὀλύμπιοι μὲ τὰ χιόνια στὰ μαλλιὰ καὶ στὰ γένεια, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀψήφησαν κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο τὰ χρόνια καὶ τοὺς ἐχθρούς. Ἦσαν οἱ γέροι καπετανέοι ποὺ τοῦ καθενὸς ἡ ζωὴ ἦταν μαζὶ καὶ μιὰ σελίδα τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, ποὺ ἔφαγαν ἀληθινὰ τὴν μπαρούτη μὲ τὴ χούφτα. Κι' ὅπως τὸ λέει ὁ Τυρταῖος, ἔτσι καὶ στὰ χρόνια τὰ δικά μας: Τὰ κρητικόπουλα τοὺς κυττοῦσαν μὲ θάμβος, οἱ νέοι μὲ θαυμασμὸ ποὺ ἔκρυβε τὴ διάθεσι τῆς μιμήσεως, κι' ὅλοι μὲ καμάρι καὶ μὲ μάτια ποὺ ἔδιναν στὸ βλέμμα τὸν ἐσώτερο ἐκεῖνο κόσμο τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τῆς ὑπερηφάνειας. Στὸ πέρασμά τους ὅλοι ἐσηκώνονταν καὶ οἱ πρῶτες θέσεις ἦσαν γιὰ τὴν παράταξι αὐτὴ τῶν ἡρώων ποὺ ἐκράτησαν τὴν δόξα καὶ τὴν τιμὴ τῆς Ἑλλάδος. Ἐθύμιζαν ἀρχαῖα εἰκόνα τὰ ζωντανὰ αὐτὰ ἀγάλματα μὲ τὴν καμαρωτὴ κορμοστασιὰ καὶ τὴν θερμὴ ἁρμονικὴ κατατομή.

Μὰ δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ μοῦ ἐδόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ἰδῶ κι' ἀλλοῦ τὸ θαυμασμὸ καὶ τὸν σεβασμὸ αὐτὸν πρὸς τοὺς ἥρωας. Στὶς Σέρρες, ὅταν περνοῦσε ὁ καπετὰν Γιογλῆς, ὁ γέρος αὐτὸς ποὺ προσωποποιεῖ τὸ ἔπος τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος, ὅλοι βρίσκουνταν στὸ πόδι καὶ στὴ βαρειά του περπατησιὰ σὰν νἀκούονταν ὁ ἀντίλαλος τῶν θριάμβων! Τὸ ἴδιο ἀντελήφθην στὸ Μωρηᾶ ὅταν περνοῦσαν οἱ ἥρωες τῶν Βαλκανικῶν καὶ τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν πολέμων. Εἶναι στὴν ψυχὴ τοῦ Ἕλληνος νὰ τιμᾶ τοὺς ἥρωας καὶ τοὺς ἀγωνιστάς, γιατὶ ἀνήκει στὴν φυλὴ ἐκείνη ποὺ ἐπροσωποποίησε ὅ,τι εὐγενέστερο, ὅ,τι ὡραιότερο καὶ ὅ,τι καλλίτερο.

Τί ὅμως συγκινητικώτερο, τί ὡραιότερο ἀπὸ τὴν τιμὴ αὐτὴ ποὺ θὰ παράσχουν τὰ ἑλληνόπουλα ὅλα τοῦ ἑλληνισμοῦ πρὸς τὰς ἐνόπλους δυνάμεις. Τί ἐνθουσιαστικώτερο ἀπὸ τὴν ἑορτὴ αὐτή, ποὺ θἆναι ἡ προσφορὰ τοῦ θαυμασμοῦ ἀπὸ τοὺς αὐριανοὺς στρατιώτας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τοὺς σημερινοὺς καὶ ἀπὸ τὴν ὁμολογία αὐτὴ τῆς πίστεως πρὸς τὰ λαμπρότερα ἐθνικὰ ἰδανικά;

Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης

Ἀλλὰ τὸ περισσότερον ἀπὸ ὅλα, διὰ τὸ ὁποῖον ἐπιτρέψατέ μου νὰ ὑπερηφανεύωμαι, εἶναι ὅτι ἐσώσαμεν τὸ φρόνημα τοῦ τόπου αὐτοῦ, ὥστε νὰ ἠμπορεῖτε σήμερον νὰ εἶσθε ὑπερήφανοι διότι εἶσθε Ἕλληνες, νὰ μὴν ἐντρέπεσθε νὰ λέγετε ὅτι εἶσθε Ἕλληνες, νὰ ἀκοῦτε τὸν ἐθνικὸν ὕμνον καὶ νὰ συγκινῆται ἡ ψυχή σας, νὰ βλέπετε τὴν σημαίαν νὰ περνᾷ καὶ νὰ τὴν χαιρετᾶτε μὲ ἐνθουσιασμόν. Ὄπισθεν δὲ ἡμῶν ἔρχεται ὁλόκληρος ἡ νεολαία τῆς χώρας, ἐνθουσιώδης καὶ ὁρμητική, ζωηρὰ τὴν ψυχὴν καὶ μὲ ἀνώτερα αἰσθήματα καὶ μὲ ἀπόφασιν νὰ ἐκπληρώσῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡ ἰδική μας γενεὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐκπληρώσῃ. Καὶ λέγω ὅτι αὐτὸ τὸ θεωρῶ τὸ περισσότερον ἀπὸ ὅλα, διότι χωρὶς ψυχὴν καὶ χωρὶς πίστιν σὲ μεγάλα ἰδανικὰ δὲν ὑφίσταται Ἔθνος οὔτε γίνονται μεγάλα ἔργα.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

---

1 ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Ἐκλογὴ ἀρχαίων ποιημάτων, κατὰ μετάφρασιν Σίμου Μενάρδου.

Γράμματα ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΧΡΟΝΟ

Ἀγαπητοὶ Φίλοι,

Σήμερα φτάσαμε μαζὶ σ' ἕναν καινούργιο σταθμὸ τῆς πορείας μας. Ἔχουμε διανύσει μαζὶ — τὸ περιοδικό μας κι' ἐσεῖς — ἕναν ἀκόμη χρόνο μιᾶς κοινῆς πνευματικῆς προσπαθείας. Καὶ ἀξίζει νὰ σταθοῦμε λιγάκι στὸ μεταίχμιο αὐτὸ ἀνάμεσα στὸν δεύτερο καὶ στὸν τρίτο μας χρόνο, γιὰ νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸν δρόμο ποὺ περάσαμε καὶ νὰ συγκεντρώσουμε τὶς δυνάμεις μας γιὰ τὴ νέα κοινὴ ἐξόρμησι.

Ὅπως βλέπετε, μιλῶ γιὰ μιὰ «κοινὴ πνευματικὴ προσπάθεια». Δὲν εἶναι σχῆμα λόγου αὐτό, ἀγαπητοί μου. Εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἡ πραγματικότης. Γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς συνεργάτης τοῦ περιοδικοῦ μας, δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τοῦ στέλλῃ γραπτὴ συνεργασία, ποὺ νὰ δημοσιεύεται στὶς σελίδες του. Ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ στέλλουν συνεργασία χωρὶς νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιεύεται, ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ στέλλουν μόνο ἐπιστολὲς χωρὶς κανένα σκοπὸ δημοσιεύσεως, ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ἐπίσης συνεργάται του. Γιατὶ ἐπικοινωνοῦν μαζί του πνευματικὰ καὶ ψυχικά, καθένας μὲ τὸν τρόπο του καὶ ἀνάλογα μὲ τὶς δυνάμεις του.

Μὲ τὴν ἐπικοινωνία αὐτὴ τὸ περιοδικὸ παρακολουθεῖ τὶς σκέψεις σας, ἐρευνᾷ τὴν ἔκτασι τῶν γνώσεών σας, μελετᾷ τὴ δίψα τῆς μαθήσεώς σας, ἐμβαθύνει στὶς διανοητικές σας δυνάμεις, καὶ κανονίζει ἀναλόγως τὴν πνευματικὴ τροφὴ ποὺ σᾶς προσφέρει. Μὲ τὴν ἐπικοινωνία αὐτὴ ἀκούει τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς σας, νοιώθει τὰ συναισθήματά σας, συμμετέχει στοὺς πόθους σας καὶ στὰ ἰδανικά σας, καὶ προσπαθεῖ ν' ἀνταποκριθῇ σ' ὅλα αὐτά. Τί ἄλλο εἶναι αὐτὴ ἡ ὡραία καὶ βαθειὰ ἐπικοινωνία παρὰ μιὰ ἀληθινὴ καὶ γόνιμη συνεργασία;

Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀκόμη ποὺ δὲν γράφουν καθόλου στὸ περιοδικό, ἀλλὰ εἶναι ἁπλοῖ ἀναγνῶσται του, καὶ αὐτοὶ συνεργάζονται ἐπίσης μαζί του. Γιατὶ τὸ περιοδικό, καὶ μόνο ποὺ τοὺς νοιώθει νὰ σκύβουν πάνω στὶς σελίδες του καὶ νὰ τὶς μελετοῦν, ἐπικοινωνεῖ τὸ ἴδιο μαζί τους.

Ὅλοι ἐσεῖς, ἀγαπητοὶ φίλοι, γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι, μαθηταὶ τῶν σχολείων καὶ ἐργαζόμενα παιδιὰ τῆς ὑπαίθρου, τῶν καταστημάτων καὶ τῶν ἐργοστασίων, ὅλοι μαζὶ ἐσεῖς ἀποτελεῖτε τὴν πηγὴν τῶν ἐμπνεύσεων τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ, ὅλοι ἐσεῖς σχηματίζετε τὸν ὡραῖον καὶ ὑψηλὸ στόχο τοῦ προορισμοῦ του, τῶν πόθων του καὶ τῶν προσπαθειῶν του.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ποὺ δρασκελίζει τὸ κατώφλι τοῦ δευτέρου του ἔτους, γιὰ νὰ μπῇ στὸ τρίτο, ἡ σκέψι του καὶ ἡ ψυχή του στρέφονται σὲ σᾶς, γιὰ νὰ σᾶς στείλῃ τὸν πιὸ ἐγκάρδιο χαιρετισμό, νὰ σᾶς ἐκφράσῃ τὴ βαθειὰ ἱκανοποίησι καὶ χαρά του γιὰ τὴν προσπάθεια ποὺ ἔγινε τὸν περασμένο χρόνο καὶ νὰ σᾶς καλέσῃ νὰ προχωρήσετε μαζὶ στὸν νέο δρόμο μὲ πιὸ πολὺ ἀκόμα θάρρος, μὲ πιὸ μεγάλη αἰσιοδοξία καὶ πίστι, μὲ πιὸ πολλὴ δύναμι, γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε μεγαλύτερες καὶ ὑψηλότερες ἀκόμη ἠθικὲς καὶ πνευματικὲς κατακτήσεις.

Τὸ ὑπέροχο σύνθημα τοῦ Ἀρχηγοῦ γιὰ τὴν πνευματικὴν ἀναγέννησι τοῦ τόπου μας, γιὰ τὴν ἀνάπλασι τοῦ πολιτισμοῦ του, γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ Γ΄ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, εἶναι τὸ λαμπρὸ ἀστέρι ποὺ φωτίζει καὶ ὁδηγεῖ τὴν πορεία μας. Ἂς τὸ ἀκολουθοῦμε πάντα ὅλοι μὲ ἀφοσίωσι καὶ πίστι, ἑνωμένοι διανοητικὰ καὶ ψυχικά, μὲ μιὰ πλήρη καὶ βαθειὰ πνευματικὴ ἐπικοινωνία καὶ συνεργασία, καὶ θὰ κερδίσουμε σύντομα καὶ θὰ χαροῦμε εὐτυχισμένοι καὶ περήφανοι τὴν πιὸ μεγάλη νίκη, τὴν πιὸ ὡραία δόξα — τὴ νίκη τοῦ πνεύματος, τὴ δόξα τοῦ πολιτισμοῦ.

Μὲ ὅλη μου τὴν ἀγάπη
Μελῆς Νικολαΐδης

ΠΑΝΟΠΛΙΑ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Η ΘΕΛΗΣΙΣ

«Κύριον ἔργον σας εἶναι ἡ διάπλασις τῶν χαρακτήρων τῶν παιδιῶν καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς θεληματικότητός των».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Ἡ δύναμις τῆς θελήσεως: Ὁ νέος ποὺ ἔχει μιὰ οἱανδήποτε εὐγενῆ ἰδέαν καὶ φιλοδοξίαν, εἴτε διὰ τὸν ἑαυτόν του, εἴτε διὰ τοὺς ἄλλους, ὁ νέος, ὁ ὁποῖος ἔχει τάξει ἕνα σκοπὸν εἰς τὴν ζωήν του διὰ τὴν πρόοδόν του, διὰ τὴν σταδιοδρομίαν του, διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν ἑνὸς μικροῦ ἢ μεγάλου μέρους τῆς κοινωνίας εἰς τὴν ὁποίαν ζῇ, πρέπει νὰ ἔχῃ θέλησιν νὰ τὰ πραγματοποιῇ, παραμερίζων καὶ ὑπερνικῶν πᾶν ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον ἤθελε συναντήσει.

Διότι πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὁ νέος ὅτι καμμιὰ ἐπιτυχία, κανὲν κατόρθωμα, κανὲν μεγαλούργημα εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν δὲν γίνεται μὲ εὐκολίαν. Ἡ ἀνθρωπίνη ἀτέλεια, ἡ ἀνθρωπίνη ἀδυναμία, ἡ ἀνθρωπίνη κακία παρεμβάλλονται συχνὰ εἰς τὴν σταδιοδρομίαν του. Ἐὰν δὲ ὑπολογίσῃ καὶ τὰς ἀντιξόους περιστάσεις, τὰ τυχαῖα περιστατικὰ καὶ τοὺς διαφόρους ἀσταθμήτους παράγοντας θὰ ἰδῇ ὅτι ὁ δρόμος του εἶναι κατάσπαρτος ἀπὸ ἀγκάθια.

Ἀλλ' ἡ θέλησις τὰ ἰσοπεδώνει ὅλα καὶ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον μὲ σταθερὸν βῆμα εἰς τὴν ἐπιτυχίαν. Διότι ἡ θέλησις εἶναι τεραστία δύναμις· αὐτὴ κυβερνᾷ τὸν κόσμον. Καὶ ἐὰν πρὸς στιγμὴν τὸ φράγμα τῆς προόδου καὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ νέου δὲν μπορῇ νὰ ὑπερνικηθῇ εὐθέως, θὰ κρημνισθῇ μὲ ἑλιγμόν· ἐὰν ἡ ἐπιτυχία δὲν κατακτηθῇ συντόμως, θὰ κατακτηθῇ ἀργότερον. Ἡ θέλησις εἶναι ἀσυμβίβαστος μὲ τὴν λέξιν «ὀπίσω»· θέλησις ἐστὶ πρόοδος.

Ἡ ψυχὴ τοῦ κάθε ἔργου, τοῦ κάθε ἀποτελέσματος εἶναι ἡ θέλησις. Δὲν ὑπάρχει ἐπιτυχία, δὲν ὑπάρχει τιμή, δὲν ὑπάρχει δόξα ποὺ νὰ μὴ μπορῇ νὰ κατακτήσῃ ὁ ἄνθρωπος, καὶ πρὸ πάντων ὁ νέος· ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσῃ καὶ νὰ τὸ προπαρασκευάσῃ μὲ ἀπόφασιν καὶ ὑπομονήν.

Ὁ νέος πρέπει νὰ μὴ λησμονῇ τὸ ἑξῆς: Ἡ μάθησις, ἡ τέχνη καὶ ἡ ἐπιστήμη ἐκδηλώνουν τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματος. Ἀλλὰ διὰ τὸν ἄνθρωπον ὑπάρχει μία δύναμις ἀκόμη μεγαλειτέρα, ἀσυγκρίτως κραταιοτέρα, καὶ ἡ δύναμις αὐτὴ εἶναι ἡ θέλησις, ἡ ὁποία κυβερνᾷ καὶ ὑποτάσσει καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμα.

Ἡ θέλησις μᾶς ἐμπνέει τὴν αὐτοπεποίθησιν, τὴν τόλμην, τὴν αἰσιοδοξίαν, τὴν πίστιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν.

Ποῖος βιοπαλαιστής, ποῖος ἐπιχειρηματίας, ποῖος δημόσιος ἢ ἰδιωτικὸς λειτουργός, ποῖος κοινωνικὸς ἡγήτωρ, ὁ ὁποῖος ὠνειρεύθη τὴν εὐγενῆ ἰδέαν τῆς προόδου τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῶν ἄλλων, ἀπέτυχεν ὅταν εἶχεν ἰσχυρὰν θέλησιν; Οὐδείς.

Διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς ὑπεροχῆς, τῆς ἐπιτυχίας, τῆς δόξης, τοῦ πλούτου τοῦ θεμιτοῦ δὲν ἀρκοῦν τὰ φῶτα τῆς γνώσεως· αὐτὰ προπαρασκευάζουν τὸ ἔδαφος διὰ τὴν σταδιοδρομίαν τοῦ νέου, φωτίζουν τὸν νέον εἰς τὸν μηχανισμὸν καὶ τὴν μεθοδικότητα τῆς ζωῆς, ἀλλὰ δὲν κατακτοῦν μόνα των τὴν ἐπιτυχίαν. Τὴν ἐπιτυχίαν τὴν ἐξασφαλίζει ἡ θέλησις!

Γ. Π. Κ.

Στὸ περιθώριον

ΠΑΡΑΛΕΙΨΙΣ

Ἡ πρωϊνὴ ἐφημερὶς τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία παρετήρησεν ὅτι δὲν εἶναι σοβαρόν, ὑπόθεσις ὅπως ἡ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου νὰ λύεται μὲ τέτοιον συνοπτικὸν τρόπον, ὅπως ἀνηγγέλθη ὅτι ἐλύθη, διὰ τῆς ἀναθέσεως τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου εἰς ἕνα γλύπτην, ὅσον γνωστὸς καὶ ἂν εἶναι αὐτὸς ὁ γλύπτης, ἔχει δίκαιον.

Ὁ ἀνδριὰς ποὺ θὰ στηθῇ παρὰ τὴν Πέλλαν, διὰ νὰ ἐνθυμίζῃ εἰς τὰς νέας γενεὰς τὸν μέγιστον στρατηλάτην τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Κόσμου — τὸ πρῶτον τιμώμενον διὰ μνημείου εἰς τὴν νεωτέραν μας ἱστορίαν — εἶναι ἔργον καθολικοῦ ἐθνικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ὤφειλε λοιπὸν νὰ εἶχεν ἐξασφαλισθῇ εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας γλύπτας, ποὺ αἰσθάνονται νὰ τοὺς συγκινῇ ἡ μορφὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπιδείξουν ἁμιλλώμενοι διὰ τὴν κατασκευήν του τὴν τέχνην των, εἰς τρόπον ὥστε τὸ ἔργον ποὺ θὰ εἶχεν ἐπιλεγῇ ἀπὸ τὴν ἅμιλλαν αὐτὴν νὰ εἶναι τὸ καλλίτερον, καὶ νὰ ἠμπορῇ νὰ ἐκπροσωπῇ τὴν ἑλληνικὴν γλυπτικὴν τῆς ἐποχῆς μας. Θέλομεν λοιπὸν νὰ πιστεύωμεν ὅτι θὰ ὑπάρξῃ καὶ ἡ θέλησις καὶ ὁ καιρὸς νὰ ἐπανορθωθῇ αὐτὴ ἡ παράλειψις.

ΤΟ ΑΧΡΗΣΤΟ ΧΑΡΤΙ

Μόνον ἀπὸ τὸ ἄχρηστο χαρτί, ποὺ εἶχε συλλέξει ἡ Ε.Ο.Ν., εἰσέπραξε μέχρι σήμερον τὸ ποσὸν τῶν δρχ. 164.000. Καὶ εἶναι βέβαια αὐτὸ ἕνα μέρος μόνον ἀπὸ τὴν ἀξίαν τῶν ἄλλων συλλεγέντων ἀχρήστων, ποὺ θὰ πωληθοῦν ἐπίσης εἰς τὰς βιομηχανίας μας. Ὅταν δὲ ὑπολογίσῃ κανεὶς ὅτι πρόκειται περὶ τῆς πρώτης μόνον προσπαθείας, τὴν ὁποίαν ἡ Ὀργάνωσίς μας θὰ συνεχίσῃ καὶ θὰ συστηματοποιήσῃ ἀκόμη περισσότερον, ἀντιλαμβάνεται πόσον εὐρεῖαν καὶ σοβαρὰν ἀπόδοσιν θὰ ἔχῃ ἡ θετικὴ καὶ χρησιμωτάτη αὐτὴ ἐνέργεια. Ὁ Λαός, ὁ ὁποῖος ἀνταπεκρίθη μὲ τόσην προθυμίαν καὶ ἐνθουσιασμὸν εἰς τὴν σχετικὴν ἔκκλησιν τῆς Ε. Ο. Ν., δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον νὰ βοηθῇ εἰς τὴν καλυτέραν πραγματοποίησιν τῆς προσπαθείας αὐτῆς, ἡ ὁποία, ὅπως εἶναι γνωστόν, ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ὡραιοτέρων μορφωτικῶν σκοπῶν τῆς Ὀργανώσεώς μας, ὅπως εἶναι αἱ σχολαὶ ἀναλφαβήτων, τὰ νυκτερινὰ γυμνάσια, αἱ Στέγαι Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν καὶ τὰ θερινὰ στρατόπεδα τῆς Ε. Ο. Ν.

ΕΙΣ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΕΤΟΣ

Μὲ τὸ σημερινὸ τεῦχος ἡ «Νεολαία» ἐγκαινιάζει τὸ τρίτον ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της. Δύο συμπληρωμένα χρόνια ζωῆς δὲν εἶναι βεβαίως πολλά. Εἶναι ὅμως δύο χρόνια προσπαθείας εἰς τομέα τόσον ἐμφανῆ καὶ περίοπτον, ὅπου, ἐπειδὴ ἀκριβῶς τὸ ἔργον ἐκτελεῖται ὑπὸ τὰ βλέμματα ὅλων καὶ ὑπὸ τὸν διαρκῆ κοινὸν ἔλεγχον, ἡ ἀγρυπνία ὀφείλει νὰ εἶναι σύντονος καὶ συνεχής. Ἐδῶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν δὲν πρόκειται νὰ κάμωμεν ἀπολογισμόν, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον κριτικήν. Οὔτε εἶναι ἄλλως τε ἡ κριτικὴ ἰδικόν μας ἔργον. Θὰ ποῦμε μόνον, καὶ θὰ τὸ ποῦμε διότι δὲν βλάπτει ποτὲ νὰ λέγωνται τὰ πράγματα εἰς τὴν κατάλληλον ὥραν, ὅτι ἂν ἡ ὑποδοχὴ τοῦ μεγάλου κοινοῦ εἶναι τὸ μέτρον ποὺ κρίνει τὴν ἐπιτυχίαν ἢ τὴν ἀποτυχίαν ἑνὸς δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου, ἡ «Νεολαία» δὲν ἔχει λόγον νὰ εἶναι δυσαρεστημένη μὲ τὸν ἑαυτόν της.

Ἐκράτησε καλὰ καὶ ψηλὰ τὴν σημαία της. Τὴν σημαία τοῦ Φαλαγγιτικοῦ ἀγῶνος. Ἠκολούθησε σταθερὰ τὴν γραμμὴ ποὺ τῆς ἐχάραξεν ὁ Ἀρχηγός, χωρὶς νὰ παραμελήσῃ καθόλου τὸ ἄλλο της χρέος, νὰ εἶναι ὁ παιδαγωγικὸς σύντροφος καὶ ὁ πνευματικὸς φίλος τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἀγοριῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν ποὺ εἶναι συντεταγμένα κάτω ἀπὸ τὰς σημαίας τῶν Φαλάγγων, ἐκείνων ποὺ σπουδάζουν εἰς τὰ σχολεῖα καὶ ἐκείνων ποὺ ἐργάζονται εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Φυσικὰ ἐάν, διὰ τὸ πρῶτον, διὰ τὴν πιστὴν δηλαδὴ τήρησιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ διὰ τὴν ἀκριβῆ ἑρμηνείαν τοῦ πνεύματος τῆς Ὀργανώσεως ἐχρειάζετο μόνον ἑνότης πνεύματος, τὸ δεύτερον θὰ ἦτο ἀκατόρθωτον χωρὶς τὸν μείζονα διαφορισμὸν τῆς προσπαθείας.

Ἀλλὰ τὴν ἀνάγκην αὐτὴν τὴν ἀντεμετώπισε διὰ τῆς μεθόδου τῶν πολλῶν εἰδικευμένων ἐκδόσεων, ποὺ ἄλλαι ἀπευθύνονται εἰς τὸ κοινὸν τῶν σπουδαζόντων καὶ ἄλλαι τῶν ἐργαζομένων νέων. Ἄλλαι εἰς τοὺς διανύοντας τὴν παιδικὴν καὶ ἄλλαι τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν ἀναγνώστας. Εἰς τὴν ἰδικήν μας περίπτωσιν διὰ τὸν κίνδυνον τῆς διασπάσεως τῆς προσπαθείας ἐπροτιμήθη ἡ συγκεντρωτικὴ μέθοδος. Διὰ τοῦτο τὸ ἔργον τοῦ διαφορισμοῦ τῆς ὕλης ὑπῆρξεν ἰδιαιτέρως δύσκολον. Ὁπωσδήποτε κατεβλήθη κάθε δυνατὴ προσπάθεια διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς μεγίστης δυνατῆς ποικιλίας θεμάτων καὶ περιεχομένου εἰς τὸ περιοδικόν. Αἱ καθιερωθεῖσαι εἰδικαὶ σελίδες διὰ τὰ κορίτσια καὶ τοὺς Σκαπανεῖς εἶναι προϊὸν αὐτῆς τῆς ἀρχῆς, τὴν ὁποίαν αἱ ἐκ τοῦ πολέμου ἐκδοτικαὶ δυσχέρειαι δὲν ἐπέτρεψαν ν' ἀναπτυχθῇ εἰς ὅλην τὴν ἐν σχεδίῳ ἔκτασιν. Εἶναι βεβαίως ἐπιτυχία τὸ ὅτι κατωρθώθη καὶ κατὰ τὸν πόλεμον νὰ διατηρήσῃ ἡ «Νεολαία» ἀκέραιον τὸ ἀρχικὸ σχῆμα, ἐνῷ ὅλων τῶν ἄλλων ἐκδόσεων, τόσον τῶν ἡμερησίων, ὅσον καὶ τῶν περιοδικῶν, ἠλαττώθησαν σημαντικῶς αἱ σελίδες. Ἐπιτυχία εἶναι ἐπίσης τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ὅροι τῶν συνδρομῶν καὶ ἡ τιμὴ πωλήσεως τοῦ περιοδικοῦ, μικρὰ σχετικῶς ἐξ ἀρχῆς, διατηρεῖται ἀκόμη, παρ' ὅλην τὴν αὔξησιν τῶν ἐκδοτικῶν ὑλικῶν καὶ ἰδίως τοῦ χάρτου. Ἠλαττώθη κατά τι μόνον ἡ εἰκονογράφησις. Κυρίως κατηργήθη ἡ ἔγχρωμος πινακοθήκη. Καὶ τοῦτο ὑπῆρξεν ὁ μόνος περιορισμὸς τοῦ ἀρχικοῦ σχήματος. Ἐπυκνώθη ὅμως κατὰ πολὺ ἡ ὕλη καὶ κατὰ ποσὸν καὶ κατὰ ποικιλίαν θεμάτων. Βασικὸν μέλημα ἦτο νὰ δοθῇ εἰς τὴν οἰκογένειαν τὸ ἀνάγνωσμα ποὺ τῆς ἔλειπε, εἰς τὸ σχολεῖον τὸ ἀπαραίτητον βοήθημα ἔξω ἀπὸ τὴν στατικὴν ὕλην τῶν διδακτικῶν βιβλίων, εἰς τὸ ἐργαζόμενο παιδί, ποὺ ἐγκατέλειψε προώρως τὰ θρανία, τὸ ὑλικὸν ποὺ ἐχρειάζετο διὰ νὰ μὴν ἀποκοπῇ τελείως ἀπὸ τὴν μάθησιν καὶ ν' αὐξήσῃ τὸν κύκλον τῶν γνώσεών του καὶ εἰς ὅλους μαζὶ συγχρόνως ὁ ἀναγκαῖος σύνδεσμος μὲ τὸν νέον θεσμὸν τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ ἡ διαρκὴς πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ διαφώτισις ἐπὶ τῶν σκοπῶν καὶ τῶν ἐπιδιώξεων τοῦ μεταυγουστιανοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους.

Κατὰ πόσον ἔχουν ἐκπληρωθῆ ὅλοι αὐτοὶ οἱ σκοποὶ δὲν θὰ κρίνωμεν ἡμεῖς, ἀλλ' ἄλλοι. Εἰς ἡμᾶς ἀρκεῖ ἡ διαπίστωσις ὅτι ἡ «Νεολαία» ἐνέπνευσεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν οἰκογένειαν, ἱκανοποίησιν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ πρὸ πάντων ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπην εἰς τὰ παιδιά, ὅλων τῶν ἡλικιῶν καὶ ὅλων τῶν κατηγοριῶν. Βεβαίως, ὅπως εἰς κάθε προσπάθειαν καὶ ἐδῶ ὁ δρόμος πρὸς τὴν τελείωσιν, δύσβατος πάντοτε καὶ μακρός, δὲν ἔχει διανυθῆ. Ὅσον προχωρεῖ, ὅσον ἀρτιώνεται ἡ προσπάθεια, νέα ἀνακαλύπτονται κενὰ καὶ ἐλλείψεις. Ἔτσι κεντρίζεται ἀενάως ἡ θέλησις τῆς πληρότητος.

Τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ τὰ πρῶτά της βήματα ἡ «Νεολαία» ἔφθασεν ἀπὸ ἀπόψεως κυκλοφορίας καὶ κοινοῦ ἀναγνωστῶν εἰς ὅρια ποὺ δὲν ἐγνώρισε πρὸ αὐτῆς καμμία ἔκδοσις εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι βεβαίως καρπὸς τῆς πνοῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ προϊὸν τῆς στοργῆς τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας πρὸς τὴν Ε. Ο. Ν. Διὰ τὸν μικρὸν κύκλον πάντως τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν ἐπωμισθῆ τὴν εὐθύνην καὶ τὴν τιμὴν τῆς ἐπιμελείας τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ τῆς «Νεολαίας» εἶναι μᾶλλον πηγὴ ἀνησύχου μερίμνης. Μὲ τὸ αἴσθημα τῆς μερίμνης αὐτῆς ἡ διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ, εἰσερχομένη εἰς τὸ τρίτον ἔτος τοῦ ἀγῶνος, ἐπικαλεῖται ὑπὲρ αὐτοῦ, ὅπως ἕως τώρα, θερμὴν τὴν στοργὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Ἑλλήνων γονέων, τῶν ἐκπαιδευτικῶν, τῶν ἀξιωματούχων καὶ τῶν στελεχῶν τῆς Ὀργανώσεως. Μὲ τὴν στοργὴν αὐτήν, τὴν ὁποίαν θέλει πρόθυμον, εἰλικρινῆ καὶ πλουσίαν, πιστεύει ὅτι τὸ ἔργον ποὺ τῆς ὑπολείπεται θὰ εὐοδοῦται διαρκῶς.

Στὸ περιθώριον

ΤΑ ΖΕΣΤΑ ΡΟΥΧΑ ΤΩΝ ΑΚΡΙΤΩΝ ΜΑΣ

Αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης ἤρχισαν, εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς, νὰ πλέκουν μάλλινα ροῦχα διὰ τοὺς φρουροὺς τῶν συνόρων μας. Ἡ ὡραία αὐτὴ ἐκδήλωσις ἀγάπης καὶ στοργῆς πρὸς τοὺς Ἀκρίτας μας προκαλεῖ βαθεῖαν συγκίνησιν. Καὶ μόνον ἡ σκέψις ὅτι πολλαὶ χιλιάδες κορίτσια τῆς Ἑλλάδος θὰ πλέκουν μὲ τὰ ἴδια τὰ χέρια τους τὰ ροῦχα ποὺ θὰ τυλίξουν στοργικὰ καὶ θὰ κρατήσουν ζεστὰ τὰ γερὰ στήθη τῶν φρουρῶν καὶ ὑπερασπιστῶν τῆς Πατρίδος, γεμίζει ἀπὸ ὑπερηφάνειαν καὶ ἐνθουσιασμὸν τὴν ἐθνικὴν ψυχήν. Ἡ σύμπτωσις μάλιστα ὅτι ἡ ὡραία αὐτὴ ἐνέργεια ἀρχίζει κατὰ τὰς ἰδίας στιγμὰς ποὺ ἡ Ὀργάνωσίς μας θὰ ἑορτάσῃ τὴν καθιερωθεῖσαν ἡμέραν τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, ἀποτελεῖ μίαν ἁπτὴν καὶ ἔμπρακτον ἔκφρασιν τῆς βαθυτάτης στοργῆς τοῦ Ἔθνους πρὸς τὰ γενναῖα παιδιά του, ποὺ ἐκεῖ ψηλὰ φρουροῦν καὶ προστατεύουν τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀκεραιότητα τῆς Πατρίδος.

Η ΑΠΟΓΡΑΦΗ

Ἡ γενικὴ ἀπογραφὴ τοῦ πληθυσμοῦ δὲν εἶναι ἁπλῶς μία χρησιμωτάτη καὶ ἀπαραίτητος στατιστικὴ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατοίκων. Εἶναι συγχρόνως μία πολύτιμος μελέτη, ἡ ὁποία ἀποκαλύπτει καὶ προσμετρᾷ κατὰ τρόπον θετικὸν καὶ ἀναμφισβήτητον τὴν ὅλην ζωτικότητα τοῦ Λαοῦ. Οἱ ἀριθμοὶ ὁμιλοῦν κατὰ τρόπον σαφῆ καὶ ὁριστικόν. Καὶ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην μελέτην φωτίζουν καὶ ἀναδεικνύουν ὅλας τὰς ἐμφανεῖς καὶ ἀφανεῖς δυναμικότητας τοῦ Ἔθνους, τὴν ὑλικὴν καὶ ψυχικὴν δραστηριότητά του, τὴν ἱκανότητα τῆς ἀνανεώσεώς του, τὸν βαθμὸν καὶ τὴν δυνατότητα ἐξελίξεως τῆς προόδου του. Ὅλα αὐτὰ καταδεικνύουν τὴν τεραστίαν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ γενικὴ ἀπογραφὴ διὰ τὴν μελέτην καὶ τὴν καθοδήγησιν τῆς πορείας τοῦ Ἔθνους εἰς τὸν δρόμον τοῦ μέλλοντος καὶ τονίζουν κατὰ τὸν κατηγορηματικώτερον τρόπον τὴν ἀνάγκην τῆς πλήρους ἐπιτυχίας τῆς γενικῆς ἀπογραφῆς, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ εἰς τὴν χώραν μας κατὰ τὴν 16ην τρέχοντος. Εἰς τὸ γενικὸν αὐτὸ καθῆκον τὰ μέλη τῆς Ὀργανώσεώς μας θὰ εὑρεθοῦν καὶ πάλιν ἀσφαλῶς εἰς τὴν πρώτην γραμμήν, καταβάλλοντα μὲ τὰς συστάσεις των, τὰς φροντίδας των καὶ τὸ παράδειγμά των κάθε προσπάθειαν διὰ τὴν ἀπόλυτον ἐπιτυχίαν τῆς ἀπογραφῆς.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ πρώτη: Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ εἰς τὸ τρίτον ἔτος. Σύνθεσις τοῦ καλλιτεχνικοῦ συνεργάτου μας κ. Κοντοπούλου.

Ἡ δευτέρα: Πάρος. (Φωτογραφία κ. Δορκοφίκη).

ΕΠΙ ΤΗ ΕΙΣΟΔΩ ΕΙΣ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΕΤΟΣ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ ΑΙ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΝΕΟΛΑΙΑΣ"

Στὴν ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου, τὸ Ἑλληνικὸν περιοδικὸν ἰδιαιτέρως ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ χρυσὲς σελίδες στὴ μακρὰ σταδιοδρομία του, τόσο στὸν Ἔσω, ὅσο καὶ στὸν Ἔξω Ἑλληνισμό. Ὁ περιοδικὸς Τύπος ἰδιαιτέρως ἐχρησίμευσεν ὡς φωλεὰ ἀπ' ὅπου ἐξεπήδησαν οἱ ὑψιπετέστεροι ἀετοὶ τῆς Ἑλληνικῆς διανοήσεως, ἀλλὰ καὶ ὡς ὁ καλλίτερος πνευματικὸς ἐμπεδωτὴς τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἑλληνικῶν ἰδεωδῶν. Εἶναι μακρὰ ἡ σειρὰ τῶν περιοδικῶν τοῦ παρελθόντος, τῶν ὁποίων ἡ φωτεινὴ τροχιὰ μέσα εἰς τὸ ἑλληνικὸν πνευματικὸν καὶ ἐθνικὸν στερέωμα θὰ παραμείνῃ ἀκτινοβόλος ἐσαεί.

Μεταξὺ αὐτῶν τὸ παιδικὸν περιοδικὸν κατέχει ἐξέχουσαν θέσιν, γιατὶ ὑπῆρξε τὸ συμπλήρωμα τῆς ἀγωγῆς τῶν νέων, στὸ σκολειὸ καὶ στὸ σπίτι. Οἱ παλαιοὶ τόμοι τῆς «Ἐφημερίδος τῶν παίδων», τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τόσων ἄλλων ἐξακολουθοῦν νὰ φυλλομετροῦνται μὲ χαρὰν καὶ ἀπὸ τοὺς μεταγενεστέρους. Ἡ «Διάπλασις» ἰδιαιτέρως, ἡ ὁποία ἀνέθρεψε δύο γενεὰς καὶ συνεχίζει ἀκόμη τὴν ἔκδοσίν της, ἀποδεικνύει πόσον ἐνδιαφέρον δεικνύει ἡ ἑλληνικὴ οἰκογένεια καὶ ὁ νέος εἰς τὰ περιοδικὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα συντρέχουν τὴν ὀρθὴν ἀγωγὴν καὶ τὴν ἑλληνοπρεπῆ μόρφωσιν.

***

Τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ἰδιαιτέρως ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ὁ μεγάλος φίλος τῆς ἑλληνικῆς νεότητος, τῆς ὁποίας τὰς ἀνάγκας τόσον καλὰ γνωρίζει, ἠθέλησεν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς καθ' ἣν ὠργάνωσε τοὺς Ἕλληνας νέους εἰς τὴν ὑπὸ τὴν Ἀρχηγίαν του Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας, νὰ δώσῃ ἕνα ἰσάξιον τῆς ἀποστολῆς καὶ τοῦ προορισμοῦ της πνευματικὸν σύντροφον.

Αὐτὴ εἶναι ἡ βραχεῖα ἱστορία τῆς ἐμφανίσεως τοῦ περιοδικοῦ ἡ «ΝΕΟΛΑΙΑ» εἰς τὸν ὁρίζοντα τῆς Ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας πρὸ διετίας.

Αἱ προγραμματικαὶ κατευθύνσεις τῆς «ΝΕΟΛΑΙΑΣ» εἶναι ἤδη γνωσταί.

Ἡ ὕλη της ἀντλεῖται ἀπὸ ὅλες τὶς Ἑλληνικὲς πηγὲς ὅλων τῶν κύκλων, ἀπὸ τὸν ἱστορικὸν καὶ λαογραφικὸν ὡς τὸν καλλιτεχνικὸ καὶ πνευματικό, μὰ καὶ μαζὶ δίδει τὴ γνῶσι τοῦ τόπου μας γεωγραφικὰ καὶ πλουτογραφικά, συμπληρώνοντας ἔτσι τὸν στενὸ κύκλο τοῦ μαθητικοῦ βιβλίου ποὺ ἀναγκαστικὰ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι περιωρισμένος.

Ξεκινοῦμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ποὺ κατὰ χίλιους τρόπους ἐτόνισε ὡς τώρα ὁ Ἀρχηγός, πὼς ἡ προκοπή μας ὡς ἀτόμων καὶ ὡς συνόλου θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὴ συνειδητὴ αἴσθησί μας γιὰ τὴν ἀξία τοῦ τόπου μας, ὡς ἱστορίας καὶ ὡς πραγματικότητος, καὶ θέλουμε νὰ σταθοῦμε πρωτοπόροι στὴ νέα Ἑλληνικὴ Σταυροφορία ποὺ θὰ ὁδηγήσῃ τὰ παιδιά μας νὰ γίνουν πιὸ πολὺ Ἕλληνες ἢ καλλίτερα μονάχα καὶ ἀποκλειστικὰ Ἕλληνες.

Ἔτσι μὲ κλεισμένη μέσα τους τὴν Ἑλλάδα θὰ κλείσουν ἀσφαλῶς καὶ ὅλες τὶς ἱκανότητες τῆς ἀτομικῆς τους προκοπῆς καὶ τοῦ τόπου τους.

***

Δημοσιεύονται συνεχῶς ἀπὸ κορυφαίους συγγραφεῖς εἰδικὰ καθωδηγημένους γιὰ τὴ «ΝΕΟΛΑΙΑ» ἀναγνώσματα τερπνά, ἀντλημένα ἀπὸ τὶς χαρακτηριστικώτερες ἐποχὲς τῆς ἱστορίας μας, ποὺ θὰ τὶς γνωρίσουν οἱ νέοι μας ἄκοπα καὶ εὐχάριστα.

Ἐπιλέγονται ἐπίσης ἀποσπάσματα ἀπὸ τὶς ὡραιότερες σελίδες τῆς ἱστορίας μας, τῆς ἀρχαίας, τῆς νεωτέρας καὶ τῆς νεωτάτης, μορφὲς ἡρωϊκές, τόποι ἱεροί, πράξεις καὶ θυσίαι ὑψηλοῦ πατριωτισμοῦ, θρῦλοι καὶ παραμύθια γεμᾶτα ἀπὸ τὴ γόνιμη σοφία τῶν περασμένων γενεῶν, ἡ Θρησκεία τῶν πατέρων μας, ἡ Ἑλληνικὴ γῆ, ἡ Ἑλληνικὴ θάλασσα, τὰ Ἑλληνικὰ βουνά, τὰ ἤθη μας, τὰ ἔθιμά μας. Ὅλα αὐτὰ ποὺ ἐπίστεψαν καὶ ἐλάτρευσαν οἱ πρόγονοί μας καὶ ἐπάνω τους ἐστηρίχτηκαν ἡ δόξα καὶ ὁ πολιτισμὸς ἐκεῖνος, ποὺ ὑψώθηκε φάρος παγκόσμιος καὶ ἐφώτισε τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὶς κορφὲς τοῦ Ὀλύμπου ἄλλοτε ὡς σοφία καὶ ἄλλοτε ὡς ἡρωϊσμός.

Αὐτὴ εἶναι ἡ πρυτανεύουσα κατευθυντήριος γραμμὴ τῆς ὕλης τοῦ περιοδικοῦ στὶς κύριες σελίδες του.

***

Παράλληλα ὅμως δὲν παραλείπει, ὅσο ὁ χῶρος τοῦ ἐπιτρέπει, νὰ δημοσιεύῃ καὶ ἐγκυκλοπαιδικὰ θέματα καὶ μορφὲς Ἑλληνικὲς ποὺ προήγαγον τὴν Τέχνην καὶ τὰ Γράμματα καὶ διηγήματα παλαιότερα καὶ νεώτερα καὶ πρακτικὲς συμβουλὲς χρήσιμες στὴ ζωὴ κι' ἀκόμη θὰ φροντίσῃ νὰ παρουσιάσῃ καὶ μορφὲς μεγάλων ἀνδρῶν ἄλλων τόπων, ποὺ ὑψώθηκαν ἐπάνω ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ τόπου των καὶ ἀνήκουν ὄχι πιὰ στὴν πατρίδα τους ἀλλὰ σὲ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, γιατὶ ἄλλοι μὲ τὴ σοφία κι' ἄλλοι μὲ τὴν Τέχνη συνετέλεσαν στὴν καθολικὴ ἀνθρώπινη προαγωγή.

Καλλιεργεῖ ἀκόμη τὴν συναίσθησι τοῦ Καλοῦ μὲ τὴν ἐξαίρετη προσοχὴ ποὺ καταβάλλεται στὴν εἰκονογράφησι καὶ σκιτσογράφησι καὶ γενικὰ στὴν ὅλη του ἐμφάνισι.

***

Καὶ χωρὶς νὰ ξεχνᾷ τὴν τάσι τοῦ νέου πρὸς τὴν εὐθυμία καὶ τὴ χαρὰ ἐπαγίωσε τὶς εἰδικὲς ψυχαγωγικὲς σελίδες ποὺ εἰδικὸ προσωπικὸ τῆς συντάξεως τὶς ἐπιμελεῖται ἔτσι ποὺ καὶ νὰ διασκεδάζουν ἀλλὰ καὶ νὰ ἀναπτύσσουν τὴν παρατήρησι καὶ τὴν ἄσκησι ἐν γένει τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ νέου.

Ὕστερα τὸ περιοδικό, ζωντανὸς ὀργανισμὸς καθὼς εἶναι, δίνει πλατύτερα τὴν ὕλη τῶν πλαισίων του ἀπὸ τὸ διδακτικὸ βιβλίο καὶ ἔχει ὅλη τὴν εὐχέρεια νὰ συμπληρώνῃ κενὰ καὶ νὰ δέχεται συζήτησι ἐπάνω σὲ ἀμφισβητήσεις, ἐνῷ ἡ ὕλη τοῦ βιβλίου δίνεται δογματικά, σὰν νὰ ποῦμε, καὶ ὁ ἀναγνώστης δὲν ἔχει παρὰ νὰ τὴν δέχεται καθὼς τοῦ δίδεται.

***

Τὸ περιοδικό μας ἀκόμη ἔχει ὅλη τὴν εὐχέρεια νὰ προσεγγίζῃ στὸ παιδὶ τὴ σύγχρονη πραγματικότητα σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ τρέχοντα μεγάλα γεγονότα τὰ Ἐθνικὰ καὶ τὰ Κρατικά, τὴν πρόοδο τοῦ τόπου, καὶ τὴν πρόοδο τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν.

***

Μὰ ἡ «ΝΕΟΛΑΙΑ», ἐπίσημον ὄργανον καθὼς εἶναι τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως, μετοχετεύει ὅλο τὸ πνεῦμα τῆς Διοικήσεώς της καὶ δίνει ὅσο τῆς ἐπιτρέπουν τὰ σύνορα τοῦ χώρου της τὴν ἁπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος κίνησιν τῶν Σχηματισμῶν καὶ μὲ τὴν ἀλληλογραφία της λύει ὅσο μπορεῖ τὶς ἀπορίες τῶν νέων ποὺ τῆς γράφουν κατὰ χιλιάδας ἑβδομαδιαίως.

***

Στὴ «ΝΕΟΛΑΙΑ» ἀκόμη οἱ νέοι μας ἐπικοινωνοῦν κάθε ἑβδομάδα μὲ τὸν Ἀρχηγὸ διαβάζοντας τὶς σοφὲς ὑποθῆκες καὶ συμβουλές του, ποὺ σὰν στοργικὸς πατέρας παρακολουθῶντας ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὴν Ἑλληνικὴν Νεότητα τῆς δίνει ὅλη τὴ σοφία του, μὰ καὶ ὅλον τὸν παλμὸ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς στοργῆς του.

***

Ἡ ἐπιτυχία τῶν σκοπῶν τοῦ περιοδικοῦ, ἐκτὸς τῆς καλῆς διαχειρίσεως τῆς ὕλης καὶ τῆς ἐμφανίσεως, εἶναι βέβαια ἡ εὐρυτέρα κυκλοφορία του εἰς τὰ χέρια τῶν νέων. Πρέπει ὁ νέος νὰ πεισθῇ ἀπὸ τὴν κατάλληλον διδασκαλίαν ποὺ θὰ τοῦ γίνῃ εἴτε στὸν Τομέα του, εἴτε στὸ Σχολεῖο γιὰ τὸν ὑψηλὸ σκοπὸ ποὺ ἐπιδιώκει τὸ περιοδικὸ καὶ ἀκόμη ὅτι στὴ «ΝΕΟΛΑΙΑ» θὰ βρῇ τὶς γνώσεις ποὺ θὰ τὸν βοηθήσουν στὸ κύριο ἔργο του.

***

Ἔτσι πρέπει νὰ βλέπουν τὴ βασικὴ προσπάθεια τῆς «ΝΕΟΛΑΙΑΣ» αἱ ἀναγνῶσται της. Ἔτσι τὴν ἐνέπνευσε Ἐκεῖνος ποὺ τὴν ἐδημιούργησε. Εἶναι βέβαια ὄργανον τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας, ὅπως εἴπαμε, μὰ ἀπευθύνεται καὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἐκτὸς αὐτῆς νέους καὶ τοὺς πνευματικοὺς πατέρας, τοὺς διδασκάλους καὶ τοὺς γονεῖς, ποὺ καὶ ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ἡ Ε. Ο. Ν. καὶ ἡ «ΝΕΟΛΑΙΑ» τοὺς θεωροῦν συνεπικούρους των.

Κφς

7. (Συνέχεια)

Ἡ κατάρα εἶναι φοβερὴ κι' ὅλοι στέκουν σὰν ἀποσβολωμένοι. Ποιὸς θὰ μπορέση νὰ μαλάξη τοῦτες τὶς μανιασμένες ἄγριες θεές;

Μὰ ἡ Ἀθηνᾶ ποὺ νοιάζεται καὶ φοβᾶται μήπως κακοποιηθῆ ἀπὸ τὴν ὀργή τους ἡ ἀγαπημένη της πολιτεία, ἀναλαμβάνει τὸ δύσκολο ἔργο.. Προχωρᾶ καὶ μὲ μαλακὴ φωνὴ τοὺς λέει:

Ἀκούσετε τὰ λόγια μου καὶ μὴ θρηνᾶτε.
Δὲ νικηθήκατε, μοιράστηκαν οἱ ψῆφοι
καὶ καταφρόνια πάνω σας διόλου δὲν πέφτει.
Ἦρθαν ἀπὸ τὸ Δία φανερὰ σημάδια.
Κι' ἔπειτα κι' ὁ προφήτης τὄχει διαλαλήσει
πῶς ἂν τυχὸν σκοτώσῃ ὁ Ὀρέστης δὲ θὰ πάθῃ.
Μὴ ρίχνετε στὴ χώρα τὸ βαρὺ θυμό σας
κι' ἐγὼ σᾶς τάζω νἄχετε ναὸ καὶ τόπο
ξεχωριστὸ ποὺ ὅλοι θὰ σέβωνται, δικό σας...
καὶ στοῦ βωμοῦ τὴ σκάρα δίπλα θρονιασμένες
θὰ χαίρεστε τὰ πλούσια δῶρα τοῦ λαοῦ μου.

Ποῦ ν' ἀκούσουν ὅμως αὐτές! Εἶναι κι' ἀπὸ φυσικό τους, βλέπεις, ἀψίκορες κι' ἐκδικητικές. Χτυπιοῦνται καὶ δέρνονται καὶ κρατᾶνε τὸν ἴδιο σκοπό.

Ὢ ἀλλοί μου οἱ νέοι θεοὶ
νόμους παλιοὺς ποδοπατοῦνε
κι' ἀπὸ τὰ χέρια μου τραβοῦνε
τὸ φονιᾶ.
....

Ἡ Ἀθηνᾶ δὲν ἀπελπίζεται. Χωρὶς νὰ ἐκνευριστῆ καθόλου, μὲ τὴν ἴδια φωνὴ ἐξακολουθεῖ, μὲ τὴ διαφορὰ πὼς τώρα ἀνάμεσα στὶς ὑποσχέσεις τεχνικὰ σκορπάει καὶ μερικὲς φοβέρες.

ΑΘΗΝΑ

Δὲν εἶστε καταφρονεμένες καὶ δὲν πρέπει
θεὲς νὰ στήνετε γιὰ τοὺς θνητοὺς ἀμάχες.
Κι' ἐγὼ τὸ Δία ἔχω ἀποκούμπι, τί θαρρεῖτε;
Ἐγὼ ξέρω μονάχα ποὖναι τὰ κλειδιά του,
τ' ἀστροπελέκια ποὺ κρατᾶνε φυλαγμένα.
Μὰ δὲ χρειάζονται καθόλου, κι' ἄκουσέ με.
Μὴ βγάλῃς ἀπ' τὸ στόμα σου πικρὴ κατάρα
ποὺ ὁλότελα τὴ χώρα τούτη θὰ ρημάξῃ.
Τὸ μαῦρο κῦμα τῆς ὀργῆς σου κοίμησέ το
κι' ὡς πολυδοξασμένη ἐδῶ συντρόφισσά μου
ἀπ' τὴ μεγάλη πόλη μου θ' ἀπολαβαίνῃς
ἀπ' ὅλα τὸν ἀνθό, σὲ γέννες καὶ σὲ γάμους
ποὺ γιὰ τὰ λόγια μου θὰ μὲ καληνωρίζῃς.

Χαμένα λόγια... Οἱ Ἐρινύες ἀκοῦνε τὴ θεὰ καὶ τὶς ὑποσχέσεις της μὰ δὲν τὴν πιστεύουν. Θέλει νὰ μᾶς γελάσῃ, σκέπτονται, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ἀγαπημένη της πολιτεία ἀπὸ τὴ δίκαιη ὀργή μας... Μὰ δὲ θὰ τὸ καταφέρῃ.

ΕΡΙΝΥΕΣ

Τέτοιο κακὸ νὰ πάθω ἐγὼ
ἀγδιώκιωτη νὰ σούρνωμαι στὴ γῆ
σύχαμα, καταφρονεμένη;
Ἔχω μιὰ τέτοια λυσσασμένη ὀργή!
Ποιὸς σφάχτης ποὺ ξεσκίζει τὸ πλευρό;
Ὢ ἄκουσέ με, νύχτα μάνα,
μ' ἔχουν ἀπ' τὴ παλιὰ τιμή μου στερημένη
οἱ νέοι θεοὶ μὲ λόγια πλάνα.

Οἱ ἄσκημες γεροντοκόρες τῆς νύχτας ἀφίνουν κατὰ μέρος, καθὼς βλέπετε, τὶς φοβέρες. Ξέρουν πὼς ἡ δύναμή τους εἶναι μικρὴ μπροστὰ στὴ δύναμη τῆς Ἀθηνᾶς. Τί μποροῦν νὰ κάμουν ὅταν ἡ πολεμικὴ κόρη τοῦ Δία, ποὺ συνταιριάζει τὴν τέχνη τῶν ὅπλων μὲ τὴ σοφία, ἀντιστέκεται;

Περιορίζονται λοιπὸν σὲ πικρὰ παράπονα κι' εἶναι ἀλήθεια ἀξιολύπητες.

Μὲ τὸ μικρό τους τὸ μυαλὸ δὲν καταλαβαίνουν πὼς ὁ κόσμος ἀλλάζει κι' ἀνάλογα πρέπει καὶ οἱ νόμοι καὶ οἱ συνήθειες τῶν ἀνθρώπων νὰ πλατύνουν, ἂς ποῦμε, γιὰ νὰ χωρέσουν τὴν καινούργια πραγματικότητα. Θαρροῦν πὼς ἀδικοῦνται. Κι' ὅσο τρανότεροι εἶναι κεῖνοι ποὺ ἀδικοῦν τόσο καὶ πικρότερο τὸ παράπονο γίνεται στὴν καρδιὰ τοῦ ἀδικημένου.

Ἡ Ἀθηνᾶ, ποὺ περισσότερο βέβαια ἀπὸ κάθε ἄλλο καταλαβαίνει καὶ ζυγιάζει καὶ ἀξιολογεῖ τὰ πρόσωπα καὶ τὶς περιστάσεις, καταπιάνεται νὰ τὶς καλοπιάσῃ... Τοὺς τάζει ναοὺς καὶ λατρεία ἀπὸ μέρους τῶν ἀνθρώπων καὶ προσφορὲς πολύτιμες. Ὡς τὴ στιγμὴ κείνη οἱ Ἐρινύες ἦσαν ἕνας τρόπος, μιὰ παράδοση ποὺ πάνω σ' αὐτὴ στηρίχτηκαν οἱ ἄνθρωποι καὶ κατάφεραν νὰ προκόψουν καὶ νὰ φτάσουν στὸ σημεῖο ποὺ βρίσκονται. Ἀπὸ σήμερα ἄλλος παίρνει τὰ καθήκοντά τους καὶ φορτώνεται τὴν εὐθύνη, τὸ δικαστήριο τοῦ Ἀρείου Πάγου, μὰ ἡ εὐγνωμοσύνη βέβαια γι' αὐτές, τὶς γρηὲς θεές, παραμένει ἀκέραιη στὴν καρδιὰ τῶν ἀνθρώπων.

Μὰ ἡ Ἀθηνᾶ προχωρεῖ καὶ μὲ μαλακὴ φωνὴ τοὺς λέει:

«Θὰ σᾶς χτίσουμε», λέει ἡ Ἀθηνᾶ, «ναὸ κοντὰ στὰ παλάτια τοῦ βασιλιᾶ Ἐρεχθέα καὶ θὰ παίρνετε ἀπὸ ἄντρες καὶ γυναῖκες τόσα δῶρα ὅσα δὲν εἶναι μπορετὸ νὰ πάρετε ἀπὸ ἄλλο τόπο. Διαλέξετε λοιπόν... Ἂν κάμετε καλὸ παρατώντας τὴν ὀργή σας, καλὸ καὶ δόξα θἄχετε καὶ θἆστε συντρόφισσές μου σ' αὐτὴ τὴ χώρα τὴν ἀγαπημένη...».

Οἱ Ἐρινύες κάπως ἡσυχάζουν τώρα. Κι' ἀλήθεια τὸ ξαναλένε τὸ παραπονό τους, μὰ μὲ πιὸ ἀδύνατη φωνή.

Τέτοιο κακὸ νὰ πάθω ἐγὼ
ἀγδιώκιωτη νὰ σούρνωμαι στὴ γῆ
σύχαμα, καταφρονεμένη.

ΑΘΗΝΑ

Δὲ θ' ἀποκάμω τ' ἀγαθά σου ν' ἀραδιάζω
γιὰ νὰ μὴν τῆς καμμιὰ φορὰ πὼς ἀπὸ μένα
τὴ νιώτερη, παληὰ θεά, καταφρονέθηκες,
καὶ διώχτηκες ἀτιμασμένη ἀπὸ τὴ χώρα μου...
Ἂν ὅμως μ' ἄδολη καρδιὰ μπορῇς ν' ἀκούσῃς
ὅσα μὲ γλῶσσα μαλακιὰ σοῦ κραίνω λόγια
τὸ δίχως ἄλλο θ' ἀποφάσιζες νὰ μείνῃς.

Μεσολαβεῖ σιωπή... Οἱ Ἐρινύες ἔπαψαν τοὺς θρήνους καὶ τοὺς κοπετούς. Συλλογιοῦνται. Ὕστερα μὲ δειλὴ φωνὴ σκουπίζοντας τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μαραμένα γεροντικά τους μάγουλα ρωτοῦν.

Ποῦ θἄχω κατοικιά μου, δέσποινα Ἀθηνᾶ;

ΑΘΗΝΑ

Ἀπίκραντη ἀπὸ βάσανα, μονάχα δέξου.

ΕΡΙΝΥΕΣ

Νά, δέχομαι. Καὶ ποιὰ τιμὴ μὲ περιμένει;

ΑΘΗΝΑ

Νὰ μὴν προκόψῃ σπιτικὸ χωρὶς ἐσένα.

ΕΡΙΝΥΕΣ

Καὶ πῶς θὰ κάνῃς ν' ἀποχτήσω τόση δύναμη;

ΑΘΗΝΑ

Καλοτυχιὰ θὰ στείλω σ' ὅποιον σὲ τιμᾶ.

ΕΡΙΝΥΕΣ

Καὶ πάντα θἄχω αὐτὴ τὴ χάρη; Μ' ἐγγυᾶσαι;

ΑΘΗΝΑ

Ποτὲς δὲν εἶπα κάτι ποὺ νὰ μὴν τὸ κάνω.

ΕΡΙΝΥΕΣ

Θαρρῶ μὲ μάγεψες κι' ἀφίνω τὸ θυμό μου.

ΑΘΗΝΑ

Στὸν τόπο μένοντας εὐλόγησε τοὺς φίλους.

ΕΡΙΝΥΕΣ

Καὶ ποιὰ εὐλογιὰ πρέπει τάχα νὰ τοὺς δώσω;

ΑΘΗΝΑ

Τέτοια ποὺ νὰ χαρίζῃ πάντα προκοπὴ
ἀπὸ τὴ γῆς καὶ τὴ δροσοβολοῦσα θάλασσα

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Πρέπει νὰ ὁμολογήσω πὼς ὅταν μοῦ ἐστάλη ὁ πρῶτος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Παπύρου» ἐξετίμησα ἀμέσως τὴν σημασίαν τῆς ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ ἐδοκίμασα καὶ κάποιον φόβον ἂν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ συνεχισθῇ μία προσπάθεια ποὺ δὲν ἀπαιτοῦσε μόνον κεφάλαια ἀλλὰ καὶ θέλησιν. Κεφάλαια εἶχαν καὶ ἄλλοι ὀργανισμοὶ ἐκδοτικοὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ποτὲ ὅμως δὲν κατωρθώθη νὰ ἐκδοθοῦν εἰς τόμους οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔφθασαν νὰ ἔχουν τὴν ἀξίαν χρυσοῦ, εἰς τὴν ἑλληνικὴν πρωτεύουσαν, ἀφοῦ καὶ εἰς τὰς κρατικὰς βιβλιοθήκας δὲν ὑπῆρχαν. Ἐπὶ κεφαλῆς ὅμως τοῦ «Παπύρου» εὑρίσκοντο δυὸ ἄνθρωποι ποὺ δὲν συνεδύαζαν μόνον τὸν ἐπιχειρηματικὸν νοῦν, ἀλλὰ καὶ τὴν μόρφωσιν, τὴν πεῖραν καὶ οἱ ὁποῖοι εἶχον εἰς τὸ ἐνεργητικόν των θετικὴν δρᾶσιν καὶ εἰς ἄλλους τομεῖς τῶν γραμμάτων.

Ἔτσι χθὲς ἐπῆρα μὲ ἀληθινὴν χαρὰν τὸν 90όν, 91ον, 92ον, 93ον καὶ 94ον τόμον τῆς βιβλ·οθήκης, δηλαδὴ τὸν πρῶτον τόμον τῶν «Ἑλληνικῶν» τοῦ Ξενοφῶντος, δύο τόμους περιέχοντας λόγους τοῦ Δημοσθένους, τὸν τέταρτον τοῦ Ἀρριανοῦ καὶ τὸν τόμον ποὺ περιέχει τὸ πρῶτον μέρος τοῦ «Φαίδρου» τοῦ Πλάτωνος. Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τοὺς ἄλλους 90 ἔχουν περιληφθῆ ἔργα τοῦ Αἰσχύλου, τῆς Ἄννας Κομνηνῆς, τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ Ἀριστοφάνους, τοῦ Γαληνοῦ, τοῦ Δημοσθένους, τοῦ Ἡλιοδώρου, τοῦ Ἡροδότου, τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ Ἱπποκράτους, τοῦ Ἰσοκράτους, τοῦ Ἰωάννου Χρυσοστόμου, τοῦ Ἰωσήπου, τοῦ Λυσίου κ.λ.π.

Χρειάζεται τάχα νὰ τονίσω καὶ ἐγὼ ἄλλην μίαν φορὰν ποίαν ἀξίαν ἔχει ἡ ἐκλαΐκευσις τῶν ἀρχαίων γραμμάτων; Ἔχει γραφῆ τόσας φορὰς καὶ τόσαι εἶναι αἱ ἀποδείξεις ὅτι ὁ ἀληθινὸς πολιτισμὸς καὶ ἡ πραγματικὴ μάθησις στηρίζονται εἰς τὰ ἀρχαῖα γράμματα καὶ τὴν ἀρχαίαν ἐπιστήμην, ὥστε γλαῦκα εἰς Ἀθήνας θὰ ἐκόμιζα ἂν τὸ ἐπανελάμβανα. Ἕνα μόνον πρέπει νὰ ἐνθυμούμεθα, ὅτι ἡ ἀναγέννησις καὶ ἡ ἔξοδος τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τὸ σκοτάδι τοῦ Μεσαίωνος ἤρχισε μὲ τὴν διάδοσιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων. Ἀκόμη πρέπει νὰ ἐνθυμούμεθα ὅτι καὶ ὁ Κοραῆς εἰς τὸν ἴδιον παράγοντα ἠθέλησε νὰ στηρίξῃ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Ἡ ἑλληνική του βιβλιοθήκη, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκλεισεν ὅλην του τὴν σοφίαν καὶ ὅλους τοὺς παλμοὺς τῆς πατριωτικῆς του ψυχῆς, ὑπῆρξεν ἕνα ἔργον ποὺ καὶ σήμερον ἀκόμη ἔχει τὸ θετικόν της βάρος. Εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὅμως τῆς σκλαβιᾶς ἐπλησίασε τὴν ψυχὴν τοῦ γένους εἰς τὴν δόξαν τῶν προγόνων, ἤνοιξεν εἰς τὸ Ἔθνος τὸν δρόμον τῆς μαθήσεως καὶ τῆς προόδου καὶ ἀπέδειξεν εἰς τὴν Εὐρώπην, ποὺ τὴν ἐξαπατοῦσαν περιγραφαὶ περιηγητῶν ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ βλέπουν, ὅτι κάτω ἀπὸ τὴν στάχτην ὑπῆρχε πάντοτε ἡ σπίθα. Εἰς τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα, παρ' ὅλην τὴν πρόοδον τῶν γραμμάτων, παρ' ὅλα τὰ Πανεπιστήμια, παρ' ὅλους τοὺς ἐκδοτικοὺς οἴκους, παρὰ τὰς μεμονωμένας προσπαθείας ἀτόμων καὶ συλλόγων, ποτὲ δὲν κατωρθώθη νὰ ὑπάρξῃ μία πλήρης σειρὰ ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, εἰς ἔκδοσιν καλαίσθητον, εὐθηνήν, μὲ πλῆρες τὸ ἀρχαῖον κείμενον, εὐπρεπῆ τὴν ἀπόδοσιν εἰς τὴν νεοελληνικήν, διαφωτιστικὰς εἰσαγωγάς, ἀκριβολόγους σημειώσεις. Ὁ γράφων, ὅταν ἠθέλησε κάποτε ν' ἀποκτήσῃ τὸ ἀρχαῖον κείμενον τοῦ «Δάφνιδος καὶ Χλόης» ἐχρειάσθη νὰ τὸ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, μὲ συνέπειαν νὰ τοῦ στοιχίσῃ ἡ ἀπόκτησις τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Λόγγου ποσὸν φθάνον τὰς ἑπτακοσίας δραχμάς. Αὐτὸ καὶ μόνον ἀρκεῖ διὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν σημασίαν τῆς ὡραίας πρωτοβουλίας τοῦ «Παπύρου» καὶ διὰ νὰ ἐνισχύσῃ ὅλα τὰ ἐγκώμια ποὺ διετυπώθησαν μέχρι τῆς στιγμῆς. Ἐκεῖνο μόνον ποὺ θὰ ἠμποροῦσα νὰ προσθέσω ἐγὼ εἶναι ἡ ἱκανοποίησις ποὺ δοκιμάζει ὁ καθεὶς ἀπὸ τὴν ἀρτίαν ἔκδοσιν, ἀπὸ τὸ πλῆρες σύνολον κάθε τόμου.

Θὰ ἤθελα ἀκόμη νὰ προσθέσω τὴν ἰδιάζουσαν ἱκανοποίησίν μου διότι εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐκδόσεών του περιέλαβεν ὁ «Πάπυρος» καὶ μερικὰ βιβλία τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ἔχει διεθνῶς ἐπιβληθῆ, ὅπως ἡ «Ἱστορία τῆς ἀρχαίας λογοτεχνίας» τοῦ Κρουαζὲ καὶ ἡ «Ἱστορία τῆς βυζαντινῆς λογοτεχνίας».

«ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ»

Κάποτε ὁ καλός μας φίλος Φάνης Μιχαλόπουλος, ποὺ μᾶς δίνει ἕνα μοναδικὸν βιβλίον ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον, εὑρέθη νὰ εἶναι ἀμείλικτος κατήγορός μου ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Καθημερινῆς» διότι τοῦ ἔγραψα ἀναφερόμενος εἰς δύο ἐπιθετικά του φυλλάδια ὅτι ἡ λιβελλογραφία ὅταν ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν μάθησιν καὶ ἀπὸ ἀνώτερον πολεμικὸν πνεῦμα, εἶναι ἄνθος ὄχι καὶ τόσον εὔκολον ὅπως τὸ καλλιεργήσῃ ὁ καθείς. Ἐλπίζω τώρα νὰ μὴ θυμώσῃ καὶ μὲ κατακεραυνώσῃ καὶ πάλιν ποὺ θὰ τοῦ γράψω ὅτι εἶναι ἄδικον καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ διὰ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ὅτι δὲν κατέγινεν ἐνωρίτερον εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς ζωῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ ποὺ θίγει μὲ τὸν «Κοσμᾶν τὸν Αἰτωλόν», τὸν 18ον αὐτὸν αἰῶνα, εἰς τὸν ὁποῖον συσσωρεύονται τὰ πρῶτα μηνύματα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους. Μᾶς τὸ λέγει ὁ ἴδιος εἰς τὸν πρόλογον τοῦ βιβλίου του: «Μιὰ ἀπὸ τὶς ἐκπληκτικώτερες ἐποχὲς τῆς ἑλληνικῆς ἐθνότητος ἀποτελεῖ κι' ὁ δέκατος ὄγδοος αἰώνας, μαζὶ μὲ τὰ χρόνια ποὺ προηγήθηκαν τῆς μεγάλης Ἐπαναστάσεως. Εἶναι ἡ περίοδος ποὺ στὸν ἴσκιο της ἀνδρώνεται ὁ Νεώτερος Ἑλληνισμός, παίρνει συνείδησι τῆς ἀποστολῆς του κι' ἀναφαίνεται στὸ στίβο τῆς δράσεως. Ἀπὸ τὴν κατωτάτη βαθμίδα τῆς κοινωνικῆς καὶ πνευματικῆς ὑποστάσεως ποὺ βρισκόταν, ξαφνικὰ κι' ἀπροσδόκητα, μέσα σὲ ἑκατὸ χρόνια, ξεπετιέται γιομᾶτος δύναμι κι' αὐτοπεποίθησι ποὺ μόλις κατορθώνουμε νὰ παρακολουθήσωμε τὸ ραγδαῖο κι' ἀλματικό του ἀνέβασμα. Μὰ γιὰ νὰ γίνῃ τὸ πραγματικῶς ἀπίστευτο αὐτὸ θαῦμα, ὥστε ὁ νεοελληνικὸς κόσμος σὲ τόσο μικρὸ διάστημα νὰ κατορθώσῃ ὄχι μονάχα τὴν πνευματικὴ κι' οἰκονομική του ἀναγέννησι, μὰ κι' αὐτὴ τὴν πολιτικὴ λευτεριά του νὰ κατακτήσῃ, πόσες δυνάμεις δὲν συνεργάστηκαν; Πόσοι δὲν θυσιάστηκαν; Κι' ὅμως ἡ ἱστορία τῶν τελευταίων χρόνων τῆς τουρκοκρατίας, καθὼς κι' ὁλόκληρος ὁ δέκατος ὄγδοος αἰώνας ἀπὸ τὸν ὁποῖον βγαίνουμε σὰν ἐθνότητα, πολὺ λίγο καὶ πολὺ ἐπιπόλαια μελετήθηκαν».

Ἕνας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν ἐπιδοθῆ εἰς τὴν μελέτην αὐτὴν θὰ ἦτο καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ», ἀφοῦ ἔχει ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ τοῦ χρειάζονται. Ἂς μὴ μοῦ ἀπαντήσῃ ὅτι ἔγραψε· ξεύρω καλὰ τί ἔγραψε. Εἶναι μόνον εὐτύχημα ὅτι ἤδη μὲ τὸ βιβλίον του αὐτὸ θέτει τὰ θεμέλια τῆς περαιτέρω του ἐργασίας. Εἶναι πράγματι ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς ἐπὶ κεφαλῆς «τῆς μυστικῆς χορείας» τῶν ἡρώων, ὁ λαϊκὸς ἀναγεννητὴς εἰς ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως «ποὺ ὁ θρῦλός του γεμίζει ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ Βαλκάνια».

Πῶς νὰ χαρακτηρίσω τὸ βιβλίον τοῦ κ. Μιχαλοπούλου; Ἔπος; Ἱστορίαν; Βιογραφίαν; Δὲν ξεύρω. Ξεύρω ὅμως ἀντιθέτως καλὰ ὅτι ἡ ἐργασία του αὐτὴ εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνες πού, ἀντὶ νὰ σβήνῃ, λαμπρύνει ὁ χρόνος.

«ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΟΔΗΓΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ»

Τὸ νέον βιβλίον τοῦ κ. Κόντερη μᾶς ὑποχρεώνει νὰ προσέξωμεν περισσότερον τὴν ἐργασίαν του. Διότι — χρειάζεται νὰ τὸ τονίσωμεν — ἡ ἐργασία τοῦ κ. Κόντερη δὲν ἔχει τὴν σφραγῖδα τῶν γνωστοῦ τύπου βιβλίων καὶ τὴν ψυχρότητα τῆς ἀψύχου περιγραφῆς. Αὐτὴ καὶ μόνη ἡ περικοπή, ποὺ λέγει ἀρκετὰ διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς φυσιολατρείας εἰς τὸν τόπον μας, ἀρκεῖ διὰ νὰ πείσῃ ὅλους ὅτι ὁ «Ὁδηγὸς καὶ ἔρευνα τῆς Ἀττικῆς» ἔχει μίαν ἰδιάζουσαν χάριν:

«Τριάκοντα πέντε χρόνια ἔχουν παρέλθει ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ποὺ ἤρχισα τὰς ἀνὰ τὴν Ἀττικὴν κατ' ἀρχὰς ἐκδρομάς μου, μετὰ δὲ τὴν ἀνάληψιν τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας μου, τὰς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὅταν μετὰ τῶν παλαιῶν συνεκδρομέων μου εὑρισκόμεθα εἰς Πεντέλην, Πάρνηθα, Γλυφάδα, Βουλιαγμένην, οὐδένα ἢ ἐλαχίστους ἐβλέπομεν ἐκδρομεῖς εἰς τὰ μέρη ταῦτα. Διὰ τοῦτο, ἐπιστρέφοντες τὴν ἑσπέραν καὶ διερχόμενοι ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σταδίου ἢ Πατησίων ἀσκεπεῖς καὶ μὲ τὸν σάκκον τῶν ἐκδρομῶν ἐπ' ὤμου, ἐπροκαλοῦμεν τὴν ἔκπληξιν τοῦ κόσμου, ἠκούομεν δὲ τὰς ἐπιφωνήσεις «Ἐγγλέζοι», διότι ἐθεωρούμεθα διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην φαινόμενον. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Τμηματάρχης τοῦ Τουρισμοῦ, ἀγαπητὸς φίλος κ. Στ. Χιλιαδάκης, μικρὸς τότε, μὲ ἐκάλει Τρελλοθόδωρον, ὅτε ἐπεσκεπτόμην ἐκ τῆς ἐκδρομῆς καὶ μὲ τὴν ἐκδρομικὴν ἐνδυμασίαν τὴν φιλικήν μου οἰκογένειάν του».

ΧΡ. ΑΓΓΕΛ.

ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τὰ φυσήματα τοῦ ἀνέμου.

Πλούσια σοδήματα σὲ ζωντανὰ κι' ἀνθρώπους
νὰ δίνῃ ἡ χώρα, νὰ φτουροῦν καὶ νὰ μὴ λείπουν
καὶ νὰ γεννοβολοῦν μὲ τὸ καλὸ οἱ γυναῖκες.
. . . .

Ζ'.

Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα μπαίνομε πιὰ στὸ τελευταῖο μέρος τοῦ δράματος κι' ὁλόκληρης τῆς τριλογίας.

Οἱ θεατὲς εἶδαν φοβερὰ περιστατικά. Σκοτωμοὶ ἀναμεταξὺ σὲ συγγενεῖς στενούς...

Παγίδες φρικτὲς ὁποὺ ἔπεσαν ἀνύποπτοι ἄνθρωποι... Τὸ μῖσος καὶ ὁ δόλος σκόρπισαν ὁλοῦθε τὴν πνιγερὴ ἀνάσα τους. Ἡ μυρουδιὰ ἀπὸ τὰ αἵματα φούντωσε ὁλοῦθε. Ἀγωνιοῦσαν ὅλοι κι' ἀναρωτιόντανε. «Ποῦ λοιπόν, Θέ μου, θὰ τελειώσουν ὅλα τοῦτα;» Μέσα στὴ σύγχυση δὲν ἤξερε κανεὶς ποιὸ ἦταν τὸ σωστὸ καὶ ποιὸ τὸ ἄδικο... Καὶ τώρα νὰ ποὺ ὅλα τοῦτα, σὰν ἕνας βραχνᾶς φοβερός, σβήνουν μέσα σὲ χαρούμενους ὕμνους καὶ καλόκαρδες εὐχές.

Θυμιάματα καθαρίζουν τὸν μολυσμένο ἀγέρα...

Οἱ Ἐρινύες ἀνακουφισμένες ἀπὸ τὴν πίκρα καὶ τὸν πόνο τους ὕστερα ἀπὸ τὰ παρηγορητικὰ λόγια καὶ τὶς ὑποσχέσεις τῆς Ἀθηνᾶς εὔχονται χίλια καλὰ γιὰ τὴν Ἀθήνα καὶ τοὺς κατοίκους της.

ΕΡΙΝΥΕΣ

Νὰ μὴ φυσήξουν ἄνεμοι κακοὶ
γιὰ τὰ φυτά· νά, τὴν εὐχή μου.
Κι' ἡ κάψα ποὺ τὰ νέα βλαστάρια καψαλιάζει
νὰ μὴν αὐξάνῃ πέρα ἀπ' ὅ,τι πρέπει.
Καὶ μήτε ἡ βλαφτικὴ
ἀρρώστεια τοὺς καρποὺς νὰ μαραγκιάζῃ...
Καὶ τὰ κοπάδια νὰ φτουροῦνε
στὸν πρεπούμενο καιρό...
Πλούσιοι οἱ πολῖτες νὰ τιμοῦνε
μ' εὐγνωμοσύνη τὸ Θεό!

ΑΘΗΝΑ

Ἀκοῦτε τὶς εὐχὲς πολῖτες, ποὺ σᾶς δίνει.
Στὸν οὐρανὸ στέκει μεγάλη ἡ δύναμή της
μὰ καὶ στὸν κάτω κόσμο· κι' ἐξουσιάζει
τὴν τύχη τῶν ἀνθρώπων φανερά, στὸν ἕνα
δίνει χαρές, στὸν ἄλλο δίνει δάκρυα καὶ πόνο.

ΕΡΙΝΥΕΣ

Κι' οὔτε διχόνοια κακοτράχαλη
ποὺ δὲ χορταίνει συμφορὰ
στὴν πόλη αὐτὴ μὲ βουητὸ νὰ μὴ ἁπλωθῇ.
Κι' οὔτε στὸ χῶμα
τὸ μαῦρο αἷμα σκοτωμένου νὰ χυθῇ
ποὺ γιὰ ἐκδίκηση, ὠργισμένο, θὰ ζητᾷ
ἄλλους καινούργιους σκοτωμοὺς ἀκόμα.
Μὰ μὲ καλοπροαίρετη καρδιὰ
ἔργα καὶ λόγια νὰ σκορπᾶτε
χαρούμενα ἀναμεταξύ σας
καὶ μὲ μιὰ γνώμη νὰ μισῆτε, ν' ἀγαπᾶτε
τί εἶναι μεγάλη αὐτὸ παρηγοριά.

(Ἀκολουθεῖ) Μ. Ἀναστασίου

33. (Συνέχεια)

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔδειξε τὸ γράμμα στὸν Παρμενίωνα. Ὁ γέρο στρατηγὸς τὸ διάβασε μὲ προσοχὴ κι' εἶπε:

—Ἂν ἤμουν Ἀλέξανδρος θὰ δεχόμουν.

Κι' ὁ Ἀλέξανδρος ἀποκρίθηκε.

— Κι' ἐγώ, ἂν ἤμουν Παρμενίων.

Ἔπειτα στράφηκε στοὺς Πέρσες ἀποσταλμένους καὶ εἶπε:

— Νὰ πῆτε στὸ βασιλιᾶ σας πὼς δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ χρυσάφι. Ἔχω ὅσο θέλω. Καὶ νἄρθη ἐδῶ νὰ μὲ προσκυνήση καὶ θὰ τοῦ δώσω χωρὶς καμμιὰ ἀμοιβὴ τὴ μητέρα του, τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του.

Οἱ Πέρσες προσκύνησαν ἀμίλητοι κι' ἔφυγαν.

— Χάσαμε τὴν εὐκαιρία... ψιθύρισε ὁ Παρμενίων.

— Κερδίσαμε μιὰ εὐκαιρία νὰ δείξουμε πὼς εἴμαστε ἄντρες, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος.

Κεφ. 47.

Μιὰ μέρα τοῦ Αὐγούστου ὁ Ἀλέξανδρος φώναξε ἀποφασισμένος.

— Βάλτε τὶς σκάλες τῆς πολιορκίας! Κι' ὅσοι πιστοὶ μαζί μου!

Ἀκούμπησαν μιὰ σκάλα στ' ἄπαρτα τείχη. Πρῶτος ἀνέβηκε ὁ Ἀλέξανδρος, πίσω του ὁ στρατηγὸς Νικάνωρας, ὁ γίγας Σιτάλκης κι' ὁ φίλος μας ὁ Στέφανος. Πίσω τους οἱ πιὸ γενναῖοι στρατιῶτες.

Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ πατοῦσαν οἱ τέσσερες πρῶτοι, ψηλὰ στὰ τείχη, ἡ σκάλα ἔσπασε κι' οἱ ἐπίλοιποι στρατιῶτες γκρεμίστηκαν κάτω. Τρόμαξε ὁ στρατὸς νὰ δῆ ὁλομόναχο στὰ τείχη, μὲ τρεῖς μόνο συντρόφους, τὸ βασιλιᾶ του. Ἔστειλαν νὰ φέρουν μιὰν ἄλλη σκάλα, μὰ ἀργοῦσε. Κοίταζαν ψηλὰ τοὺς ἐχτροὺς ποὺ κύκλωναν κιόλας τὸ βασιλιᾶ κι' αὐτὸς τραβοῦσε τὸ σπαθὶ καὶ χτυποῦσε. Οἱ ἄλλοι τρεῖς στέκουνταν γύρω του καὶ πολεμοῦσαν ἀπελπισμένοι.

Ἄξαφνα ἔγινε κάτι τρομαχτικό. Ὁ βασιλιᾶς Ἀλέξανδρος, μ' ἕνα πήδημα, μόνος, πήδηξε μέσα στὴν πολιτεία, ρίχνοντας ἄγρια πολεμικὴ κραυγή. Ἔπεσε ἀπάνω στὸ κεφάλι τῶν ἐχθρῶν, ἀκούμπησε σ' ἕνα δέντρο κι' ἄρχισε ν' ἀποκρούη τὶς ἐπιθέσεις. Ὅλοι τὸν γνώρισαν ἀπὸ τὰ δυὸ ἀστραφτερὰ φτερὰ ποὺ κυμάτιζαν στὴν περικεφαλαία του καὶ ρίχνουνταν μουγκρίζοντας ἀπάνω του. Ὁ Ἀλέξανδρος στὴν ἀρχὴ μὲ τὶς πέτρες, ὕστερα μὲ τὸ σπαθί του ἔκανε ἐπίθεσι.

Μόλις εἶδαν τὸ βασιλιᾶ τους σὲ κίντυνο οἱ τρεῖς γενναῖοι σύντροφοι ἔπεσαν κι' αὐτοὶ μέσα στὴν πολιτεία, κοντά του. Πρῶτος ὁ Στέφανος, ἔπειτα ὁ Νικάνωρας καὶ τέλος ὁ Σιτάλκης. Οἱ Τύριοι χύμηξαν ἀπάνω τους. Ἕνα βέλος τρύπησε τὴν καρδιὰ τοῦ Σιτάλκη κι' ὁ γίγας ἔπεσε νεκρός. Ἕνα ἄλλο βέλος χτύπησε τὸ Νικάνωρα καὶ διεπέρασε τὸ λαιμό του. Ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ Ἀλέξανδρου ἔτρεχε τὸ αἷμα. Ὁ Στέφανος στάθηκε μπροστὰ ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ κρατῶντας ψηλὰ τὴν ἀσπίδα του, γιὰ νὰ τὸν προφυλάξη. Μὰ ἕνας ἐχθρός, μὲ μιὰ σπαθιά, τοῦ πλήγωσε τὸ μπράτσο κι' ἡ ἀσπίδα ἔπεσε.

Ὁ Ἀλέξανδρος κιντύνευε. Ὁ Στέφανος στράφηκε καὶ τὸν κοίταξε.

— Μὴ φοβᾶσαι, Στέφανε, τοῦ εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος μὲ πνιγμένη φωνή. Μὴ φοβᾶσαι! Δὲ θὰ μᾶς νικήσουν! Χτύπα!

Καὶ χύθηκε πάλι μὲ τὸ σπαθί του.

Μὰ πῶς μποροῦσαν νὰ σωθοῦν; Ἕνα - δυὸ λεφτὰ ἀκόμα κι' ὁ Ἀλέξανδρος μὲ τὸν σύντροφό του χάνουνταν.

Εὐτυχῶς ὡστόσο ἦρθαν καινούργιες σκάλες, οἱ φίλοι κι' οἱ στρατιῶτες τοῦ Ἀλέξανδρου σκαρφάλωσαν γρήγορα καὶ πήδηξαν μέσα στὴν πολιτεία, κυκλώνοντας τὸν βασιλιᾶ τους. Καὶ σὲ λίγο ἀνέβηκαν κι' ἄλλοι, κι' ἄλλοι, ἄνοιξαν τὶς πόρτες, μπῆκε ὅλος ὁ στρατὸς στὴν ξακουσμένη πόλι. Συνάμα ἔμπαινε κι' ὁ στόλος, ὕστερα ἀπὸ πεισματικὸν ἀγῶνα, μέσα στὸ λιμάνι.

Οἱ Ἕλληνες, ὕστερα ἀπὸ ἑφτὰ μῆνες πολιορκία, εἶχαν μανιάσει· διψοῦσαν ἐκδίκησι. Ὀχτὼ χιλιάδες ἐχθροὶ σφάγηκαν, τριάντα χιλιάδες πουλήθηκαν σκλάβοι.

Ὁ Ἀλέξανδρος, γεμᾶτος πληγές, μὲ τὰ αἵματα, ἐξηντλημένος μὰ ἀνένδοτος, ἀνέβηκε στὸ ναὸ τοῦ Ἡρακλῆ νὰ προσφέρη θυσίες.

Ἑκατοντάδες πρόβατα καὶ βώδια σφάγηκαν στοὺς βωμούς, οἱ καπνοὶ σκέπασαν τὸν οὐρανό.

— Ὦ πρόγονε, φώναξε ὁ Ἀλέξανδρος ἁπλώνοντας τὰ χέρια στὸ παλιὸ γιγάντιο ἄγαλμα τοῦ Ἡρακλῆ, ὦ πρόγονε, καλῶς σὲ βρῆκα!

Ὁ Ἀλέξανδρος τραβοῦσε κι' ὅλας τὸ σπαθὶ καὶ χτυποῦσε. Οἱ ἄλλοι τρεῖς πολεμοῦσαν.

Ἅμα τελείωσαν οἱ γιορτὲς κι' οἱ ἀγῶνες, ὁ Ἀλέξανδρος ἔδωσε πάλι τὸ σύνθημα νὰ ξεκινήσουν.

— Ξεκουράσου, βασιλιᾶ μου, τοῦ φώναζε ὁ γιατρὸς ὁ Φίλιππος. Εἶσαι ἐξαντλημένος ἀπὸ τὶς πληγές.

— Δὲν ἔχω καιρό, γιατρέ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος, ἡ Αἴγυπτος μὲ περιμένει.

Κίνησαν πάλι, πέρασαν τὴ Φοινίκη χωρὶς νὰ βροῦν ἀντίστασι. Ὅλες οἱ πολιτεῖες εἶχαν τρομάξει ἀκούοντας πὼς ἔπεσε ἡ Τύρος κι' ἄνοιγαν τὶς πόρτες τους στὸ νικητὴ καὶ τὸν προσκυνοῦσαν.

Μιὰ μονάχα ἀρνήθηκε: ἡ Γάζα. Μὰ ὁ Ἀλέξανδρος νίκησε καὶ τὴν ἡρωϊκὴ αὐτὴ πόλι. Μπῆκε μέσα, βρῆκε ἄφθονα πλούτη. Προπάντων ἀποθῆκες γεμᾶτες μοσχολίβανο. Γέλασε ὁ Ἀλέξανδρος, θυμήθηκε, ὅταν ἦταν μικρός, τὸν αὐστηρὸ παιδαγωγό του τὸ Λεωνίδα, ποὺ τὸν μάλωνε γιατὶ ἔκαιγε πολὺ μοσχολίβανο στοὺς θεούς.

— Νὰ κάνης οἰκονομία, τοῦ φώναζε. Νὰ κάνης οἰκονομία! Τὸ μοσχολίβανο εἶναι ἀκριβό!

Καὶ τώρα ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε στὴ διάθεσί του ὁλόκληρα βουνὰ μοσχολίβανο. Γέμισε ἕνα βαθὺ καράβι μὲ 10.000 ὀκάδες μοσχολίβανο καὶ τὄστειλε τοῦ δασκάλου του Λεωνίδα ποὺ εἶχε μείνει στὴ Μακεδονία. Καὶ μαζὶ τοῦτο τὸ γράμμα:

«Σοῦ στέλνω ἕνα καράβι μοσχολίβανο, γιὰ νὰ μὴν κάνης πιὰ οἰκονομία ὅταν προσφέρης θυσίες στοὺς θεούς».

Γέμισε ἄλλα καράβια κι' ἔστελε πολύτιμα δῶρα στὴ μητέρα του, στὴν ἀδερφή του Κλεοπάτρα, στὸν Ἀντίπατρο καὶ σ' ὅλους τοὺς φίλους του. Στὸ δάσκαλό του Ἀριστοτέλη ἔστειλε παράξενα ζῶα καὶ φυτὰ ποὺ βρῆκε κι' ὀρυκτὰ σπάνια καὶ μέταλλα ποὺ δὲν ὑπάρχουν στὴν Ἑλλάδα.

Εἶχε βρῆ μέσα στοὺς θησαυροὺς ποὺ ἔπεσαν στὰ χέρια του ἕνα χρυσὸ κουτὶ μ' ἐξαίσια τέχνη σκαλισμένο.

— Τί νὰ βάλω μέσα; ρώτησε τοὺς φίλους του.

— Εἶναι γιὰ ἀρώματα, τοῦ εἶπε ὁ Φιλώτας. Βάλε ἀρώματα.

— Τ' ἀρώματα δὲν ταιριάζουν στοὺς στρατιῶτες, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος.

Καθένας ἔλεγε τὴ γνώμη του, τί πολυτιμότερο νὰ φυλάξη μέσα στὸ κουτί.

Ὁ Ἀλέξανδρος χαμογέλασε:

— Ἐγὼ θὰ βάλω, εἶπε, τὴν «Ἰλιάδα». Πολυτιμότερο πρᾶγμα δὲν ἔχω!

Κεφ 48.

Μπῆκε ὁ στρατὸς στὴν ἔρημο, ἡ ζέστη ἦταν ἀνυπόφορη, νερὸ δὲν εἶχαν ἀρκετὸ νὰ ξεδιψάσουν. Μὰ ὅλοι ὑπέ-

ΤΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟ ΕΠΟΣ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

XV.

VII ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΤΟΛΗ
Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΣΑΡΑΠΙΔΟΣ

Δημιούργημα ποὺ λάμπει πάμφωτο, εἰς τὸ κέντρο τοῦ πνευματικοῦ του μεσουρανήματος, τέκνο γνήσιο τῶν βαθυτάτων θρησκευτικῶν του συγκινήσεων, ἡ πόλις τοῦ Ἀλέξανδρου συγκεντρώνει τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς μοιραίας μορφῆς του, ποὺ προβάλλει σὰν φανταστικὴ μέσ' ἀπ' τοὺς πυκνοὺς πέπλους τοῦ θρύλου. Ὁ θρῦλος αὐτὸς θέλει τὸν ἴδιο τὸν Ἀλέξανδρο κτίτορα τοῦ πρώτου «παμμεγέθους» ναοῦ τοῦ Σαράπιδος, ποὺ οἰκοδομήθηκε πάνου στὴ θέσι τοῦ παλαιοῦ ἱεροῦ τοῦ Ὀσίριδος. Μ' ὅλο ποὺ τοῦτο δὲν φαίνεται πιθανό, ἐκφράζει ἐν τούτοις βαθύτατα τὴν ἀλήθεια ὅτι ὁ Πτολεμαῖος ὁ Α' πραγματοποιῶντας τὴν μεγαλεπήβολη πολιτικὴ τῆς ἑλληνικῆς διεισδύσεως καὶ τοῦ ἐξελληνισμοῦ τῆς πανάρχαιας χώρας τῶν Φαραώ, χωρὶς βιαιότητας, μὲ ἀπόλυτο σεβασμὸ πρὸς τὰ κρατοῦντα τῶν ἐγχωρίων θρησκευτικὰ ἔθιμα καὶ νόμιμα, συγχωνεύοντας βαθμιαῖα, ἀλλοιώνοντας καὶ συμβιβάζοντας τὰ πάντα, πειθαρχοῦσε ὄχι μόνο εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ μεγάλου νεκροῦ, μὰ καὶ σ' αὐτὸ τὸ γράμμα τῆς μυστικῆς του συμφωνίας μὲ τὸ ἄτεγκτο ἀλλὰ καὶ σοφὸ Αἰγυπτιακὸ ἱερατεῖο. Στὴν ἔμπνευσι καὶ προτροπὴ τοῦ πολύπειρου τούτου ἱερατείου,— ποὺ ὁ Πτολεμαῖος μὲ κάθε τρόπο ηὑνόησε, διατηρῶντας τὶς παλαιὲς κτηματικὲς καὶ εἰσοδηματικὲς προνομίες του, τὴν θρησκευτικὴ διαίρεσι τῶν νομῶν καὶ τὴν ἱεραρχική του τάξι, κατὰ τὴ συγχώνευσί του μὲ τὸ ἑλληνικὸ ἱερατεῖο,— ἱερατείου οἰκειωμένου ἀνέκαθεν μὲ τὴν παντοδύναμη λατρεία τῶν νεκρῶν, πρέπει ν' ἀποδοθῇ ἡ σπουδὴ τοῦ Πτολεμαίου γιὰ τὴν κατάθεσι εἰς τὴν πρωτεύουσά του τῆς σοροῦ τοῦ ἀθανάτου δημιουργοῦ της, καὶ στὴν ἐπίνευσί του ἡ καθιέρωσι τῆς λατρείας ὡς πολιούχου θεότητος τοῦ Ὀσὰρ Ἄπιος παρεμφεροῦς τοῦ ὑποχθονίου Πλούτωνος — καὶ ἑπομένως εὐπρόσδεκτης καὶ κατανοητῆς τόσο ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ὅσο καὶ τοὺς ἐντοπίους — ποὺ ἔμελλε νὰ συγκεντρώσῃ ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπισκιάσῃ μαζὶ τοὺς κυριώτερους θεοὺς τοῦ Αἰγυπτιακοῦ καὶ Ἑλληνικοῦ Πανθέου. Σὲ ρωμαϊκὰ νομίσματα τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ Σάραπις παριστάνεται νὰ φέρῃ ἐπικεφαλῆς του κάλαθο τῆς Δήμητρος, τὸ κέρας τοῦ Ἄμμωνος, τὶς ἀκτῖνες τοῦ Ἡλίου, ἔχοντας ἐμπρός του τὴν ὀφιοῦχο ράβδο τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ πίσω τὴν τρίαιναν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τὸ κέρας τῆς ἀφθονίας τοῦ Νείλου, τῆς ἀγαθῆς καὶ γονιμοποιοῦ αὐτῆς Αἰγυπτίας θεότητος. Τὴ λατρεία τοῦ Ὀσίριδος τὴν βρῆκε ὁ Πτολεμαῖος νὰ ἐπικρατῇ σὲ ὅλη τὴ μέση καὶ ἐπάνω Αἴγυπτο. Ἐνσάρκωσι τοῦ Ὀσίριδος ὁ Ἄπις, ζῶντας διέμενε στὸ Ἀπιεῖο μέσα στὸ ναὸ τοῦ Φθὰ στὴ Μέμφιδα, θεωρούμενος ὡς ἡ ψυχὴ τοῦ Ὀσίριδος καὶ ἔφορος τῶν ἐπιγείων, πεθαίνοντας δὲ θάπτουνταν κάτω εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν Ἀπίων νεκροταφείων τῆς νεκρουπόλεως τῆς Μέμφιδος ὡς χθόνιος θεὸς καὶ ἔφορος τῶν ἐν Ἅδου. Ἡ Ἶσις παρὰ τῷ Ὀσὰρ Ἄπει καὶ ὁ Ἄνουβις ἀντιστοιχοῦσαν μὲ τὴν Κόρη καὶ τὸν Κέρβερο τοῦ Πλούτωνος μὲ τὸν ὁποῖο ταυτίστηκε ἡ λατρεία τοῦ Σαράπιδος. Γιατὶ στὴν πραγματικότητα δὲν πρόκειται παρὰ γιὰ τὴν καθιέρωσι ὡς κοινῆς λατρείας. Ἑλλήνων καὶ ἰθαγενῶν, τοῦ ὑποχθονίου Πλούτωνος ὑπὸ τὸ Αἰγυπτιακὸ ὄνομα τοῦ Σαράπιδος. Ὁ Πτολεμαῖος, καθὼς μᾶς λέγει τὸ περὶ Ἴσιδος καὶ Ὀσίριδος βιβλίο, εἶδε στὸν ὕπνο του τὸν Κολοσσὸ τοῦ Πλούτωνος τῆς Σινώπης, ποὺ οὔτε τὴ μορφή του γνώριζε οὔτε τὴν ὕπαρξι, νὰ τοῦ ἐπιτάσσῃ νὰ τὸν μετακομίσῃ στὴν Ἀλεξάνδρεια τὸ γρηγορώτερο. Τὶς ἑνωτικὲς αὐτὲς καὶ συγχωνευτικὲς προσπάθειες τοῦ Πτολεμαίου συμβολίζουν καὶ τὰ τρία ἄλλα ἐξ ἄλλου καὶ διάφορα ἀγάλματα τοῦ θεοῦ μέσα εἰς τὸ ναὸ τοῦ Σαραπείου. Ὁ μαρμάρινος κολοσσὸς τῆς Σινώπης ποὺ ἀναφέραμε, τὸ τεράστιο ξόανο ποὺ κατασκευάστηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ δέχτηκε τὰ πρῶτα πλήγματα τοῦ θριαμβεύοντος Χριστιανισμοῦ, καὶ τὸ πιὸ παράδοξο ἀπ' ὅλα, τὸ μετάλλινο, γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ Κεδρηνὸς λέγει: «Ἄγαλμα μέγα καὶ φοβερὸν οἷον ἐκ διαφόρου κατεσκευασμένου ὕλης ἵστατο ὡς ἑκατέρας χερσὶν ἑκατέραν ἑλέσθαι τῶν τοίχων». Ὁ Κλήμης ἀναφέρει καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δημιουργοῦ του, Βρυάξεως, ὄχι τοῦ Ἀθηναίου μὰ κάποιου ὁμωνύμου του: «Ὅς ὕλῃ κέχρηται πρὸς δημιουργίαν μικτῇ καὶ ποικίλῃ. Ρίνημα γῆς χρυσοῦ ἦν αὐτῷ καὶ ἀργύρου λίθων δὲ Αἰγυπτίων οὐδὲ εἷς, σαπφείρου καὶ αἱματίτου θραύσματα, σμαράγδου τε ἄλλα καὶ τοπαζίου. Λειάνας οὖν τὰ πάντα καὶ ἀναμίξας ἔχρωσε κυάνῳ». Ἀκόμα ἐκπληκτικώτερες εἶναι οἱ περιγραφὲς τοῦ ναοῦ τοῦ Σαραπείου — ἰδίως τοῦ δευτέρου ποὺ οἰκοδομήθηκε ὅταν κατεστράφη ἀπὸ πυρκαϊὰ τὸ πρῶτο,— ἀκόμη λαμπρότερο. Ὑψωμένο πάνου σὲ τεχνητὸ βάθρο δεκαεννέα μέτρων ποὺ τὸ ἀνέβαινε κανεὶς ἀπὸ τὶς τέσσερις λευκὲς μαρμάρινες μ' ἑκατὸ ἡ κάθε μία βαθμίδες κλίμακας κατὰ τὶς τέσσερις πλευρές του: μὲ προπύλαια καὶ περίστοο ποὺ διέτρεχε ὅλο τὸ ναό, ἐπιστρωμένον ἀπ' ἔξω μὲ πολύτιμα μάρμαρα κι' ἀπὸ μέσα μὲ πλάκες ἀφαιρετές, χρυσές, ἀργυρὲς καὶ χάλκινες ποὺ τοποθετοῦνταν ἀναλόγως τῆς ἐπισημότητος τῆς ἑορτῆς, μὲ στοὲς ὑπόγειες, αἴθουσες καὶ θαλάμους ἀπέραντους, ποὺ περιελάμβαναν ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα ἱερὰ καὶ ἄδυτα καὶ τὴν περίφημη μικρὴ βιβλιοθήκη τοῦ Σαραπείου, τὴν «κόρη» τῆς μεγάλης βιβλιοθήκης ὅπως τὴν ἔλεγαν, καὶ πάνου ἀπὸ ὅλα μὲ τὸν ὑπερύψηλο κίονα ποὺ τὸν καθιστοῦσε ὁρατὸ ἀπὸ θάλασσα καὶ ὀστεριά καὶ τὴν ὅλη του μυθώδη διακόσμησι ἀπὸ ἀπειράριθμα ἔργα τέχνης, ἀφιερώματα καὶ ἀγάλματα, διεκδικοῦσε καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ μεγάλο Καπιτώλιο τὰ σκῆπτρα. Ἡ ἄφθιτη λάμψι του φθάνει μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου (386 μ. Χ.). Ὁ Χριστιανισμὸς ἔχει πλέον τώρα ἀνδρωθῆ κι' ἐπιβάλλεται κατόπι ἀπὸ αἰώνων διωγμοὺς καὶ περιπέτειες μὲ τὴν προστασία τῆς ὁμοδόξου πολιτικῆς ἀρχῆς τοῦ Βυζαντίου. Μόλις βγῆκε τὸ διάταγμα γιὰ τὴν κατάργησι τῆς λατρείας τῶν εἰδώλων «ὁ λιθομανὴς καὶ χρυσολάτρης» κατὰ τὸν Ἰσίδωρο τὸν Πηλουσιώτη Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Θεόφιλος ἀρχίζει τὴν καταστροφή· ἀγάλματα, ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαίας τέχνης ποὺ ἀπὸ κάθε γωνία τῆς ἑλληνικῆς καὶ αἰγυπτίας γῆς εἶχαν συναχθῆ, κατασυντρίβονται ἀπὸ τὸ μαινόμενο ὄχλο ποὺ συνάχτηκε ἀπὸ τὴν ἔρημο. Χειρόγραφα καταστρέφονται, ναοὶ μεταβάλλονται σὲ ἐρείπια ἢ σὲ ἐκκλησίες. Τρομερὴ εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς εἰσβολῆς των μέσα εἰς τὸ ναὸ τοῦ Σαραπείου, ποὺ μᾶς δίδει ὁ Θεοδώρητος. «Εἰς δὲ τὸν τοῦ Σαράπιδος ναὸν ἀναβὰς ὁ Θεόφιλος, τῶν δὲ ἁπανταχοῦ τῆς γῆς καθ' ἅ φασί τινες μέγιστός τε οὗτος καὶ κάλλιστος, εἶδε τὸ ξόανον, παμμεγέθες τε καὶ τοὺς θεατὰς δεδιττόμενον, πρὸς δὲ τῷ μεγέθει καὶ λόγος κατεῖχε ὡς εἴ τις τούτων πελάσει κλονισθήσεται μὲν ἡ γῆ, πανωλεθρία δὲ ἅπαντας καταλήψεται. Ἀλλὰ τούτους μὲν τοὺς λόγους γραϊδίων μεθυόντων, νομίσας εἶναι ληρήματα, τοῦ δὲ μεγέθους ὡς ἀψύχου καταφρονήσας, ἐκέλευσέ τινι πέλεκυν ἔχοντα παῖσαι προθύμως τὸν Σάραπιν. Ἐκείνου δὲ παίσαντος ἐβόησαν μὲν ἅπαντες τὸ θρυλούμενον δήσαντες· ὁ δὲ Σάραπις δεξάμενος τὴν πληγὴν οὐκ ἤλγησεν, ξύλινος γὰρ ἦν ὁ Αἰγύπτιος θεός· εἰς μικρὰ δὲ αὐτὸν διελόντες, τὰ μὲν παρέδωκαν τῷ πυρί, τὴν δὲ κεφαλὴν διὰ παντὸς ἄστεως ἔσυρον τῶν προσκηνούντων δρώντων καὶ τοῦ παρ' αὐτῶν προσκυνηθέντος τὴν ἀσθένειαν διακωμωδούντων». Ἡ οἰκοδομὴ στερεωτάτη καὶ πελωρία ἀντέσχε στὴ λαίλαπα, μὰ ἐγκαταλειφθεῖσα πλέον ἐρειπώθηκε· τὰ λείψανά της ἀνευρέθησαν στὴν παραλία τοῦ Φάρου, ὅπου μετακομίσθηκαν γιὰ νὰ γεμίσουν τὸ παράκτιο φράγμα τῶν τειχῶν της· μαρμάρινα μέλη, κολῶνες καὶ κιονόκρανα καὶ τρίγλυφοι κι' ἄλλα ἑλληνικῆς τέχνης, ἀρχιτεκτονικὰ στοιχεῖα ἀνακατεμένα μὲ ἄλλα ἐνεπίγραφα αἰγυπτιακὰ συντρίμματα ἀπὸ μαῦρο βασάλτη καὶ γρανίτη σὰν ἔμψυχα ἐπὶ αἰῶνες ἀντίκρυζαν τὴ μανία τῶν κυμάτων ποὺ τόσο μοιάζει τοῦ χρόνου, νοσταλγῶντας τοὺς τόπους των καὶ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀκμῆς των, μὰ καὶ φιλοσοφῶντας γιὰ τὴν ματαιότητα τῶν ἀθρωπίνων.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΔΟΥΚΑΣ

«Ἑστία πολύολβος», παράστασις σὲ ὑφαντὸ τοῦ VI αἰῶνος.

φεραν χωρὶς νὰ γογγύζουν. Ἤξεραν πὼς σὲ λίγες μέρες θἄφταναν στὴν πλούσια Αἴγυπτο, μὲ τοὺς μεγάλους κήπους, τ' ἄφθονα τρόφιμα καὶ τοὺς παμπάλαιους μυστηριώδεις ναούς.

Περνῶντας ἀπὸ τὴν ἔρημο ὁ Ἀλέξανδρος δοκίμασε μιὰ μεγάλη πίκρα: ὁ ἀνδρειότερος ἀπ' ὅλους τοὺς συντρόφους του, ὁ γυιὸς τοῦ Παρμενίωνα ὁ Νικάνωρας πέθανε. Βαρειὰ ἦταν ἡ πληγὴ ποὺ εἶχε πάρει στὸ λαιμὸ ὑπερασπίζοντας τὸν Ἀλέξανδρο στὴν Τύρο καὶ δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ.

Ὁ Φιλώτας ὁ ἀδερφός του ἔπεσε ἀπάνω του καὶ τὸν φίλησε κλαίγοντας. Ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι:

— Χαῖρε, Νικάνωρα, τοῦ εἶπε, καλὴν ἀντάμωσι!

Καὶ τοῦ ἔκλεισε τὰ μάτια.

Πήγαιναν, πήγαιναν, ὁ ἥλιος ἀνέβαινε τὸ πρωὶ κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ἔρημο καὶ βασίλευε πάλι κατακόκκινος στὴν ἔρημο.

— Φτάνουμε πιά! Φτάνουμε! ἔλεγαν γιὰ νὰ πάρουν κουράγιο. Φτάνουμε στὴ φημισμένη Αἴγυπτο!

Τί δὲν εἶχαν ἀκούσει γι' αὐτήν! Οἱ μεγαλύτεροι σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος εἶχαν ἔρθει ἐδῶ νὰ μάθουν τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Σοφοί, ἐπιστήμονες, ἔμποροι, στρατιῶτες ὁλόκληρους αἰῶνες ταξίδευαν στὴν Αἴγυπτο καὶ θαύμαζαν τὰ πλούτη της, τὴ δύναμι καὶ τὴ σοφία της.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΤΡΥΓΟΣ

'Ο τρῦγος εἶναι μαζὶ γεωργικὴ ἐργασία καὶ ἕνα εἶδος πανηγυριοῦ. 'Ο γεωργὸς σὰν βλέπει πιὰ τὸν καρπὸ τοῦ κόπου του χαίρεται καὶ πανηγυρίζει. "Ομοια στὸ θέρο καὶ στὸ ἀλώνισμα, ὅπως καὶ στὸν τρῦγο.

'Η ἐργασία τοῦ τρυγητοῦ ἔχει κόπο γιὰ τὸν ἀγρότη, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη ἐργασία. Μὰ γίνεται μὲ χαρὰ καὶ ἔτσι παίρνει μορφὴ γιορτασμοῦ. Καὶ ὁ ποιητὴς Κρυστάλλης σὰν πανηγύρι περιγράφει τὸν τρῦγο καὶ τραγουδᾶ τὶς κοπέλλες ποὺ πετιοῦνται ἀπὸ τὰ σπίτια στ' ἀμπέλια μὲ τραγούδια καὶ χαρές, ὅταν ἀρχίζῃ ὁ τρῦγος.

Καὶ ἐξακολουθεῖ ὁ ποιητής:

«'Αναταράζονται οἱ ἐρμιὲς
ἀχολογοῦν τ' ἀμπέλια.
Λὲς κι' ἀπὸ κάθε πέτρα ὀρθὴ
λὲς κι' ἀπὸ κάθε βάτον
ὅπου τὸ χόρτο σέρνεται
κόρης κορμὶ φυτρώνει.
Πράσινη ἁπλώνεται ἡ φυτειὰ
κι' οἱ ράγες μεστωμένες,
Μαῦρες καὶ κίτρινες, ξανθιές,
μαυρολογοῦν, γυαλίζουν.
Στὴν πρώτη ἀχτίδα τὴν ζεστὴ
τοῦ ἥλιου ὅπ' ἀνατέλλει,
Σὰν μαῦρα μάτια, σὰν χοντρὰ
κλωνιὰ μαργαριτάρια.
Οἱ βέργες οἱ καμαρωτὲς
λαμποκοποῦν κι' ἐκεῖνες,
κι' οἱ περγολιὲς ξαπλώνονται
στὰ διάπλατα κρεββάτια,
Καὶ στὴν πυκνή τους χλωροσιὰ
καὶ στὸ βαθύ τους ἴσκιο
Τὴν ἱδρωμένη ἀργατιὰ
δροσίζουν, ἀνασταίνουν,
Τὴν ἀργατιὰ ποὺ ὁλημερὶς
ὅλο τρυγάει κι' ἁπλώνει,
Τὴν ἀργατιὰ ποὺ λαχταρᾶ
πότε νὰ πέσῃ ὁ ἥλιος
Πότε νὰ ἰσκιώσουν τὰ ριζὰ
νὰ δροσερέψῃ ὁ κάμπος...»

'Απὸ τὴν αὐγή, μόλις σκάσῃ στὴν 'Ανατολὴ τὸ πρῶτο ρόδινο φῶς, ὁ νοικοκύρης τοῦ ἀμπελιοῦ μὲ τὴν ἀργατιὰ εἶναι στὸ ἀμπέλι γιὰ τὸν τρῦγο. Πρέπει νὰ μὴν τοὺς φάῃ πολὺ τὸ κάμα. 'Ο Σεπτέμβρης ἔχει πολλὴ ζέστη καὶ γι' αὐτὸ ἡ πολλὴ καὶ καλὴ δουλειὰ θὰ γίνῃ μὲ τὸ δροσό. "Ετσι νωρὶς στρώνονται στὴ δουλειά. Οἱ γυναῖκες κόβουν προσεχτικὰ τὰ σταφύλια καὶ τὰ κάνουν σωροὺς μέσα στὸ ἀμπέλι. Οἱ ἄνδρες κατόπιν γεμίζουν ἀπὸ τοὺς σωροὺς αὐτοὺς τὰ μεγάλα κοφίνια τοῦ τρύγου. Στὴν 'Επτάνησο τὰ κοφίνια αὐτὰ λέγονται «τερτικά». Καὶ κατόπιν τὰ κοφίνια φορτώνονται στὰ κάρρα ἢ στὰ φορτηγὰ αὐτοκίνητα. Πᾶνε γιὰ τὸ ληνό, ὅπου θὰ πατηθοῦν γιὰ νὰ βγῇ τὸ κρασί.

'Η δουλειὰ γίνεται μὲ σύστημα καὶ τάξι. Προχωρεῖ γρήγορα. Τὰ ἀμπέλια ἀδειάζουν καὶ γιομίζουν οἱ ληνοί.

Καὶ σὰν πέσῃ τὸ ἄγριο κάμα ὁ νοικοκύρης δίνει σημεῖο νὰ διακοπῇ ἡ δουλειά. 'Η νοικοκυρὰ ἔχει φροντίσει γιὰ τὸ γεῦμα. "Εχει φέρει ψωμὶ καὶ προσφάγι, νερὸ μπόλικο καὶ προπάντων τὶς ἁρμυροσαρδέλλες μὲ λαδόξυδο. Χωρὶς τὶς ἁρμυροσαρδέλλες δὲν νοιώθεται τρῦγος, προπάντων στὰ νησιά μας...

"Οταν τ' ἀπόγευμα προχωρήσῃ καὶ λιγοστέψῃ ἡ ζέστη ξαναρχίζει ὁ τρῦγος. Πρόσχαρα τὰ κορίτσια, οἱ προεστὲς κι' οἱ μεστωμένοι ἄνδρες προχωροῦν στὸ ἔργο. "Ως ἀργὰ τὴν νύχτα ἡ δουλειὰ δὲν παύει. Μὰ ἔπειτα ἀρχίζει ἡ ἀνάπαυσι καὶ τὸ πανηγύρι. Κι' ὁ τρῦγος εἶναι μιὰ γιορτή!

Τὸ ἁπλὸ δεῖπνο φωτίζεται ἀπὸ λυχνάρια τοῦ λαδιοῦ. Τὸ φαΐ δὲν ἔχει πολλὲς ποικιλίες. Μὰ οἱ σαρδέλλες πάλι δὲν λείπουν. Κι' ὕστερα ἀπὸ τὸ δεῖπνο στὶς ἄκρες τῶν ἀμπελιῶν, στὰ χέρσα πλατώματα ἀνάβονται φωτιές. Γύρω στὶς φωτιὲς τὰ κορίτσια στήνουν χοροὺς κι' ἕνας - ἕνας οἱ ἄδρες συνοδεύουν τὸ χορὸ μ' ἕνα τραγοῦδι. Παίζει κάποιος καὶ ἕνα ἐγχώριο ὄργανο: ταμπουρᾶ ἢ φλογέρα.

'Ο χορὸς καὶ τὰ τραγούδια βαστοῦν ὥς τὰ μεσάνυχτα. Καὶ ἔπειτα οἱ χοροὶ διαλύονται καὶ οἱ ἐργάτες σκορπίζονται. Στρώνουν χόρτα καὶ κλαδιὰ γιὰ στρώματα καί, καθὼς εἶναι κουρασμένοι, πέφτουν καὶ κοιμοῦνται, ἐνῷ οἱ φωτιὲς σβήνουν σιγὰ - σιγὰ μόνες τους... Θὰ κοιμηθοῦν ὥς τὴν αὐγὴ ποὺ θὰ φανῇ ὁ Αὐγερινός. Τότες ὅλοι μαζὶ θὰ ξυπνήσουν γιὰ νὰ ξαναμποῦν στὴ δουλειά, γιὰ νὰ συνεχίσουν χαρωποὶ τὸν τρῦγο...

Χαρὰ κι' εὐτυχία σκορπιέται ὅταν τὰ σταφύλια εἶναι πολλὰ καὶ γερά! Μὰ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ πόσοι κόποι χρειάζονται! 'Ο ἀμπελουργὸς ἔχει νὰ παλαίσῃ μὲ πολλά. Μὲ ἀντίθετους καιροὺς καὶ μὲ ἀρρώστειες τοῦ ἀμπελιοῦ. Πρέπει νὰ φροντίσῃ γιὰ σκαλίσματα, κοπρίσματα, κλαδέματα, ραντίσματα... Καὶ πάλι μιὰ βροχὴ σὲ κακὴ ἐποχὴ μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ ὅλους τοὺς κόπους τοῦ ἀμπελουργοῦ. 'Ιδιαίτερα ἐπικίνδυνη εἶναι ἡ βροχὴ τὸ Μάη γιὰ τ' ἀμπέλια. 'Απ' αὐτὴ τὴν παρατήρησι βγαίνει καὶ τὸ λαϊκὸ ρητό:

«Στὸν καταραμένο τόπο
καὶ τὸ Μάη μῆνα βρέχει».

"Η καὶ ἀντίθετα:

«Μάης ἄβρεχος
τρυγητὸς χαρούμενος».

Μὰ δὲν εἶναι μονάχα ὁ κόπος ποὺ χρειάζεται κάθε χρόνο γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ ὁ καλλιεργητὴς ἄφθονα σταφύλια. Εἶναι καὶ ἄλλοι κόποι ποὺ ἀπαιτεῖ τὸ ἀμπέλι. Θέλει πέντε χρόνια ἐργασία ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ φυτευθῇ ἕως τὴν ἐποχὴ ποὺ θὰ δώσῃ τὸν πρῶτο καρπό. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα θέλει ἀδιάκοπη δουλειά. Κλάδεμα καὶ σκάψιμο καὶ ὅλες τὶς περιποιήσεις κάθε χρόνο.

Σχετικὰ μὲ αὐτὴν τὴν πεντάχρονη περιποίησι τῶν νέων ἀμπελιῶν οἱ χωρικοὶ τῆς Κερκύρας διηγοῦνται καὶ τὸν ἀκόλουθο μῦθο:

«Μιὰ φορὰ ἕνας 'Ανατολίτης, φερμένος ἀπὸ μακριά, ἐρώτησεν ἕνα Χριστιανό:

— Δὲν μοῦ λές, ἂν φυτέψω ἀμπέλι, τρώγω τὸν ἴδιο χρόνο σταφύλι;

— "Οχι, τοῦ ἀπαντάει, ἀφέντη μου. Θὰ περάσουν πέντε χρόνια γιὰ νὰ σοῦ δώσῃ σταφύλι νὰ φᾷς.

'Ο 'Ανατολίτης τὸ λοιπὸν ἐφύτεψε ἕνα ἀμπέλι καὶ ξένοιασε. Σὲ πέντε χρόνια ἐπῆγε νὰ βρῇ σταφύλια νὰ φάῃ καὶ δὲν εὗρηκε οὔτε ἄχερα! Τὸ ἀμπέλι θέλει δουλειά, δουλειὰ ἀτελείωτη!».

Φ. Γιοφύλλης

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

6ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Λουκᾶ ζ´ 11—16)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην Ναΐν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ καὶ ὄχλος πολύς. Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκὼς υἱὸς μονογενὴς τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὕτη ἦν χήρα, καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ. Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ καὶ εἶπεν αὐτῇ· μὴ κλαῖε. Καὶ προσελθὼν ἥψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι. Καὶ ἀνεκάθησεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἔλαβε δὲ φόβος πάντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες ὅτι προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

Ἀπόστολος (Β´ πρὸς Κορινθίους στ´ 1—10)

Συνεργοῦντες δὲ καὶ παρακαλοῦμεν μὴ εἰς κενὸν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ δέξασθαι ὑμᾶς· λέγει γάρ· καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι· ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας· μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπήν, ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία, ἀλλ' ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι, ἐν ὑπομονῇ πολλῇ, ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίαις, ἐν πληγαῖς, ἐν φυλακαῖς, ἐν ἀκαταστασίαις, ἐν κόποις, ἐν ἀγρυπνίαις, ἐν νηστείαις, ἐν ἁγνότητι, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτῳ, ἐν λόγῳ ἀληθείας, ἐν δυνάμει Θεοῦ, διὰ τῶν ὅπλων τῆς δικαιοσύνης τῶν δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν, διὰ δόξης καὶ ἀτιμίας, διὰ δυσφημίας καὶ εὐφημίας, ὡς πλάνοι καὶ ἀληθεῖς, ὡς ἀγνοούμενοι καὶ ἐπιγινωσκόμενοι, ὡς ἀποθνήσκοντες καὶ ἰδοὺ ζῶμεν, ὡς παιδευόμενοι καὶ μὴ θανατούμενοι, ὡς λυπούμενοι ἀεὶ δὲ χαίροντες, ὡς πτωχοὶ πολλοὺς δὲ πλουτίζοντες, ὡς μηδὲν ἔχοντες καὶ πάντα κατέχοντες.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν πιὸ πάνω περικοπὴ ἀπὸ τὴν Β´ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή του ὀνομάζει τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ παρέμεινε στὸ Κόσμο ὁ Θεάνθρωπος «ἡμέραν σωτηρίας» καὶ «καιρὸν εὐπρόσδεκτον». Δίδει δὲ αὐτὰ τὰ ὀνόματα σ' αὐτὸ τὸ διάστημα γιατὶ ἀπὸ τότε ἡ μεγάλη τοῦ Θεοῦ καλωσύνη μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ σωθοῦμε ἀπ' τὴν ἁμαρτία. Ἀπὸ κείνη τὴν ἐποχὴ κάθε ἄνθρωπος ποὺ θέλει τὴ σωτηρία του γίνεται μὲ χαρὰ δεκτὸς ἀπ' τὸ Θεό. Ἀρκεῖ μόνο νὰ πιστεύσῃ ἀληθινὰ στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Θεανθρώπου.

Ἀλλὰ ἄραγε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι προσπαθοῦν νὰ ἐπιτύχουν τὴ σωτηρία τους; Ἀφοῦ μὲ τὸ ἅγιο τοῦ Σωτῆρος Εὐαγγέλιο εὔκολα μποροῦν νὰ σωθοῦν, συμμορφοῦνται μὲ τὴ διδασκαλία καὶ τὰ παραγγέλματά του; Βέβαια ὄχι! Δὲν ἐκμεταλλεύονται τὴν εὐκαιρία ποὺ τοὺς δίδεται γιὰ νὰ σωθοῦν. Οἱ πιὸ πολλοὶ τυφλωμένοι ἀπ' τὴν ἁμαρτία καὶ τὴν πλάνη δὲν καταλαβαίνουν τὸ πραγματικό τους συμφέρον. Γι' αὐτὸ τοὺς βλέπομε νὰ καταβάλλουν κάθε κόπο καὶ κάθε ἐνέργεια γιὰ νὰ ἐπιτύχουν μιὰ ὑλικὴ καὶ πρόσκαιρη ὠφέλεια, καὶ ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν ψυχική τους σωτηρία. Αὐτοὶ ἀσφαλῶς διαπράττουν τὴ μεγαλείτερη ἀνοησία καὶ τὸ χειρότερο κακὸ στὸν ἑαυτό τους. Μοιάζουν μὲ τὸν κατάδικο ποὺ ἐνῷ πρόκειται νὰ θανατωθῇ τοῦ δίδεται χάρις κι' αὐτὸς τὴν ἀρνιέται. Ἐνῷ τοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ βγῇ ἀπ' τὴ φυλακὴ καὶ νὰ ζήσῃ ἐλεύθερα τὴ ζωή του, αὐτὸς προτιμᾷ νὰ πεθάνῃ μέσ' στὴ φυλακή. Μ' αὐτὸν ἀκριβῶς μοιάζουν οἱ ἀμετανόητοι ἄνθρωποι. Μὲ τὴ διαγωγή τους κι' αὐτοὶ καταδικάζουν τὸν ἑαυτό τους στὸ χειρότερο θάνατο, στὴν πιὸ μεγάλη καὶ αἰώνια καταστροφή.

Ἔχοντες οἱ Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ Ἀπόστολοι στὸ νοῦ τους αὐτὰ ἀκριβῶς ποὺ πιὸ πάνω εἴπαμε, γι' αὐτὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς τους ἔταξαν, σύμφωνα μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος, ὄχι μόνο νὰ διδάσκουν τὶς μεγάλες τοῦ Εὐαγγελίου ἀλήθειες, ἀλλὰ ἐφρόντιζαν νὰ προβάλλουν σὲ κάθε εὐκαιρία τὸν ἑαυτό τους ὡς ὑπόδειγμα. Ἤθελαν συγχρόνως μὲ τὰ θεάρεστα ἔργα τους καὶ μὲ τὴν ἐνάρετη ζωή τους νὰ παραδειγματίζουν τοὺς ἀνθρώπους, κι' ἔτσι νὰ τοὺς προσελκύουν στὸ Χριστιανισμό. Ἐπρόσεχαν οἱ Ἀπόστολοι ὅπως μὴ δίδουν ἔστω καὶ τὴν ἐλάχιστη ἀφορμὴ παρεξηγήσεως. Πῶς εἶναι δυνατὸν ἕνας ἄνθρωπος νὰ ἀλλάξῃ ζωὴ καὶ νὰ μετανοήσῃ, ἂν δὲν ἔχῃ ὡς πρότυπο ἕναν ἄλλον, ποὺ μὲ τὶς πράξεις καὶ τὴ συμπεριφορά του θὰ τὸν προσελκύσῃ καὶ θὰ τὸν γοητεύσῃ; Γι' αὐτὸ τὸν λόγο ἐπιβάλλεται σ' ὅλους μας νὰ μὴ σκανδαλίζωμεν τοὺς ἄλλους καὶ μὲ κάθε τρόπο νὰ προσπαθοῦμε μὲ τὶς πράξεις μας νὰ ἀποδεικνύωμε τὴν τελειότητα τῆς ἁγίας μας θρησκείας.

Παραδειγματιζόμενοι λοιπὸν κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸν Σωτῆρα τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοὺς ἁγίους του Ἀποστόλους πρέπει νὰ θέσωμε ὡς σκοπὸ τῆς ζωῆς μας ὄχι μόνο τὴ δική μας σωτηρία ἀλλὰ καὶ κάθε ἀνθρώπου. Ὅπως οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, ἔτσι κι' ἐμεῖς ἂς προσπαθοῦμε παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ τοὺς μιμηθοῦμε. Πρέπει στὶς δοκιμασίες ποὺ μᾶς ἔρχονται νὰ ἀντιδροῦμε μὲ θέλησι. Ἂς μὴ φαινώμαστε λιπόψυχοι. Δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ διακηρύττουμε καὶ νὰ φαινώμαστε χριστιανοί, ἀλλὰ μᾶς ἐπιβάλλεται ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ ν' ἀποδεικνύουμε καὶ στοὺς ἄλλους ὅτι πραγματικὰ ἡ ζωή μας εἶναι χριστιανική. Ὄχι μόνο προσευχὲς καὶ νηστεῖες, ἀλλὰ καὶ ἔργα, πρὸ παντὸς ἔργα. Ἂς δείχνουμε σὲ κάθε εὐκαιρία μὲ τὰ ἔργα μας ὅτι ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ διδασκαλία ἐκαρποφόρησε μέσα μας. Μόνο μὲ μιὰ τέτοια ζωὴ θὰ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι πραγματικῶς ἐπετύχαμε τὴ σωτηρία μας κι' **ἐγίναμε τέκνα τοῦ Θεοῦ ἀγαπητά. Τότε μόνο θὰ ἀπολαύσουμε τοὺς καρποὺς τῆς θείας μακαριότητος ποὺ μᾶς ὑπεσχέθη ὁ μεγάλος ἱδρυτὴς τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας.**

★ ΠΙΣΤΙΣ ΘΕΙΑ! ★

Ὁ Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς πλέκει τὸ ἐγκώμιο τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως σὲ μιὰ ἀπ' τὶς ἐπιστολές του. Λέγει πὼς ἡ Πίστις μας εἶν' ἡ μεγάλη δύναμις, ἡ ὑπερφυσική, ποὺ ἐνίκησε τὸν κόσμο τὸν εἰδωλολατρικὸ καὶ τὸν ἄπιστο, καὶ ἐπεβλήθη θριαμβευτικὰ στὴν ἀνθρωπότητα: Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ Πίστις ἡμῶν!

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο ὁ ἀγαπημένος μαθητὴς τοῦ Κυρίου νὰ μιλάῃ γιὰ τὴν Χριστιανικὴ Πίστι μὲ τόσον ἐνθουσιασμό. Σήμερα μάλιστα, ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι ὁλόκληρους αἰῶνες, ἡ ἱστορία κι' ἡ πραγματικότης μᾶς δίνουν ἄπειρες μαρτυρίες γιὰ τὴν ἀσύντριπτη δύναμι τῆς θρησκείας μας.

Πραγματικά, ἐκεῖνος ποὺ μελετᾷ μὲ προσοχὴ τὴν ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ, αἰσθάνεται θαυμασμὸ καὶ κατάπληξι, ὅταν βλέπῃ πόσες δυσκολίες καὶ πόσα φοβερὰ ἐμπόδια συνήντησε στὸ δρόμο της ἡ Πίστι τοῦ Χριστοῦ.

Ἐκεῖνοι ποὺ ἀναλαμβάνουν στὴν ἀρχὴ νὰ κηρύξουν τὴν ἀλήθεια τὴ Χριστιανική, δὲν εἶναι οὔτε ξακουστοὶ ῥήτορες οὔτε φημισμένοι φιλόσοφοι. Μερικοὶ φτωχοὶ κι' ἀγράμματοι ψαράδες τῆς Γαλιλαίας ἔρχονται νὰ καλέσουν τὸν κόσμο γιὰ νὰ πιστέψῃ στὸ Διδάσκαλό τους, ἀφήνοντας τὴν λατρεία τῶν εἰδώλων. Τί καταφορές, τί διωγμοὶ ποὺ ξεσποῦν ἐναντίον τους! Ἰουδαῖοι καὶ εἰδωλολάτρες συμμαχοῦν, γιὰ νὰ πνίξουν τὸν Χριστιανισμὸ μέσα στὸ αἷμα τῶν πιστῶν. Οἱ ἀπόστολοι φυλακίζονται, μαστιγώνονται, πεθαίνουν θανάτους σκληρούς. Αἰῶνες ὁλόκληρους οἱ προσκυνηταὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐσφάζοντο κατὰ μυριάδες, ἐστρεβλώνοντο μὲ ἀπαίσια βασανιστικὰ ὄργανα, ἐκαίοντο ζωντανοί.

Τέτοιους σκληροὺς διωγμοὺς ὑπέφερε ὁ Χριστιανισμὸς ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματά του. Καμμιὰ ἄλλη θρησκεία δὲν πολεμήθηκε τόσο πολύ, ὅσο ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ. Μόνον αὐτὴ ἔχει ἐξαγοράσει τὴν ὕπαρξί της μὲ ποταμοὺς αἱμάτων καὶ μὲ ἑκατομμύρια μαρτύρων. Τί θὰ περίμενε λοιπὸν κανείς; Θὰ περίμενε ἴσως ὅτι στὴν πρώτη προσβολὴ θὰ συντριβόταν, πρὶν προφθάσῃ νὰ σημειώσῃ τὴν παραμικρὴ ἐπιτυχία.

Τί βλέπομεν ὅμως; Βλέπομεν ὅτι ἡ Πίστις μας δὲν ἐνικήθη. Βλέπομε πὼς ἡ ἐξέγερσις τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων δὲν μπόρεσεν οὔτε στιγμὴ νὰ κόψῃ τὴ θρησκευτική της προέλασι. Σκορπίζει τοὺς ἐχθρούς, ἐκμηδενίζει τοὺς ἀντιπάλους, καὶ προχωρεῖ. Τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων ἀντὶ νὰ πνίξῃ τὸν Σταυρόν, γιγαντώνει τὸ δένδρο τῆς Πίστεως.

Τί φανερώνει ὁ θρίαμβος αὐτός; Τί ἀποδεικνύει ἡ νίκη αὐτή; Φανερώνει κι' ἀποδεικνύει μὲ τὸν λαμπρότερο τρόπο, ὅτι ἡ Χριστιανικὴ Πίστις ἔχει μέσα της τὴν ἀκατάλυτη δύναμι τῶν Οὐρανῶν. Τὴν πολεμοῦν καὶ νικᾷ. Τὴν χτυποῦν καὶ ὑψώνεται. Τὴν συκοφαντοῦν καὶ λάμπει σὰν τὸν ἥλιο.

Εἶναι Πίστις ἀληθινὰ θεία!

Α. Ι. Γκιάλας

Ο ΚΑΛΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Ὁ Διόνυσος ἔφερε τὸ φυτὸν τῆς ἀμπέλου εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Συνέβαιναν αὐτὰ πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ συμβαίνουν ὡς σήμερα.

Οἱ μικροὶ ἐπερίμεναν τὸν τρυγητό, γιὰ τὴν μουσταλευριά, γιὰ τὸ πετιμέζι, γιὰ τὰ μουστοκούλουρα. Οἱ μεγάλοι γιὰ τὸ κρασί.

Ἡ Ἑλλὰς ἦτο καὶ εἶναι χώρα ἀμπελουργική. Μέγα μέρος τοῦ πληθυσμοῦ ζῆ ἀπὸ τὴν ἀμπελουργίαν. Τὸ ἀμπέλι ἐξωραΐζει τὴν Ἑλλάδα. Λέγει τὸ τραγοῦδι:

«Ξεύρεις τὴν χώρα ποὺ ἀνθεῖ
φαιδρὰ πορτοκαλλέα
ποὺ κοκκινίζει ἡ σταφυλὴ
καὶ θάλλει ἡ ἐλαία;
Ὦ δὲν τὴν ἀγνοεῖ κανεὶς
εἶναι ἡ γῆ ἡ Ἑλληνίς».

Εἶχε φέρει τὸ φυτὸν τῆς ἀμπέλου εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ θεὸς Διόνυσος καὶ ἐπλούτισε τὸν τόπο. Καὶ τὸ δένδρο τῆς ἐλαίας τὸ πρωτοεφύτευσεν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἡ Ἀθηνᾶ καὶ τὴν πορτοκαλλέα μαζὶ μὲ τὰ πορτοκάλλια τὰ ἔφερεν εἰς τὴν Ἑλλάδα φαίνεται ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Ἑσπερίδων.

Καὶ ἡ θεὰ τῆς γεωργίας ἡ Δήμητρα ἔφερε τὸ σιτάρι καὶ τὸ ἐπρωτοφύτευσεν εἰς τὴν Ἐλευσῖνα. Καὶ εἶχε φέρει ἡ Δήμητρα καὶ τὴν συκιὰ καὶ τὴν ἐπρωτοφύτευσεν παρὰ τὴν Ἱερὰν Ὁδόν, εἰς τὸ μέρος ποὺ εἶναι σήμερα ὁ Ἅγιος Σάββας, εἰς τὴν εἴσοδον τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ τώρα τὸ μέρος αὐτὸ γεμᾶτο ἀπὸ περιβόλια ἔχει καὶ πολλὲς συκιές.

Ὁ Διόνυσος εἶχε τὴν μεγαλυτέραν κυριαρχίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, γιατὶ ἡ Ἑλλὰς ἔχει ἔδαφος καὶ κλῖμα καταλληλότατο γιὰ τὴν ἀμπελουργία. Θέλει τὸ σιτάρι κάμπους μεγάλους, ἐνῷ τὸ ἀμπέλι θέλει λόφους. Καὶ ἡ Ἑλλὰς εἶναι γεμάτη λόφους καὶ βουνά. Μάλιστα ἡ ἐληὰ δικαίως ἐθεωρήθη ὅτι ἐπρωτοφυτεύθη εἰς τὸν βράχον τῆς Ἀκροπόλεως, γιατὶ προοδεύει πολὺ εἰς τὴν πέτρα. Ἐκεῖ ποὺ ἕνα δένδρο δὲν μπορεῖ νὰ φυτρώσῃ, φυτρώνει καὶ μεγαλώνει ἡ ἐληὰ καὶ δίνει πολὺν καρπό. Εἶναι τόποι εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως ἡ Μάνη, ποὺ μόνον πέτρες καὶ βράχους ἔχουν. Τίποτε ἄλλο σχεδὸν δὲν μπορεῖ νὰ καλλιεργηθῆ. Ἡ ἐληὰ κατορθώνει νὰ ζήσῃ μὲ συντροφιὰ τὸν βράχο καὶ νὰ φέρῃ πολὺ εἰσόδημα. Καὶ ἡ ἀμυγδαλιὰ προοδεύει εἰς τὴν πέτρα, καὶ ἡ καλλιέργειά της ἀπεδόθη εἰς μίαν θεὰν ποὺ ἐλέγετο Ἄγουστις.

Ἑορταὶ ἐγίνοντο πρὸς τιμὴν τῶν καλλιεργειῶν. Ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας δὲ ἦσαν τὰ Διονύσια.

Ἑωρτάζοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου, ποὺ ἔφερε τὸ ἀμπέλι. Ἦσαν καὶ τὰ Ἐλευσίνια. Τὰ ἑώρταζαν πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος ποὺ ἔφερε τὸ σιτάρι καὶ τὴν συκιά. Ἦσαν δὲ μεγάλοι συκοφάγοι οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι. Καὶ σήμερα εἰς πολλὰ νησιὰ καὶ παράλια τὰ μόνα σχεδὸν φροῦτα εἶναι τὰ σῦκα καὶ τὰ σταφύλια. Οἱ δὲ Νάξιοι ἀπέδιδαν καὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς συκιᾶς εἰς τὸν Διόνυσον.

Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες προσέφεραν δῶρα εὐγνωμοσύνης εἰς τοὺς θεοὺς ποὺ τοὺς εἶχαν φέρει τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην καλλιέργειαν ἢ κάποιο ὠφέλιμο πρᾶγμα. Ἔκαναν ἑορτὰς πρὸς τιμήν των καὶ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος. Ἠθέλησε καὶ ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης ὁ Ποσειδῶν νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς Ἀθηναίους. Ἐκτύπησε τὴν τρίαινάν του εἰς τὸν βράχο τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἐπετάχτη ἁλμυρὸ νερό. Τὸ ἔδειξεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἐπερίμενε νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν προστάτην θεόν. Οἱ Ἀθηναῖοι ὅμως ἐπροτίμησαν τὴν Ἀθηνᾶ ποὺ τοὺς ἔδωσε τὸ δένδρο τῆς ἐληᾶς. Καὶ πρὸς τιμήν της καθιέρωσαν τὰ Παναθήναια. Καὶ τώρα εἰς τὴν Ἀκρόπολιν εἶναι φυτευμένη μιὰ ἐληά, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ δένδρου τῆς Ἀθηνᾶς. Ἁλμυρὰ ὅμως πηγὴ δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Ἐν τούτοις εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἄλλου κόσμου ὑπάρχουν καὶ στεριαναὶ πηγαὶ ἁλμυροῦ νεροῦ, ὅπως ὑπάρχουν μέρη τῆς θαλάσσης ποὺ βγαίνει γλυκὸ νερό. Κάποια πηγὴ ὑποβρύχιος ἀναβλύζει μέσα εἰς τὴν θάλασσαν. Τὸ ξέρουν καὶ τὰ πουλιά. Πετοῦν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ πίνουν νερό.

Ἀλλά, ἂς ξαναγυρίσωμεν εἰς τὸν Διόνυσον καὶ τὸ ἀμπέλι. Ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀμπελουργικωτέρους τόπους τοῦ κόσμου. Τὴν παλαιοτέραν ἐποχὴν ἦτο πολὺ μεγαλειτέρα ἡ καλλιέργεια. Μετεφέροντο τὰ κρασιὰ εἰς τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πρὸ χιλιάδων ἐτῶν καὶ ἀντηλλάσσοντο μὲ σιτάρι. Πολλὰς φορὰς ψαρεύουν οἱ ἁλιεῖς μας εἰς τοὺς βυθοὺς στάμνας ἀρχαίας. Εἶχαν ἄλλοτε κρασὶ ποὺ μετεφέρετο μὲ καΐκια παντοῦ.

Αἱ στάμναι ἦσαν σφραγισμέναι καὶ πολλαὶ ἔφερον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου. Ἔπειτα ἐπέστρεφαν τὰ καΐκια φορτωμένα σιτάρι. Μέγα δὲ μέρος τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ ἦτο ἀπησχολημένον μὲ τὴν ἀγγειοπλαστικήν. Ἔκαναν στάμνες, κιούπια, πιθάρια γιὰ τὸ κρασί. Καὶ τὸ λάδι ἐτοποθετεῖτο σὲ στάμνες καὶ κιούπια καὶ τὰ δημητριακά. Ἀλλὰ ὁ Διόνυσος ὁ θεὸς τῆς ἀμπέλου ἔδωσε μεγάλην ὤθησιν καὶ εἰς τὴν ἀγγειοπλαστικήν. Καὶ σήμερα ἀκόμη εἰς πολλὰ νησιὰ τὸ κρασὶ τὸ βάζουν εἰς τὰ κιούπια καὶ τὰ πιθάρια.

Εἶναι ἐκπληκτικὸ τὸ ποσὸν τῶν θραυσμάτων πηλίνων δοχείων ποὺ εὑρίσκονται εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὅλη σχεδὸν ἡ ὕπαιθρος εἶναι γεμάτη. Τοῦτο δείχνει ὅτι ὁ παλαιός μας πολιτισμὸς ἐστηρίζετο πολὺ εἰς τὴν ἀγγειοπλαστικήν. Πρὶν εὑρεθοῦν τὰ μέταλλα ἦτο γνωστὸν τὸ ψήσιμο τοῦ πηλοῦ καὶ ἡ κατασκευὴ ἀγγείων. Πολλὰ δὲ ἐχρησιμοποιοῦντο γιὰ τὸ κρασί. Συνεβάδιζε δὲ ἡ ἀμπελουργία μὲ τὴν ἀγγειοπλαστικήν. Καὶ εἰς τὰ παράλια ποὺ ἦσαν φυτευμένα ἀμπέλια εἶχε ἀναπτυχθῆ καὶ ἡ ἀγγειοπλαστική. Ἀλλὰ οἱ πρόγονοί μας εἶχαν κληθῆ ὡς ἀμπελουργοὶ καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Μεσογείου καὶ ἵδρυον ἀποικίας. Ἡ Ἑλλὰς ὀφείλει ἕνα μέγα μέρος τοῦ πολιτισμοῦ της εἰς τὴν ἄμπελον. Καὶ σήμερα τὸ ἀμπέλι καὶ ἡ σταφίδα εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἐθνικὰ εἰσοδήματα.

. . . ἀπησχολοῦντο μὲ τὴν ἀγγειοπλαστικήν.

Κ. Φαλτάϊτς

Η ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΥ

ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΘΕ 280 ΧΡΟΝΙΑ

Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἴμεθα θεαταὶ ἑνὸς θαυμασίου ἀστρονομικοῦ φαινομένου, τὸ ὁποῖον κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων ἐκείνων ποὺ στρέφουν τοὺς ὀφθαλμοὺς των πρὸς τὸν ἔναστρον οὐρανόν. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ εἶναι ἡ συνάντησις (συζυγία) τῶν δύο μεγαλυτέρων πλανητῶν τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος, τοῦ Διὸς δηλαδὴ καὶ τοῦ Κρόνου, εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Κριοῦ.

Οἱ δύο αὐτοὶ πλανῆται ἀνατέλλουν ὀλίγον μετὰ τὴν 8ην ἑσπερινὴν καὶ διαρκῶς πλησιάζουν ἀλλήλους εἰς τρόπον ὥστε τὴν 11ην Ὀκτωβρίου νὰ ἔλθουν εἰς ἀρκετὰ μικρὰν ἀπόστασιν μεταξύ των. Τὸ φαινόμενον τοῦτο τῆς συναντήσεως τῶν δύο πλανητῶν ἔλαβε χώραν καὶ τὴν 15ην Αὐγούστου καὶ θὰ ἐπαναληφθῇ ἐκ τρίτου τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1941. Ἡ συνάντησις ὅμως τῆς 11ης Ὀκτωβρίου εἶναι ἡ πλέον ἐνδιαφέρουσα, ὄχι μόνον διὰ τοὺς ἀστρονόμους, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς νυκτὸς μέχρι πρωΐας στρέφουν τὰ τηλεσκόπιά των πρὸς μελέτην αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν πολὺν κόσμον, ὁ ὁποῖος ἠμπορεῖ νὰ παρακολουθῇ τὸ φαινόμενον τοῦτο καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Ἐπὶ πλέον οἱ δύο αὐτοὶ πλανῆται κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν εὑρίσκονται σχετικῶς πολὺ πλησίον μας καὶ ἔτσι παρουσιάζονται καὶ εἰς τὸν γυμνὸν ὀφθαλμὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐξαιρετικῶς λαμπροί.

* * *

Ἡ ὄψις ὅμως τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Κρόνου εἶναι ἀνωτέρα κάθε περιγραφῆς ὅταν τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου παρατηρήσῃ αὐτοὺς ἀφοῦ ὁπλισθῇ μὲ τὸ τηλεσκόπιον. Μέσα εἰς τὸ ἀστρονομικὸν αὐτὸ ὄργανον οἱ δύο αὐτοὶ πλανῆται παρουσιάζουν ἐκπλήξεις εἰς ὅλους ἐκείνους ποὺ ἔχουν τὴν εὐτυχίαν νὰ τοὺς παρατηρήσουν. Ἔτσι ὁ Ζεὺς ποὺ εἶναι 1300 φορὰς μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν Γῆν (καὶ μὲ τὸ γυμνὸ μάτι φαίνεται λαμπρότερος ἀπὸ τὸν Κρόνον) παρουσιάζεται ὡς ἕνας δίσκος, ἀρκετὰ μεγάλος, ποὺ ὁμοιάζει μὲ τὴν Σελήνην. Ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του διακρίνονται μερικαὶ σκοτειναὶ ζῶναι, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦνται ἀπὸ διάφορα νέφη τῆς ἀτμοσφαίρας του. Ὁ Ζεὺς γυρίζει περὶ ἄξονα, ὅπως καὶ ἡ Γῆ, ἀλλὰ πολὺ ταχύτερα. Κάμνει μία πλήρη περιστροφὴ εἰς διάστημα 9 ὡρῶν καὶ 55 λεπτῶν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ ἀστρονόμοι ἠμποροῦν κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος νὰ παρατηροῦν ὅλην τὴν ἐπιφάνειάν του εἰς τὸ διάστημα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς νυκτός.

Ἀλλ' ὁ παρατηρητὴς βλέπει ἀμέσως γύρω ἀπὸ τὸν δίσκον τοῦ Διὸς καὶ 4 μικροὺς ἀστέρας, οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν εἰς τοὺς δορυφόρους αὐτοῦ. Διότι πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ὁ Ζεὺς ἔχει φεγγάρια ὅπως ἔχει καὶ ἡ Γῆ τὴν Σελήνην της. Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ Γῆ ἔχει ἕνα φεγγάρι, ἐνῷ ὁ Ζεὺς ἔχει 11 φεγγάρια. Ἀπ' αὐτὰ διακρίνονται μὲ τὰ μέσης ἐντάσεως τηλεσκόπια μόνον τὰ τέσσαρα. Αὐτά, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸν Δία, ἀποτελοῦν ἕνα θαυμάσιον σύμπλεγμα, τὸ ὁποῖον σαγηνεύει τὸν παρατηρητήν.

Ὅταν διὰ πρώτην φορὰν ὁ Γαλιλαῖος, τὸ 1610, ἔστρεψε τὸ τηλεσκόπιον πρὸς τὸν Δία, ἀμέσως παρετήρησε τοὺς 4 δορυφόρους, οἱ ὁποῖοι γύριζαν περὶ τὸν Δία, ὅπως οἱ πλανῆται περὶ τὸν Ἥλιον. Ἡ παρατήρησις αὐτὴ ἐνίσχυσε πολὺ τὴν θεωρίαν τοῦ Κοπερνίκου περὶ τοῦ ἡλιοκεντρικοῦ συστήματος. Σιγὰ-σιγὰ οἱ ἀστρονόμοι ἀνεκάλυψαν καὶ τοὺς ἄλλους δορυφόρους του καὶ μέχρι τοῦ θέρους τοῦ 1938 ἐγνώριζαν μόνον 9 τοιούτους. Τὸ καλοκαῖρι ὅμως τοῦ 1938 ἕνας νεαρὸς ἀστρονόμος τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ ὄρους Οὐΐλσων, ἀνεκάλυψε τοὺς δύο ἄλλους δορυφόρους καὶ ἔτσι σήμερον ξεύρομεν ὅτι ὁ Ζεὺς ἔχει 11 φεγγάρια.

* * *

Ὁ Κρόνος ἔχει 10 φεγγάρια τὰ ὁποῖα φαίνονται μικρότερα, διότι εἶναι μακρύτερα ἀπὸ ἡμᾶς. Ἀλλ' ὁ πλανήτης αὐτός, ποὺ εἶναι 900 φορὰς μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν Γῆν, παρουσιάζει ἄλλας καλλονὰς ποὺ ὑπερβαίνουν ἐκείνας, ποὺ ἐν συντομίᾳ ἀνεφέραμε διὰ τὸν Δία. Καὶ αὐταὶ σχετίζονται μὲ τοὺς τρεῖς δακτυλίους ποὺ περιβάλλουν τὸν Κρόνον. Τὸ τί βλέπει κανεὶς μέσα στὸ τηλεσκόπιον εἶναι ἀνώτερον κάθε περιγραφῆς. Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν δίδει μίαν ἰδέαν ἐκείνου ποὺ βλέπομεν. Οἱ δακτύλιοι αὐτοί, περιβάλλοντες τὴν κεντρικὴν σφαῖραν τοῦ Κρόνου, ἀφήνουν νὰ φαίνεται ὁ σκοτεινὸς οὐρανὸς ποὺ παρεμβάλλεται μεταξὺ δακτυλίων καὶ Κρόνου. Οὗτοι δὲν εἶναι στερεὰ σώματα, ἀλλ' ἀποτελοῦνται ἀπὸ μικρὰ σωμάτια, τὰ ὁποῖα περιφέρονται περὶ τὸν Κρόνον καὶ ἀπὸ μακρὰν φαίνονται ὡς συνεχῆ νέφη ποὺ περιβάλλουν αὐτόν. Αὐτοὶ ἀπέχουν περὶ τὰ 50—70 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ πλανήτου.

Ἂς φαντασθῶμεν γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι εὑρισκόμεθα ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Κρόνου. Τὴν ἡμέραν τὰ τρία νέφη ποὺ ἀποτελοῦν τοὺς δακτυλίους, εἰς πολλὰ μέρη τῆς ἐπιφανείας του θὰ ρίπτουν σκιὰν καὶ ἔτσι αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες δὲν θὰ εἶναι καυστικαί. Τὴν νύκτα, οἱ 3 δακτύλιοι, φωτιζόμενοι ἀπὸ τὸν Ἥλιον, θ' ἀντανακλοῦν τὸ φῶς αὐτοῦ καὶ θὰ παρουσιάζωνται ὡς νέφη φωτεινά, τὰ ὁποῖα θὰ ἐλαττώνουν τὸ σκοτάδι τῆς νυκτός. Ἐὰν εἰς αὐτὸ προσθέσωμεν καὶ τὰ 10 φεγγάρια του, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλα θ' ἀνατέλλουν, ἄλλα θὰ μεσουρανοῦν καὶ ἄλλα θὰ δύουν, τότε ἠμποροῦμεν νὰ καταλάβωμεν πόσον ὡραιότεραι θὰ εἶναι αἱ νύκτες ἐκεῖναι συγκρινόμεναι μὲ τὰς νύκτας τῆς ἰδικῆς μας Γῆς.

Οἱ δακτύλιοι εἶναι πολὺ ἀραιοί, τὸ δὲ πάχος των εἶναι 30 χιλιόμετρα περίπου. Τὰ 10 φεγγάρια περιφέρονται περὶ τὸν Κρόνον εἰς διάφορον χρόνον. Τὸ ἕνα κάμνει τὸν κύκλον αὐτὸν εἰς 23 ὥρας. Ἄλλα χρειάζονται 1, 3, 4 κλπ. ἡμέρας καὶ τὸ τελευταῖον θέλει 551 ἡμέρας διὰ νὰ κάμῃ ἕνα κύκλον γύρω τοῦ Πλανήτου.

Ὁ πλανήτης Κρόνος μαζὶ μὲ τοὺς δακτυλίους καὶ τοὺς 10 δορυφόρους του γυρίζει περὶ τὸν Ἥλιον εἰς διάστημα 29½ ἐτῶν. Ὥστε τὸ ἔτος τοῦ Κρόνου ἢ τὸ Κρόνιον ἔτος εἶναι ἴσον μὲ 29½ ἔτη γήϊνα.

Ἀντιθέτως ὁ Ζεύς, ἐπειδὴ εἶναι πλησιέστερα πρὸς τὸν Ἥλιον ἐν σχέσει μὲ τὸν Κρόνον, χρειάζεται μόνον 11 ἔτη διὰ νὰ κάμῃ μίαν πλήρη περιφορὰν περὶ τὸν Ἥλιον. Εἰς τὸ ταξίδι αὐτὸ ποὺ κάμνουν οἱ δύο πλανῆται συναντῶνται μιὰ φορὰ κάθε 30 χρόνια περίπου, ὅπως θὰ συναντηθοῦν τὴν 11 Ὀκτωβρίου. Εἰς μερικὰς συναντήσεις των φαίνονται πολὺ πλησίον ἀλλήλων, εἰς ἄλλας ὅμως φαίνονται κάπως ἀπομεμακρυσμένοι.

Ἡ συνάντησις ποὺ περιμένομεν τώρα παρουσιάζει τοῦτο τὸ περίεργον, τὸ ὁποῖον ἐπαναλαμβάνεται κατὰ πολὺ ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα. Οἱ δύο πλανῆται Κρόνος καὶ Ζεὺς συναντῶνται 3 φορὰς εἰς διάστημα 6 μηνῶν. Δηλαδὴ ἐπλησίασαν ἀλλήλους τὴν 15 Αὐγούστου, ἔπειτα ἀπεμακρύνθησαν κάπως διὰ νὰ συναντηθοῦν ἐκ νέου τὴν 11ην Ὀκτωβρίου. Ἀπὸ τῆς 12ης Ὀκτωβρίου θ' ἀρχίσουν ν' ἀπομακρύνωνται μέχρι τέλους τοῦ ἔτους. Τὴν 10ην ὅμως Φεβρουαρίου 1941 θὰ πλησιάσουν πάλιν διὰ ν' ἀπομακρυνθοῦν τελικῶς. Ἡ τριπλῆ αὐτὴ συνάντησίς των ἐντὸς ἕξ μηνῶν θὰ ἐπαναληφθῇ μετὰ 280 χρόνια!

Σείριος

Ὁ πλανήτης Κρόνος μὲ τοὺς δακτυλίους του. Εἰς τὸν εἰκόνα, δεξιὰ καὶ κάτω, δίδεται καὶ τὸ μέγεθος τῆς Γῆς πρὸς σύγκρισιν τῆς ἐπιφανείας τῶν δύο τούτων πλανητῶν.

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Ὑπὸ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

29. (Συνέχεια)

—Τί θέλεις; τὸν ρώτησε τὸ παιδὶ σηκώνοντας τρομαγμένα τὰ μάτια κατ' αὐτόν...

Γλύκανε ὅσο μποροῦσε τὴ φωνή του.

— Κάθεσαι ἐδῶ κοντά; τὸν ρώτησε...

—Ἐκεῖ πέρα... στὸν ἄλλο δρόμο...

— Καὶ ξαναπέρασες ἀπὸ δῶ σήμερα;

— Ναί, πολλὲς φορές.

— Εἶδες κανένα ζητιᾶνο μουγκὸ ποὺ ἦταν ξαπλωμένος λίγο πιὸ πρὶν ἐκεῖ... κάτω ἀπὸ τὴν καμάρα τῆς πόρτας; Ξέρεις ποῦ πῆγε;

— Ού, ἔκαμε τὸ παιδί. Ἐδῶ ἔγινε ὁλόκληρη φασαρία... Ἦταν κακὸς ἄνθρωπος.

— Μὴ σοῦκλεψε καὶ σένα τίποτα;

— Γιατί, ἔκλεψε ἀπὸ κανένα;

— Ναί... Ἀπὸ κεῖνο τὸ ἀρχοντικὸ ποὺ βλέπεις... Εἶπε τὸ παιδὶ κι' ἔδειξε τὴν κλειστὴ πόρτα τοῦ κὺρ Βασίλη Πετεινοῦ.

— Πῶς τὸ ξέρεις;

— Νά... Ἔγινε ὁλόκληρη φασαρία σοῦ λέω... Βγῆκαν οἱ δοῦλοι καὶ τὸν τράβηξαν μὲ τὴ βία μέσα... γιὰ νὰ τὸν παραδώσουν στὴν ἐξουσία. Καὶ νὰ δῆς τί δύναμη ποὺ εἶχε... Ἔδωσε μιὰ γροθιὰ σ' ἕνα μέχρι ἐκεῖ πάνω καὶ τὸν ξάπλωσε κάτω...

Κι' ἄρχισε νὰ διηγιέται μὲ λεπτομέρειες ὅλη τὴ σκηνή.

Ὁ Βλαδίμηρος ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Τώρα τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ; Τὸ πρῶτο ποὺ σκέφτηκε βέβαια ἦταν νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα τ' ἀρχοντικοῦ κι' εἴτε μὲ τὸ καλό, εἴτε μὲ τὸ κακὸ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ Γρηγόρη Κομιτᾶ... Μὲ ποιὰ πρόφαση ὅμως; Θυμήθηκε τὴν παραγγελία τ' ἀφεντικοῦ του:

«... Καὶ πρόσεξε καλά» τοῦ εἶχε πῆ, «... εἴμαστε τρεῖς ζητιᾶνοι καὶ τίποτα ἄλλο... τρεῖς ζητιᾶνοι ποὺ ἔρχεσαι νὰ ἐλεήσῃς...».

Τὸ παιδάκι ἔφυγε κυλώντας τὸ τσέρκι του κι' ὁ Βλαδίμηρος ἀπόμεινε στὴ μέση τοῦ δρόμου σὲ μεγάλη ἀπορία.

Ἀκούστηκαν δυνατὲς ὁμιλίες καὶ γέλια... Τρεῖς ἄντρες — ἀπὸ τὸ ντύσιμό τους φαίνουνταν δοῦλοι — φάνηκαν στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου... Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, παλιὸς σύντροφος τῆς ταβέρνας, τὸν ἀνεγνώρισε κι' ἔτρεξε κοντά του...

— Ἔ, Βαράγγε, τοῦ φώναξε, πῶς κατὰ δῶ;..

— Κατὰ δῶ; ρώτησε κεῖνος ἀφηρημένος... Νά ἔστι περαστικός...

— Χά... χά. Δὲν τὸ πιστεύω... Κάπου θ' ἀνακάλυψες καλὸ κρασὶ καὶ δὲν τὸ λές... παμπόνηρε!.. Εἶσαι τυχερὸς γιατὶ ἔχω δουλειά... εἰδεμή.

Ὡς τόσο βλέποντάς τον κακόκεφο τὸ Βλαδίμηρο δὲν ἐξακολούθησε καὶ προσπέρασε μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους του.

Στάθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κὺρ Βασίλη Πετεινοῦ...

«Νὰ δῆς ποὺ θἄναι δοῦλος του σκέφθηκε ὁ Βλαδίμηρος... Καὶ θὰ μποροῦσα νὰ μάθω ἀπ' αὐτὸν πολλά».

—Θεόδωρε, Θεόδωρε, φώναξε...

Ἐκεῖνος ἔτρεξε κοντά του... Ὁ Βλαδίμηρος τὸν ἔπιασε φιλικὰ ἀπὸ τὸν ὦμο.

— Σήμερο τ' ἀφεντικό μου ἦταν στὶς καλές του, τοῦ εἶπε... Ἔρχεσαι μαζί μου στὴν ταβέρνα τοῦ Μακρεμβολίτη; Ἐγὼ κερνῶ...

— Τώρα, τώρα ἀμέσως; Ἀδύνατο.

— Ὁ Βλαδίμηρος ἐπέμενε...

— Ἔλα... Μὴν ἀφίνης τὴν καλὴ περίσταση νὰ σοῦ φεύγῃ...

Ἀπὸ λόγο σὲ λόγο γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἄρνησή του ὁ Θεόδωρος τοῦ διηγήθηκε πὼς εἶχαν πιάσει ἕνα ζητιᾶνο ἀπ' ἔξω, λίγην ὥρα πιὸ πρίν, πὼς τὸ ἴδιο πῆγαν κι' ἔκαμαν κατὰ παραγγελία τ' ἀφεντικοῦ του καὶ στ' ἀρχοντικὸ τοῦ κὺρ Βασίλη, τοῦ πρώην παρακοιμώμενου, καὶ πὼς κατὰ τὴ γνώμη του κι' οἱ δυὸ τοῦτοι ἦσαν κατάσκοποι.

Βγῆκαν οἱ δοῦλοι καὶ τὸν τράβηξαν μέσα.

— Πῶς τὸ ξέρετε; ρώτησε ὁ Βλαδίμηρος.

— Μὰ πρῶτα πρῶτα γιατὶ ἂν ἤτανε πραγματικὰ ζητιᾶνοι δὲ θἄφερναν ἀντίσταση. Ἕνας ζητιᾶνος, βλέπεις, δὲν παραξενεύεται ὅταν τὸν καλέσουν νὰ μπῆ σ' ἕνα ἀρχοντικὸ γιὰ νὰ τὸν ἐλεήσουν... Ὕστερα... κοίταξε δῶ...

Καὶ τοῦ ἔδειξε δυὸ σιδερένια δαχτυλίδια, ἀκριβῶς τὰ ἴδια, μὲ μιὰ σφραγίδα ποὺ εἶχε χαραγμένα τρία γράμματα ἀπάνω: Δ. Γ. Μ.

Τὰ δαχτυλίδια αὐτὰ ἔκαμαν καὶ φοροῦσαν πάντα οἱ τρεῖς φίλοι, καθὼς ξέρουμε, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ λημέρευαν στὸ περιβόλι τοῦ Πρωτοσπαθάρη κὺρ Γρηγορᾶ κι' ἀράδιαζαν κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο τοῦ παλατιοῦ τὶς σκέψεις καὶ τὰ ὄνειρά τους γιὰ τὸ μέλλον... Ἦταν τὸ σύμβολο νὰ ποῦμε τῆς φιλίας τους. Τὸ ἴδιο φοροῦσε καὶ ὁ Μιχαήλ. Ὁ Βλαδίμηρος τ' ἀναγνώρισε ἀμέσως...

— Καὶ τί τοὺς κάνατε; ρώτησε. Θὰ τοὺς παραδώσετε στὸν Ἔπαρχο;

— Αἴ δὲν πιστεύω... Τ' ἀφεντικό μου κάτι τέτοια τὰ ξεκαθαρίζει μονάχος του...

— Θεόδωρε, Θεόδωρε... Τὸν φώναξαν οἱ σύντροφοί του, ποὺ περίμεναν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τ' ἀφεντικοῦ νὰ τελειώσῃ τὴ φλυαρία του...

— Ἔλα, ἂν θέλῃς τὸ βραδάκι, νὰ τὰ ποῦμε. Εἶπε κι' ἔφυγε τρέχοντας...

«Τοὺς ἔπιασαν καὶ τοὺς δυὸ λοιπόν» σκέφτηκε ὁ Βλαδίμηρος. «Κάποιος τοὺς πρόδωσε βέβαια... Μὰ ποιός; Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ συμβῇ καὶ μὲ τ' ἀφεντικό μου».

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τρέχοντας τράβηξε γιὰ τὸ μοναστῆρι τοῦ Πετρίου...

Μεσημέρι πιά. Οἱ δρόμοι ἦταν γεμάτοι κόσμο. Οἱ πραματευτάδες διαλαλοῦσαν τὶς πραμάτειες τους... Ἔξω ἀπὸ τ' ἀργαστήρια οἱ μαστόροι ἔπαιρναν ἀνάσα ἀπὸ τὴ βαρειὰ δουλειὰ καὶ ἀλλάζανε ἀστεῖα συναμεταξύ τους. Καλόγεροι σκαστοὶ ἀπὸ τὰ μοναστήρια χαζεύανε, σαστισμένοι ἀπὸ τὴ βοὴ καὶ τὴν κίνηση... καὶ χασομέρηδες πλῆθος ποὺ μαζεύτηκαν ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες, θύματα τῆς ἀχορταγιᾶς τῶν τσιφλικάδων... μπράτσα γερὰ ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ κάμουν τὴ γῆ νὰ γεννοβολήσῃ δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς περισσότερα καὶ τώρα διωγμένοι ἀπὸ τὰ χτήματά τους, γυρίζανε στοὺς δρόμους τῆς βασιλεύουσας ἄνεργοι κι' ἀπελπισμένοι... Ἡ ἀρχοντιὰ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κι' ὁ πλοῦτος καὶ ἡ σπατάλη, κι' ἀπὸ τ' ἄλλο ἡ μιζέρια, ἡ γύμνια καὶ ἡ πεῖνα.

Ὁ Βλαδίμηρος ἄνοιγε μὲ τὶς χεροῦκλες του δρόμο καὶ προχωροῦσε, ὅσο μποροῦσε γρηγορώτερα... Μιὰ στιγμὴ τ' αὐτί του πῆρε τ' ὄνομα «Δημήτρης Γρηγορᾶς».

Στάθηκε... Συζητοῦσαν γιὰ τὸ χτεσινὸ περιστατικό. Πὼς ἀπὸ τρίχα

Ι'. Η ΑΜΙΛΛΑ

Σὲ μιὰ κοινότητα ὠργανωμένη ὅπως ἡ Σπάρτη, ὅπου καὶ οἱ ἄνδρες δὲν παρέλειπαν τὴν φροντίδα τῆς ἀγωγῆς τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματός των, ἦταν φυσικὸ ὁ νομοθέτης νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἀγωγὴ ὄχι μόνον τῶν παιδιῶν μὰ καὶ τῶν ἐφήβων. Καὶ ὅμως εἴδαμε ἀπὸ τὰ προηγούμενα, ἡ φροντίδα ποὺ ὁ νομοθέτης ἐκεῖνος εἶχε λάβει γιὰ τοὺς ἐφήβους ἦταν πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν φροντίδα ποὺ εἶχε πάρει γιὰ τὰ παιδιά. Καὶ αὐτὸ ἦταν λογικό. Ὁ ἔφηβος εἶναι σὲ θέσι πιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ θετικὰ τὴν πολιτεία. Ἦτο λοιπὸν πολὺ σωστὸ οἱ ἔφηβοι νὰ παρακολουθοῦνται μὲ μεγαλύτερη προσοχὴ καὶ φροντίδα καὶ νὰ καταβάλλεται κάθε δυνατὴ προσπάθεια ποὺ θὰ συντελοῦσε στὸ ν' ἀναπτυχθοῦν ὅσο τὸ δυνατὸν πλατύτερα οἱ ἀρετές των.

Ἀκριβῶς δὲ γιὰ ν' ἀναπτυχθοῦν τὰ προσόντα τῶν ἐφήβων, ὁ Σπαρτιάτης νομοθέτης τοὺς ἐξωθοῦσε μὲ τὴν ἅμιλλα καὶ τὸν συναγωνισμό. Εἶχε πραγματικὰ γίνει ἀντιληπτὸ ὅτι ἡ ἅμιλλα εἶναι τὸ καλλίτερο μέσο ἀναπτύξεως τῶν προσόντων καὶ τῶν ἀρετῶν τοῦ ἀτόμου καὶ ὁ παλιὸς ἐκεῖνος νομοθέτης ἐσκέφθη πῶς ἂν ἐσυστηματοποιοῦσε τὴν ἅμιλλα, θὰ πετύχαινε περισσότερα καὶ καλλίτερα ἀποτελέσματα.

Καθιερώθηκε λοιπὸν στὴ Σπάρτη ἰδιότυπο σύστημα ἁμίλλης, ποὺ εἶχε σκοπὸ νὰ ἐξεγείρῃ τὴν ἐπιθυμία τῶν νέων εἰς τὸ νὰ συναγωνίζωνται μεταξύ τους ποιὸς θ' ἀνέπτυσσε στὸ ἀνώτατο σημεῖο τὴν ἀνδρεία καὶ τὴν γενναιότητά του. Ἀξίζει δὲ πραγματικὰ νὰ ἐξηγήσουμε τὸ σύστημα αὐτό, ποὺ ἀναλύεται ἀπὸ τὸν Ξενοφῶντα.

Οἱ ἔφοροι τῆς Σπάρτης διάλεγαν τρεῖς ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἐφήβους. Οἱ νέοι αὐτοὶ ὠνομάζοντο ἱ π π α γ ρ έ τ ε ς. Καθένας ἀπὸ τοὺς ἱππαγρέτας αὐτοὺς ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃ πάλιν ἑκατὸ ἐφήβους, ποὺ ἀποτελοῦσαν ἂς ποῦμε ἔτσι τὴν ὁμάδα του. Οἱ ἑκατὸν αὐτοὶ διαλεχτοὶ ἐκαλοῦντο ἱ π π ε ῖ ς καὶ εἶχαν τὸ μεγάλο προνόμιο σὲ περίπτωσι πολέμου νὰ ἀγωνίζωνται πλάϊ στὸ βασιληᾶ, ποὺ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς ἐξαιρετικὲς τιμὲς στὴ Σπάρτη, ὅπως ἀποδεικνύει καὶ τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο ἀναφερόμενο ἀπὸ τὸν Πλούταρχο:

Ὅταν ὁ βασιληᾶς τῆς Σπάρτης προχωροῦσε στὴ μάχη κατὰ τῶν ἐχθρῶν, εἶχε πολὺ κοντά του ὅσους εἶχαν νικήσει σὲ σ τ ε φ α ν ί τ η ν ἀγῶνα. Στεφανῖται ἐλέγοντο οἱ ἀγῶνες ἐκεῖνοι στοὺς ὁποίους ὁ νικητὴς ἐλάμβανε βραβεῖο στέφανο, σὲ ἀντίθεσι μὲ τοὺς χ ρ η μ α τ ί τ α ς, τοὺς ἀγῶνας δηλαδὴ στοὺς ὁποίους ὁ νικητὴς ἔπαιρνε χρηματικὰ ποσά. Κάποιος λοιπὸν Σπαρτιάτης εἶχε νικήσει κάποτε στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες καὶ τοῦ προσεφέρθησαν μεγάλα χρηματικὰ ποσὰ γιὰ τὴν νίκη του αὐτήν. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν τὰ ἐδέχθη, ἂν καὶ ὁ ἀνταγωνιστής του στὴν πάλη ἦταν πολὺ ἰσχυρὸς καὶ εἶχε καταβάλει μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ τὸν νικήσῃ.

— Καὶ τί θὰ κερδίσῃς λοιπόν, ἀπὸ τὴν νίκη σου αὐτήν, ἂν δὲν πάρῃς τὰ χρήματα; τὸν ἐρώτησαν.

— Κάτι πολὺ μεγάλο, ἀπήντησε ὁ περήφανος Σπαρτιάτης. Τὴν μεγάλη τιμὴ νὰ πολεμῶ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος μου πλάϊ στὸ βασιληᾶ μου.

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ δείχνει πόση μεγάλη τιμὴ θεωροῦσαν οἱ Σπαρτιᾶτες νὰ πολεμοῦν σιμὰ στὸ βασιλιᾶ τὴν ὥρα τῆς μάχης.

Οἱ ἱππαγρέτες ποὺ διάλεγαν τοὺς ἱππεῖς αὐτούς, ἔπρεπε νὰ δικαιολογήσουν δημοσίᾳ τὴν ἐκλογή τους καὶ νὰ ἐκθέσουν τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ἐπροτίμησαν τοὺς μὲν καὶ ἀπέρριψαν τοὺς ἄλλους. Οἱ ἔφηβοι ποὺ δὲν ἐπετύχαιναν στὴν ἐκλογή, ἦταν φυσικὸ νὰ γίνουν ἀντίπαλοι ἐκείνων ποὺ τοὺς ἀπέρριψαν καὶ ἐκείνων ποὺ πέτυχαν στὴν ἐκλογή. Ἀμέσως φυσικὰ ἄρχιζαν οἱ μὲν νὰ παρακολουθοῦν τοὺς δὲ γιὰ ν' ἀντιληφθοῦν κάθε τί ποὺ ἦτο καλὸ νὰ κάμουν καὶ δὲν τὸ ἔκαναν καὶ μὴ τυχὸν κάμουν κάτι ἀπηγορευμένο. Ἡ τέτοιας λογῆς «σ υ ν ό ρ ι σ ι ς» εἶχε σπουδαῖο ἀποτέλεσμα. Οἱ νέοι εἶχαν πάντα τὸ φόβο ὅτι κάποιος τοὺς παρακολουθοῦσε ἀπὸ κοντά. Ἦταν λοιπὸν φυσικὸ νὰ φροντίζουν ὄχι μόνο νὰ κάμνουν πάντα ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάμουν καὶ σὲ κάθε περίπτωσι νὰ φερθοῦν ὅπως ἔπρεπε, ἀλλὰ κι' ἀκόμα κάτι περισσότερο. Κάθε νέος προσπαθοῦσε ὅ,τι ἔκανε νὰ τὸ κάμνῃ ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερα. Οἱ μὲν ἱ π π ε ῖ ς γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἐκλογή τους, οἱ δὲ ἀποτυχόντες γιὰ ν' ἀποδείξουν ὅτι δὲν ἦτο δικαία ἡ ἀπόρριψίς τους ἀπὸ τοὺς ἱππαγρέτες. Ἰδιαίτερα ἐγυμνάζοντο καθένας χωριστὰ γιὰ νὰ γίνῃ καλλίτερος ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ γενικὰ κατέβαλλαν μόνοι τους κάθε προσπάθεια νὰ φανοῦν καλλίτεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἔπρεπε δὲ νὰ εἶναι πάντα προσεκτικοὶ (ἔτσι ἐξησκεῖτο ἡ προσοχή τους) καὶ νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερο δυνατοί, γιατὶ ἐπειδὴ ὑπῆρχε ὁ μεταξύ τους συνορισμὸς ἤρχοντο στὰ χέρια ὅπου καὶ ἂν τύχαινε νὰ συναντηθοῦν οἱ μὲν πρὸς τοὺς δέ. Ἔτσι δὲν ἦτο ἀσυνήθιστο τὸ θέαμα στοὺς δρόμους τῆς Σπάρτης τῶν νέων ποὺ συνεπλέκοντο μεταξύ τους. Οἱ συμπλοκὲς αὐτὲς ἦταν συχνὰ πολὺ σκληρές. Ὡστόσο ὁ κάθε πολίτης ποὺ θὰ συναντοῦσε νέους νὰ συμπλέκωνται εἶχε τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθῆκον νὰ ἐπέμβῃ καὶ νὰ τοὺς χωρίσῃ. Οἱ νέοι ἔπρεπε νὰ τὸν ὑπακούσουν εὐθύς, γιατὶ ὅπως εἴπαμε ὁ κάθε πολίτης ἐθεωρεῖτο ξεχωριστὰ σὰν πατέρας καὶ ἄρχων γιὰ τοὺς νέους. Ἀλλοίμονο στὸν νέον ποὺ δὲν θὰ ἤκουε στὴν περίπτωσι αὐτὴν τὸ πολίτη. Ὁ παιδονόμος τῆς ἀγέλης θὰ εἰδοποιεῖτο ἀμέσως, καὶ ὁ νέος θὰ ὡδηγεῖτο κατ' εὐθεῖαν στοὺς ἐφόρους, οἱ ὁποῖοι καὶ τοῦ ἐπέβαλλαν αὐστηρὲς ποινές. Οἱ ποινὲς αὐτὲς ἐπεδίωκαν συγκεκριμένο πρακτικὸ σκοπό. Τὸ σύστημα ποὺ ἐκθέσαμε, ἀρκετὰ βέβαια γιὰ μᾶς σήμερα περίεργο, εἶχε μοναδικὸ σκοπὸ ν' ἀναπτύξῃ τὴν ἅμιλλα μεταξὺ τῶν νέων στὸ ἀνώτατο δυνατὸ ὅριο. Ἡ ἅμιλλα ὅμως αὐτὴ δὲν ἔπρεπε νὰ παρασύρῃ τοὺς νέους σὲ τέτοια ὀργὴ μεταξύ των, ὥστε νὰ λησμονοῦν ὅτι ὤφειλαν νὰ σέβωνται τοὺς νόμους. Καὶ στὴ Σπάρτη ἦταν νόμος καὶ ἡ ἁπλῆ ὑπόδειξις ἑνὸς ἀνωτέρου πρὸς κατώτερον.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ οἱ νέοι προσπαθοῦσαν νὰ ἐπιδείξουν ὅλα των τὰ προσόντα ἦταν ἡ μάχη μεταξύ τους. Οἱ μάχες αὐτὲς ἐγίνοντο σὲ τόπο ποὺ ὠνομάζετο πλατανιστᾶς, ἐπειδὴ ὁλόγυρά του ἦταν πλατάνια. Ὁ τόπος αὐτὸς περιεβάλλετο ἀπὸ ἕνα πλατὺ χαντάκι καὶ ἔμοιαζε σὰν νησί. Οἱ ἔφηβοι ποὺ θὰ ἐμάχοντο περνοῦσαν ἀπὸ γεφύρια. Πρὶν ἀπὸ τὴ μάχη, οἱ ἔφηβοι μετέβαινον στὸ Φοιβαῖον ποὺ εὑρίσκετο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι καὶ προσέφεραν θυσία στὸν Ἐνυάλιον τὸν θεὸν τοῦ πολέμου.

Ἡ θυσία τῶν νεαρῶν Σπαρτιατῶν ἐγίνετο νύχτα, τὴν ὥρα δὲ τῆς θυσίας ἔβαζαν δύο κάπρους ἐξημερωμένους ν' ἀγωνισθοῦν καὶ πίστευαν πῶς στὴ μάχη θὰ νικοῦσε ἡ ὁμάδα ἐκείνη, στὴν ὁποίαν ἀνῆκε ὁ νικητὴς κάπρος.

Ἡ μάχη ἄρχιζε τὴν ἐπομένη τὸ μεσημέρι στὸν πλατανιστᾶ. Κάθε ὁμάδα περνοῦσε ἀπὸ τὸ γεφύρι μὲ τὴν σειρὰ ποὺ εἶχε ὁρίσει ὁ κλῆρος ποὺ ἐρρίχνετο τὴν νύχτα τὴν ὥρα τῆς θυσίας. Ἡ μάχη ἐγίνετο χωρὶς ὅπλα, μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια. Τίποτε δὲν ἀπαγορευόταν. Οἱ μάχες αὐτὲς ἦσαν πολὺ σκληρές. Ὁ κάθε νέος πολεμοῦσε χωριστὰ μὲ κάθε νέο, ἀλλὰ καὶ ὁμάδες μὲ ὁμάδες. Ἡ προσπάθεια αὐτῶν ποὺ ἐμάχοντο ἀπέβλεπε νὰ ρίψουν τὸν ἀντίπαλό τους στὸ χαντάκι τὸ γεμᾶτο νερό. Ὅποιος ἔπεφτε μέσα σ' αὐτὸ ἐθεωρεῖτο νικημένος. Νικήτρια ἦταν ἡ ὁμάδα ποὺ θὰ ἔρριχνε περισσοτέρους ἀντιπάλους της μέσα στὸ γεμᾶτο νερὸ χαντάκι.

σώθηκε ὁ βασιλιᾶς καὶ πὼς αἰτία στάθηκε σ' αὐτὸ ἕνας νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἀπὸ τὴν ἀκολουθία του... Ὕστερα ἀπὸ τὶς δοξολογίες ποὺ ἔγιναν τὸ ἴδιο βράδυ, ἦταν πιὰ κάτι ποὺ τὸ μιλοῦσαν ὅλοι καὶ καθὼς ἔβαζε ὁ καθένας καὶ τὰ δικά του, φάνταζε στὸ τέλος σὰν θαῦμα ἀκατανόητο.

Τὸν Μιχαὴλ τόνε βρῆκε στὴν ἴδια θέση μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ ἀνάμεσα στὸ μισοπαράλυτο καὶ τὸν τυφλό... Τὰ κατάφερε τόσο καλὰ ποὺ εἶχε ἀνοίξει ἀκόμα καὶ φιλίες μὲ τοὺς συναδέλφους του κι' εἶχε πληροφορηθῆ πολλὰ ἐνδιαφέροντα πράματα γιὰ τὴν κυρία μὲ τὸ πυκνὸ μαῦρο πέπλο καὶ γιὰ κάποιες ἄλλες κυράδες παρόμοιες. Ἀκόμα κι' ὁ τυφλὸς ἤξερε γι' αὐτὲς μ' ὅλο ποὺ καθὼς ἐβεβαίωνε «μέρα ἄκουε καὶ μέρα δὲν ἔβλεπε».

— Τί μᾶς νοιάζει ἐμᾶς, σύντροφε, γιὰ τὶς ὑποθέσεις τῶν μεγάλων καὶ τρανῶν. Εἴτε γυναῖκες εἶναι, εἴτε ἄντρες μεταμορφωμένοι σὲ γυναῖκες εἶναι δική τους δουλειά. Κρατᾶμε κλειστὸ τὸ στόμα μας καὶ ἁπλώνουμε μονάχα τὸ χέρι γιὰ νὰ μαζέψουμε κεῖνο ποὺ μᾶς δίνουν... Μὴ φυτρώνεις ἐκεῖ ποὺ δὲ σὲ σπέρνουν ἐξὸν κι' ἂν ὑπάρχῃ συμφέρον. Ὅταν μαλλώνουν τὰ μεγάλα θεριά, τὰ μικρὰ στέκουν παράμερα καὶ περιμένουν μὲ ὑπομονή. Ἅμα ὁ νικητὴς χορτάσῃ κάτι θὰ μείνῃ καὶ γι' αὐτά... δὲ γίνεται...

Ἔτσι τὸν συμβούλεψε ὁ παράλυτος.

— Κι' ἂν ὑπάρχῃ συμφέρο; ρώτησε ὁ Μιχαήλ...

— Τότες ἀλλάζει ἡ ὑπόθεση.

Ὁ Μιχαὴλ τοῦ ἔδειξε μὲ τρόπο ἕνα χρυσὸ νόμισμα.

Ὁ ζητιᾶνος θαρρεῖ καὶ μαγνητίστηκε μόλις τὸ ἀντίκρυσε. Ἐξ ἄλλου μπῆκε εὐθὺς στὸ νόημα.

— Πᾶμε, ἀφέντη, κάτω παράμερα, τοῦ εἶπε σιγά... καὶ κάμε σημάδι στὸ διπλανό σου νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ. Αὐτὸς εἶναι πιὸ ἔξυπνος ἀπὸ μένα.

Πῆγαν καὶ κάθησαν σύρριζα στὸν ἀψηλὸ τοῖχο τοῦ μοναστηριοῦ ὅπου ἔκανε ἴσκιο.

Ὁ Μιχαὴλ ρωτοῦσε κι' αὐτοὶ ἀπαντοῦσαν πρόθυμα σὲ κάθε τι' καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια ἦσαν πληροφορημένοι περίφημα, σὰ νἆσανε, ὄχι ζητιᾶνοι, μὰ κατάσκοποι..

Ξέρανε πὼς ἡ Αὐγούστα Ἑλένη ἔμενε κλεισμένη στὸ μοναστήρι. Ξέρανε κι' ἀπὸ τὸ σημερινὸ περιστατικὸ κι' ἀπὸ ἄλλα πιὸ πρῶτα, πὼς κάτω ἀπὸ πυκνὰ πέπλα μερικῶν κυράδων κρύβονταν ἄρχοντοι... Ἀνάφεραν μάλιστα καὶ τ' ὄνομα τοῦ πρώην παρακοιμώμενου Βασίλειου.

Ἔκαναν ἀκόμα καὶ κρίσεις πολὺ σωστές.

«Γιὰ νὰ πηγαίνῃ μεταμορφωμένος ὁ κὺρ Βασίλειος ἐνῶ μπορεῖ νὰ πάῃ καὶ φανερὰ νὰ δῇ, ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, τὴν ἀδελφή του, θὰ ὑπάρχῃ βέβαια κάποιος λόγος. Καὶ τὸ λόγο δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸν καταλάβῃ κανείς. Ἔχω ἀκουστὰ πὼς μιὰ παλιὰ βασίλισσα — πᾶνε, λέει, πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότες — τύφλωσε τὸ γυιό της γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἐξουσία... Ὅ,τι ἔγινε μιὰ φορὰ μπορεῖ νὰ ξαναγίνῃ. Δὲν ἀλλάζουν, ἀφέντη μου, οἱ ἄνθρωποι, καὶ σὰ βρεθοῦνε σ' ὅμοιες περιστάσεις κάνουν ὅμοια κι' ἀπαράλλαχτα... Πάλι ἐγὼ δὲν ξέρω... Ἐσὺ ξέρεις καλλίτερα...».

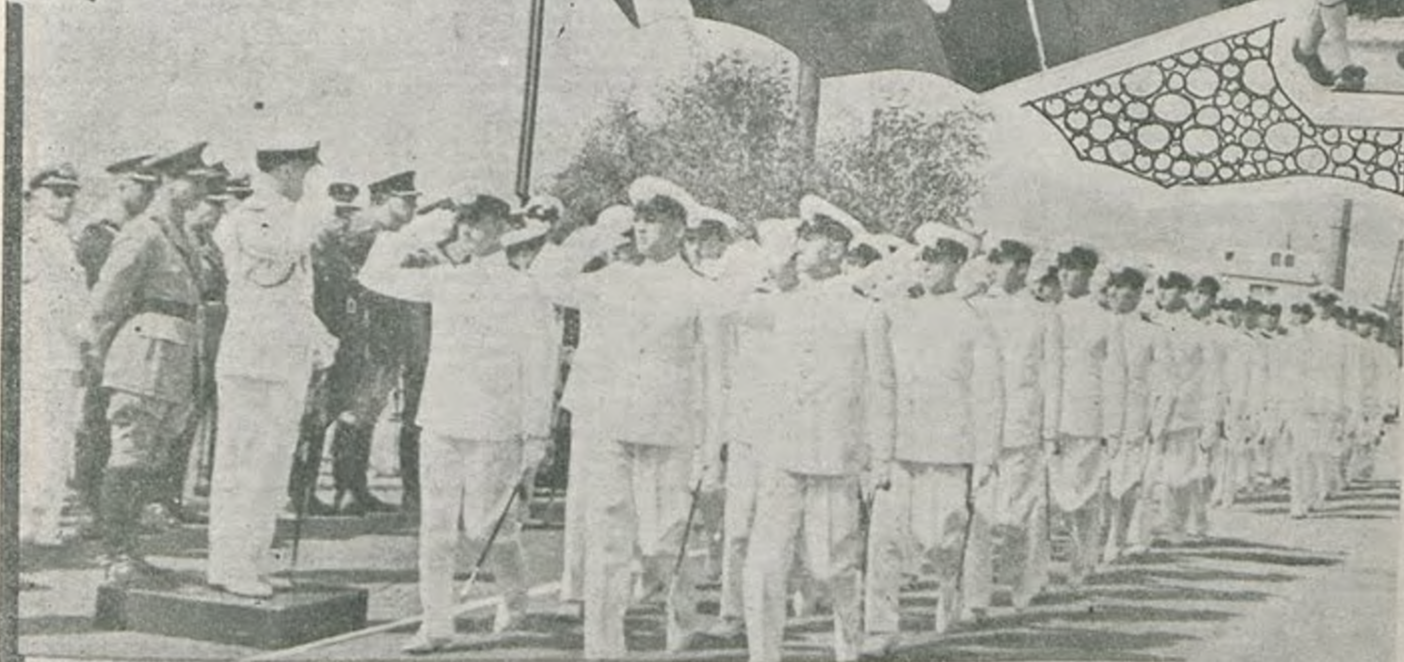
Ὁ τυφλὸς τοῦ εἶπε ἀκόμα πιὸ σημαντικά.

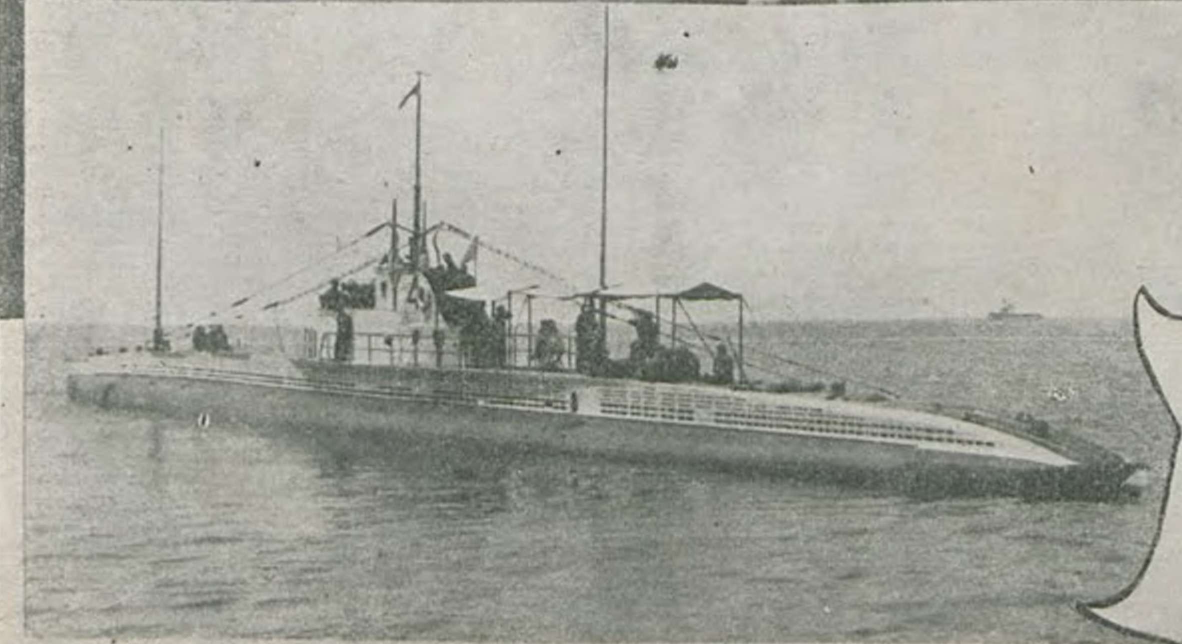
Εἶχε παρατηρήσει πὼς γενικὴ σύναξη ἀπὸ τοῦτες τὶς πεπλοφοροῦσες κυράδες — θᾶσανε πέντε ὡς ἕξ, ἀκόμα καὶ περισσότερες ἴσως — γίνεται κάθε Σάββατο πρὶν ἀπὸ τὸν ἑσπερινό...

(Ἀκολουθεῖ)

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ το
«Ἡμέρας τῶν Ἐ
τῆς Ἑλλάδος» τ
ρωσεν

υ ἑορτασμοῦ τῆς
νόπλων Δυνάμεων
τὴν ὁποίαν καθιέ-
ἡ Ε. Ο. Ν.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρὶς οἰκογένεια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Στὸν τρόπο ποὺ ἐπρόφερε ἡ μητέρα μου αὐτὲς τὶς δυὸ λέξεις, διέκρινα κάποια δυσαρέσκεια. Σηκώθηκα τότε, κάθησα κοντά της, τῆς ἔπιασα τὰ δυὸ χέρια, τῆς τὰ φίλησα καὶ τῆς εἶπα:

—Ἀγαπητή μου μητέρα, δὲν πρέπει νὰ λυπᾶσαι ἂν ὁ Ἀρθοῦρος ἀγαπᾷ τὴν Χρηστίνα. Αὐτό, εἶν' ἀλήθεια, θὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ κάμῃ ἕνα καλὸ γάμο, ἀφοῦ καλὸς γάμος, κατὰ τὴ γνώμη τοῦ κόσμου,εἶν' ἐκεῖνος ποὺ συνδυάζει τὸ γένος μὲ τὸν πλοῦτο. Μὰ τὸ δικό μου παράδειγμα δὲν δείχνει πῶς μπορεῖ κανένας νὰ εἶν' εὐτυχισμένος, χωρὶς νὰ εἶναι ἀπὸ πλούσιο γένος ἡ γυναίκα ποὺ ἀγαπᾷ; Δὲν θέλεις νὰ γίνῃ κι' ὁ Ἀρθοῦρος εὐτυχισμένος σὰν ἐμένα; Τὴν ἀδυναμία ποὺ ἔδειξες τότε, γιατὶ δὲν μποροῦσες νἀρνηθῇς τίποτα σ' ἕνα παιδί σου ποὺ τὸ ἔκλαιγες δεκατρία χρόνια, δὲν πρέπει νὰ τὴ δείξῃς καὶ τώρα στὸν Ἀρθοῦρο; Θὰ εἶσαι λοιπὸν λιγώτερο ἐπιεικὴς γιὰ τὸ ἕνα σου παιδὶ παρὰ γιὰ τὸ ἄλλο;

Μὲ χάϊδεψε στὸ μέτωπο, μὲ φίλησε καὶ μοῦ εἶπε:

—Ὤ, τί καλὸ παιδί! Τί καλὸς ἀδελφός! Τί θησαυροὺς ἀγάπης ἔχεις μέσα σου σύ!

—Εἶναι γιατὶ ἄλλοτε ἔκανα οἰκονομία! τῆς ἀποκρίθηκα. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται τώρα γιὰ μένα, μιλοῦμε γιὰ τὸν Ἀρθοῦρο. Πές μου λοιπόν, ποῦ θὰ εὕρισκε ὡραιότερη γυναίκα ἀπὸ τὴ Χρηστίνα; Δὲν εἶναι θαῦμα ἰταλικῆς ὠμορφιᾶς; Κι' ἡ ἀνατροφὴ ποὺ ἔλαβε, ἀπὸ τότε ποὺ πήγαμε καὶ τὴν πήραμε ἀπὸ τὴ Λούκκα, δὲν τῆς ἐπιτρέπει νὰ κρατήσῃ τὴ θέσι της, μιὰ θέσι ξεχωριστή, στὴν πιὸ ἀπαιτητικὴ κοινωνία;

— Στὴ Χρηστίνα βλέπεις τὴν ἀδελφὴ τοῦ φίλου σου Ματτία...

—Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Κι' ὁμολογῶ ὅτι ἐπιθυμῶ ὁλόψυχα ἕνα γάμο, ποὺ θὰ ἔμπαζε τὸ Ματτία στὴν οἰκογένειά μας.

—Ὁ Ἀρθοῦρος σοῦ μίλησε γιὰ τὸ αἴσθημά του καὶ γιὰ τὴν ἐπιθυμία του;

—Ναί, ἀγαπητή μου μητέρα. Ἀποτάθηκε σὲ μένα σὰν οἰκογενειάρχη...

—Κι' ὁ οἰκογενειάρχης;

—Τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ.

—Ἡ γυναίκα σου! μ' ἔκοψε ἡ μητέρα μου. Γιὰ τὸν Ἀρθοῦρο μιλοῦμε ἀργότερα.

Ἡ γυναίκα μου—θὰ τὸ μαντέψατε, καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ πῶ, ἀλήθεια;—ἡ γυναίκα μου εἶναι τὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο μὲ τὰ ἔκπληκτα μάτια, μὲ τὸ ἐκφραστικὸ πρόσωπο ποὺ ξέρετε, ἡ Λίζα, ἡ Λιζούλα, λεπτή, ἐλαφριά, αἰθέρια. Ἡ Λίζα δὲν εἶναι πιὰ βουβή. Ἀλλὰ διατηρεῖ, εὐτυχῶς, τὴ λεπτότητα ἐκείνη καὶ τὴν ἐλαφρότητα, ποὺ δίνουν στὴν ὠμορφιά της κάτι τὸ οὐράνιο. Ἡ Λίζα δὲν ἄφησε καθόλου τὴ μητέρα μου, ποὺ τὴ μεγάλωσε καὶ τὴν ἐμόρφωσε σὰν παιδί της, κι' ἔγινε μιὰ ὤμορφη κόρη, ἡ πιὸ ὤμορφη ἀπ' ὅλες γιὰ μένα, προικισμένη μ' ὅλα τὰ προτερήματα, μ' ὅλες τὶς χάρες, μ' ὅλες τὶς ἀρετές, ἐπειδὴ τὴν ἀγαπῶ. Ἐζήτησα ἀπὸ τὴ μητέρα μου νὰ μοῦ τὴ δώσῃ γυναίκα· κι' ὕστερ' ἀπὸ κάποιο δισταγμό, ἐξ αἰτίας τῆς κοινωνικῆς διαφορᾶς, ἡ μητέρα μου δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ σ' αὐτὸ τὸ γάμο, ποὺ ἐσκανδάλισε καὶ θύμωσε μερικοὺς συγγενεῖς μας. Ἀπὸ τοὺς τέσσερις ποὺ δυσαρεστήθηκαν τότε, οἱ τρεῖς ξαναγύρισαν, κατακτημένοι ἀπὸ τὶς χάρες τῆς Λίζας· κι' ὁ τέταρτος δὲν περιμένει γιὰ νὰ γυρίσῃ κι' αὐτός, παρὰ νὰ τοῦ κάνουμε μιὰ βίζιτα καὶ νὰ τοῦ γυρέψουμε συγγνώμη ποὺ εἴμαστε εὐτυχεῖς. Κι' ἡ ἐπίσκεψι αὐτὴ θὰ γίνῃ αὔριο.

—Τί συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε μπαίνοντας ἡ Λίζα. Μοῦ κρύβουνται... Λένε ὅλο κρυφά... Ὁ Ἀρθοῦρος ἔφυγε πρὸ ὀλίγου γιὰ τὸ σταθμὸ τοῦ Τσέγκφορδ... Ἄλλο ἁμάξι στάλθηκε στὸ σταθμὸ τοῦ Φερρύ... Τί σημαίνουν αὐτά, παρακαλῶ;

Χαμογελοῦμε, ἀλλὰ δὲν τῆς ἀποκρινόμαστε.

Ἀγκαλιάζει τότε τὴ μητέρα μου καὶ φιλώντας τη τρυφερά, τῆς λέει:

—Ἀφοῦ εἴσθε καὶ σεῖς, μητέρα, στὴ συνωμοσία, δὲν ἀνησυχῶ πιά. Εἶμαι βεβαία ἐκ τῶν προτέρων πῶς ἐργασθήκατε πάλι γιὰ τὴν εὐτυχία μας, ὅπως πάντα. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ δὲν εἶμαι λιγώτερο περίεργη νὰ μάθω.

Ἡ ὥρα πέρασε καὶ τ' ἁμάξι ποὺ εἶχα στείλει στὸ σταθμὸ τοῦ Φερρύ, γιὰ νὰ πάρῃ τὴν οἰκογένεια τῆς Λίζας, θὰ γυρίσῃ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Τότε, γιὰ νὰ παίξω μὲ τὴν περιέργειά της, παίρνω ἕνα κυάλι, ποὺ συνήθως κοιτάζουμε μ' αὐτὸ τὰ περαστικὰ πλοῖα. Ἀλλ' ἀντὶ πρὸς τὴ θάλασσα, τὸ γυρίζω πρὸς τὸ δρόμο, ἀπ' ὅπου θἄρχόταν σὲ λίγο τ' ἁμάξι.

— Κοίταξε μ' αὐτὸ τὸ κυάλι, λέω τῆς Λίζας, κι' ἡ περιέργειά σου θὰ ἱκανοποιηθῇ.

Κοιτάζει... μὰ δὲ βλέπει τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸν ἄσπρο δρόμο, γιατὶ κανέν' ἁμάξι δὲν περνᾷ ἀκόμα.

Τότε βάζω κι' ἐγὼ τὰ μάτια μου στὸ κυάλι, καί, μὲ τὸν τόνο τοῦ Βιτάλη, ὅταν δημηγοροῦσε πρὸς τὴν «ἔντιμη ὁμήγυρι», ἀρχίζω:

—Πῶς δὲν βλέπεις τίποτα μέσα σ' αὐτὸ τὸ γυαλί; Εἶναι, μὰ τὴν ἀλήθεια, θαυμάσιο, μαγικό! Μ' αὐτό, ἐγὼ περνῶ τὴ θάλασσα καὶ φτάνω στὴ Γαλλία. Νά, ἕνα κομψὸ σπιτάκι, στὰ περίχωρα τοῦ Σῶ. Ἕνας ἄνθρωπος ἀσπρομάλλης μιλεῖ μὲ δυὸ γυναῖκες, ποὺ τὸν περιστοιχίζουν. «Πᾶμε γρήγορα, τοὺς λέει, θὰ χάσουμε τὸ τραῖνο καὶ δὲν θᾆμαι στὴν Ἀγγλία, ὅταν θὰ γίνουν τὰ βαφτίσια τοῦ ἐγγονοῦ μου. Κυρὰ-Κατερίνα, βιάσου λιγάκι, σὲ παρακαλῶ! Δέκα χρόνια ποὺ ζοῦμε μαζί, αἰωνίως βρίσκεσαι σὲ καθυστέρησι!»

«Πῶς; τί σημαίνει αὐτό, Στεφανίτσα; Μὴ μᾶς κάνῃς, σὲ παρακαλῶ, τὸ χωροφύλακα! Τὸ μάλωμά μου ἦταν ὁλωσδιόλου φιλικό. Δὲν τὸ ξέρω πῶς ἡ Κατερίνα εἶναι ἡ καλύτερη ἀδελφὴ τοῦ κόσμου, ὅπως ἐσὺ ἡ καλύτερη κόρη; Καὶ ποιὰ ἄλλη δὲν θὰ παντρευόταν γιὰ νὰ γηροκομήσῃ, σὰν καὶ σένα, τὸν πατέρα της;» Ἔπειτα, δίνει ὁδηγίες πῶς νὰ περιποιοῦνται τὰ λουλούδια του, ὅσο θὰ λείπῃ...

Γυρίζω τὸ κυάλι, σὰ νἄθελα νὰ κοιτάξω καὶ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος καί, μὲ τὸ ἴδιο ὕφος, ἐξακολουθῶ:

—Νά, τώρα βλέπω ἕνα βαπόρι, ἕνα μεγάλο βαπόρι, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὶς Ἀντίλλες καὶ προσεγγίζει στὴ Χάβρη. Μέσα στὸ βαπόρι εἶν' ἕνας νέος ποὺ γυρίζει ἀπὸ ἕνα ταξίδι φυτολογικῆς ἀποστολῆς στὶς χῶρες τοῦ Ἀμαζονίου. Φέρνει ὁλόκληρη χλωρίδα ἄγνωστη στὴν Εὐρώπη καὶ τ᾽ὄνομά του, Βενιαμὶν Ἀκκέν, ἔχει γίνει κιόλα διάσημο. Τώρα θέλει νὰ φθάσῃ γρήγορα στὴ Χάβρη, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ βαπόρι τοῦ Σούθαμπτων καὶ νὰ βρῇ τὴν οἰκογένειά του στὸ Μίλλιγκαν-Πάρκ. Τὸ κυάλι μου τὸ μαγικὸ τὸν ἀκολουθεῖ. Νάτος!... Μπῆκε στὸ βαπόρι τοῦ Σούθαμπτων.. Ἔφθασε!

Ξαναγυρίζω τὸ κυάλι μου ἀλλοῦ κι' ἐξακολουθῶ:

—Νὰ ὁ σιδηρόδρομος... Βλέπω δυὸ ἐπιβάτες σ' ἕνα βαγόνι... ἕνα γέρο κι' ἕνα νέο.. καὶ τοὺς ἀκούω ποὺ συνομιλοῦν. «—Πολὺ καλὸ γιὰ μᾶς αὐτὸ τὸ ταξίδι! —Πολύ, Δάσκαλε! —Θὰ ἰδῇς τὴν οἰκογένειά σου, ἀγαπητέ μου Ἀλέξη, θὰ σφίξουμε τὸ χέρι τοῦ Ρεμῆ, ποὺ δὲν τὸν ξεχνοῦμε, καὶ θὰ ἐπισκεφθοῦμε στὸ γυρισμὸ καὶ τὰ περίφημα ἀνθρακωρυχεῖα τῆς Οὐαλλίας. Θὰ ἰδῇς πολλὰ πράγματα καὶ θὰ μπορέσῃς νὰ κάμῃς πολλὲς βελτιώσεις στὸν Τρουγέρα μας, γιὰ νὰ στερεωθῇ ἡ θέσι ποὺ πῆρες μὲ τὴν ἐργασία σου. Κι' ἐγὼ θὰ πλουτίσω ἀκόμα τὴ συλλογή μου, ποὺ θὰ τὴ χαρίσω στὴ Βάρση. Κρῖμα μόνο ποὺ δὲ μπόρεσε νἄρθῃ κι' ὁ Γάσπαρος!»

Ἤθελα νὰ ἐξακολουθήσω· μὰ ἡ Λίζα δὲ μ' ἄφησε, γιατὶ ὤρμησε καὶ μ' ἀγκάλιασε.

—Ὢ τί ὡραία ἔκπληξι! φώναξε μὲ συγκινημένη φωνή. Σ' εὐχαριστῶ! Σ' εὐχαριστῶ!

—Δὲν πρέπει νὰ εὐχαριστῇς ἐμέ, ἀλλὰ τὴ μαμά. Αὐτὴ θέλησε νὰ μαζευθοῦν ἐδῶ ὅλοι ὅσοι μοῦ δείχθηκαν τότε καλοί... Θὰ ἔλθῃ ἀκόμα κι' ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος Μπὸμπ, ποὺ σήμερα εἶναι ὁ περιφημότερος σ ώ μ α ν τῆς Ἀγγλίας, καθὼς κι' ὁ ἀδελφός του, ποὺ κυβερνᾷ ἀκόμα τὴν «Ἔκλειψι».

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκοῦμε ἕν' ἁμάξι κι' ἔπειτα ἄλλο. Τρέχουμε στὸ παράθυρο καὶ βλέπουμε στὸ ἕνα τὸν πατέρα τῆς Λίζας, τὴ θεία της τὴν Κατερίνα καὶ τ' ἀδέλφια της, τὴ Στεφανία, τὸν Ἀλέξη καὶ τὸν Βενιαμίν. Κοντὰ στὸν Ἀλέξη κάθεται ἕνας γέρος κάτασπρος καὶ κυρτός: Εἶναι ὁ Δάσκαλος. Ἀπὸ τ' ἄλλο ἁμάξι, μᾶς χαιρετοῦν ὁ Ματτίας κι' ἡ Χρηστίνα. Ἔπειτα ἔρχεται ἕν' ἁμαξάκι ποὺ τὸ διευθύνει ὁ Μπὸμπ ὁ ἴδιος. Ὁ Μπὸμπ ἔχει πάντα τὸ ὕφος ἑνὸς τ ζ έ ν τ λ ε μ α ν· καὶ δίπλα του, ὁ ἀδελφός του, ὁ ἴδιος πάντα ὁ τραχὺς θαλασσινὸς ποὺ μᾶς πῆγε στὸ Ἰζινύ.

Κατεβαίνουμε γρήγορα τὴ σκάλα, γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦμε στὴν εἴσοδο ὅλους αὐτοὺς τοὺς καλεσμένους.

Τὸ γεῦμα μᾶς ἑνώνει ὅλους στὸ ἴδιο τραπέζι καὶ φυσικὰ μιλοῦμε γιὰ τὰ περασμένα.

— Στὴ Βάθη, λέει ὁ Ματτίας, στὴ σάλα τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου ἔπαιζαν χαρτιά, εἶδα ἕναν τ ζ έ ν τ λ ε μ α ν μὲ κάτασπρα μυτερὰ δόντια, ποὺ γελοῦσε διαρκῶς μ' ὅλη του τὴν κακοτυχία. Δὲ μὲ γνώρισε, καὶ μοῦ ἔκαμε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ γυρέψῃ ἕνα φιορίνι γιὰ νὰ τὸ παίξῃ μὲ τὰ δικά του. Τοῦ τὄδωσα, μὰ δὲν τοῦ ἔφερε γοῦρι. Ὁ κ. Τζέϊμς Μίλλιγκαν τὰ ἔχασε ὅλα!

—Γιατὶ τὸ λὲς αὐτὸ μπροστὰ στὸ Ρεμῆ, ἀγαπητὲ Ματτία; εἶπε ἡ μητέρα μου. Εἶναι ἱκανὸς νὰ στείλῃ βοήθημα στὸ θεῖό του!

—Ἐννοεῖται, μητέρα!

—Καὶ τότε ποιὰ θὰ εἶναι ἡ τιμωρία του;

—Αὐτὸ ἀκριβῶς: Ὁ θειός μου, ποὺ ἐθυσίασε τὰ πάντα στὸ χρῆμα, θὰ χρωστᾷ τὸ ψωμί του σ' ἐκείνους ποὺ κατεδίωξε καὶ ποὺ θέλησε τὸ θάνατό τους.

—Ἔχω νέα γιὰ τοὺς συνενόχους του, εἶπε ὁ Μπόμπ.

—Γιὰ τὸν φρικτὸ ἐκεῖνο Δρίσκολλ; ρώτησε ὁ Ματτίας.

—Ὄχι γιὰ τὸν ἴδιο, ἀλλὰ γιὰ τὴν οἰκογένεια. Ἡ κυρία Δρίσκολλ κάηκε μιὰ μέρα, γιατί, μεθυσμένη, ἀντὶ νὰ ξαπλωθῇ στὸ τραπέζι, ξαπλώθηκε στὸ τζάκι. Ὁ Ἄλλεν κι' ὁ Νὲδ καταδικάσθηκαν σ' ἐξορία καὶ πᾶνε νὰ βροῦν τὸ πατέρα τους.

—Κι' ἡ Καίτη;

—Αὐτὴ περιποιεῖται τὸν παπποῦ της, ποὺ ζῇ ἀκόμα. Κάθουνται στὴν αὐλὴ τοῦ Κόκκινου Λέοντος. Ὁ γέρος ἔχει λεπτά, δὲν ὑποφέρουν.

—Ἂν ἡ Καίτη εἶναι κ ρ υ α τ σ ο ύ λ α, εἶπε γελώντας ὁ Ματτίας, τὴ λυπᾶμαι· ὁ γέρος δὲν ἀφίνει κανένα νὰ πλησιάζῃ στὴ φωτιά του!

Ἀφοῦ σηκωθήκαμε ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὁ Ματτίας μ' ἐπλησίασε, μ' ἐπῆρε παράμερα καὶ μοῦ εἶπε: —Ἔχω μιὰ ἰδέα. Τόσες φορὲς

Κοιτάζει... μὰ δὲν βλέπει τίποτε

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΗΡΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ

7ον

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΙΑΔΝΗ

Γι' αὐτὰ ὅλα, καθὼς καὶ γιὰ τὴν 'Αριάδνη, πολλὰ καὶ διάφορα λέγονται, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ συμφωνοῦν καθόλου μεταξύ τους. Γιατὶ ἄλλοι λένε πὼς ὁ Θησέας, ξεχνώντας τὰ ὅσα χρωστοῦσε στὴν 'Αριάδνη, ἔφυγε καὶ τὴν ἐπαράτησε, καὶ ὅτι ἐκείνη, μὴ μπορώντας νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἐγκατάλειψι, πῆγε καὶ κρεμάστηκε. "Αλλοι, πάλι, λένε πὼς δὲν ἐπνίγηκε, ἀλλὰ πὼς ὅταν ὁ Θησέας τὴν ἄφησε, μερικοὶ ναῦτες τὴν ἔφεραν στὴ Νάξο, ὅπου καὶ παντρεύτηκε τὸν ἱερέα τοῦ Διονύσου "Ωναρο. Κατὰ τὸν ἱστορικὸ Παίωνα, πάλι, καθὼς ὁ Θησέας ἔφευγε ἀπὸ τὴν Κρήτη μὲ τὴν 'Αριάδνη, βρῆκε στὸ δρόμο του μεγάλη θαλασσοταραχὴ ποὺ παρέσυρε τὸ καράβι του κατὰ τὴν Κύπρο. 'Εκεῖ, ἐπειδὴ ἡ 'Αριάδνη ὑπόφερε πολὺ ἀπὸ τὴν τρικυμία, ὁ Θησέας τὴν ἔβγαλε στὴ στεριά, ἐνῶ ἐκεῖνος, μένοντας στὸ καράβι, ξανοίχτηκε πάλι στὸ πέλαγος καὶ τὴν ἄφησε φεύγοντας. Τότες οἱ γυναῖκες τῆς Κύπρου, θέλοντας νὰ παρηγορήσουν τὴν 'Αριάδνη, τὴν ἐπῆραν μαζί τους καί, μὲ τὶς περιποιήσεις των, προσπαθοῦσαν νὰ λιγοστέψουν τὴ θλῖψι καὶ τὴ μοναξιά της. "Ομως τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, γι' αὐτὸ καί, σὲ λίγον καιρό, πέθανε καὶ τὴν ἔθαψαν ἐκεῖ. "Οταν δὲ κάποτε ὁ Θησέας ξαναγύρισε, περίλυπος γιὰ τὸ θάνατό της, ἄφησε χρήματα στοὺς ντόπιους μὲ τὴν παραγγελία νὰ καθιερώσουν μιὰ θυσία γιὰ τὴν 'Αριάδνη. Τῆς ἔστησε ἀκόμα καὶ δυὸ ἀγάλματα, ἕνα ἀσημένιο κ' ἕνα μπρούτζινο.

Οἱ Ναξιῶτες πάλι λένε πὼς ἤτανε δυὸ Μίνωες καὶ δυὸ 'Αριάδνες, καὶ πὼς ἡ μία ἀπὸ αὐτὲς παντρεύτηκε τὸ Διόνυσο στὴ Νάξο καὶ γέννησε τὸ Στάφυλο, ἐνῶ ἡ ἄλλη, μεταγενέστερη, ἀφοῦ τὴν ἔκλεψε καὶ τὴν ἄφησε ὁ Θησέας, ἦρθε μαζὶ μὲ τὴν παραμάνα της τὴν Κορκύνη στὴ Νάξο. 'Εκεῖ πέθαναν καὶ οἱ δυὸ 'Αριάδνες. Οἱ Ναξιῶτες ἐτιμοῦσαν μὲ γιορτὲς τὴ μνήμη καὶ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης. 'Ενῷ ὅμως, μνημονεύοντας τὴν πρώτη 'Αριάδνη, ἔπαιζαν καὶ χαιρόντουσαν — ἀφοῦ ἤτανε θεὰ καὶ ἀθάνατη — οἱ γιορτὲς γιὰ τὴν 'Αριάδνη τοῦ Θησέα ἤτανε ἀνακατεμένες μὲ πένθος καὶ μελαγχολία.

ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΘΗΣΕΑ — ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΙΓΕΑ — ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΗΣΕΑ

Φεύγοντας ἀπὸ τὴν Κρήτη ὁ Θησέας, ἐπόδισε στὸ νησάκι τῆς Δήλου. 'Εκεῖ ἐπρόσφερε θυσία στὸ θεό, ἀφιερώνοντας στὸ βωμὸ του ἕν' ἀγαλματάκι τῆς 'Αφροδίτης ποὺ τοῦ τὄχε χαρισμένο ἡ 'Αριάδνη. Στὸ διάστημα αὐτῆς τῆς θυσίας, ὁ Θησέας, μαζὶ μὲ τὰ λευτερωμένα παιδιὰ τῶν 'Αθηναίων, ἐχόρεψε καὶ ἕνα χορὸ ποὺ λένε πὼς τὸν χορεύουν καὶ τώρ' ἀκόμα οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ. Μὲ τοὺς παράξενους ρυθμοὺς καὶ τὰ πολλά του γυρίσματα, ὁ χορὸς αὐτὸς θυμίζει τοὺς μπερδεμένους κι' ἀτέλειωτους διαδρόμους τοῦ Λαβύρινθου. Οἱ ντόπιοι ἔδωσαν σ' αὐτὸ τὸ χορὸ τὸ ὄνομα γέρανος. Λένε δὲ πὼς ὁ Θησέας τὸν ἐχόρεψε τότε, γιὰ πρώτη φορά, γύρω ἀπὸ τὸ βωμὸ Κερατῶνα. "Ενα βωμὸ δηλαδὴ κατασκευασμένο ὅλο ἀπὸ τ' ἀριστερὰ κέρατα διαφόρων ζώων. Λένε ἀκόμα ὅτι κοντὰ σ' αὐτὴ τὴ θυσία καὶ τοὺς χορούς, ὁ Θησέας ἔκανε καὶ ἀγῶνες καὶ ὅτι αὐτός, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Δῆλο, ἐπρόσφερε κλαδὶ φοίνικα στοὺς νικητές.

* * *

Ξεκινώντας ἀπὸ τὴ Δῆλο, μὲ πλώρη γιὰ τὴν 'Αθήνα, κι' ἀγναντεύοντας πιὰ τὴν πολυπόθητην Αττική, ὁ Θησέας, τὰ λυτρωμένα παιδιά, καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ καραβιοῦ, δοκίμαζαν μεγάλη συγκίνησι κι' ἀνέκφραστη χαρά. Καὶ ἤτανε τόση ἡ χαρὰ κι' ὁ ἐνθουσιασμὸς ποὺ πλημμύριζε τὶς ψυχὲς ὅλων τους, ποὺ κανένας, οὔτε αὐτὸς ὁ Θησέας, δὲν ἐθυμήθηκε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελία τοῦ γερο - Αἰγέα, ν' ἀλλάξουν τὸ μαῦρο πανὶ τοῦ καραβιοῦ μὲ τὸ ἄσπρο, ποὺ τοὺς εἶχε δοσμένο - ὅπως εἴδαμε - νὰ τὸ σηκώσουν, ἂν ἐκατάφερνε νὰ γυρίσῃ ζωντανὸ τὸ παιδί του ἀπὸ τὸ ταξίδι αὐτὸ τῆς ἀπελπισίας.

"Ετσι, ὁ δύστυχος πατέρας, ποὺ κάθε μέρα, ἐδῶ καὶ καιρό, καθότανε στὰ περιγιάλια τῆς 'Αττικῆς κι' ἀγνάντευε μὲ λαχτάρα τὸ πέλαγος, βλέποντας κάποτε στὸν ὁρίζοντα ν' ἀχναρώνεται τὸ μαῦρο πανὶ τοῦ καραβιοῦ, ρίχτηκε στὴ θάλασσα καὶ πνίγηκε, ἀπελπισμένος πιὰ πὼς θὰ ξαναδῇ τὸ παιδί του. "Αλλοι λένε, πάλι, πὼς ὁ Αἰγέας γκρεμίστηκε ἀπὸ τὴν 'Ακρόπολι καὶ μάλιστα ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὸ ναὸ τῆς Νίκης. "Οπως κι' ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶμα ὅμως, λένε ἀκόμα ὅτι ἀπὸ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ τοῦ πνιγμοῦ τοῦ Αἰγέα ἡ θάλασσα ἀνάμεσα Κρήτης καὶ 'Αττικῆς ὠνομάστηκε Αἰγαῖο πέλαγος.

* * *

Φουντάροντας τὴν ἄγκυρα τοῦ καραβιοῦ του ὁ Θησέας, στὴ θάλασσα τοῦ Φαλήρου,ξεμπαρκάρισ' ἐκεῖ μὲ τὰ παιδιὰ καί, προσφέροντας στοὺς θεοὺς τὶς θυσίες ποὺ τοὺς ὑποσχέθηκε σὰν ξεκινοῦσε, ἔστειλε στὴν πόλι ἀπάνω ἕνα μαντατοφόρο γιὰ ν' ἀναγγείλῃ στὸν Αἰγέα τὸ γλυτωμό τους. Στὸ δρόμο του αὐτὸς ὁ κήρυκας, ὅπως ἤτανε φυσικό, ἀντάμωσε ἄλλους νὰ κλαῖνε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ βασιλιᾶ κι' ἄλλους νὰ χαίρουνται γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ γιοῦ του, ἕτοιμοι νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν στεφάνια γιὰ τὸ κατόρθωμα τῆς σωτηρίας των. Παίρνοντας τὰ στεφάνια αὐτὰ ὁ κήρυκας, τ' ἀκούμπησε ἀπάνω στὸ κηρύκειο καὶ ξανακατέβηκε πίσω στὸ περιγιάλι, πρὶν ἀκόμα τελειώσῃ ὁ Θησέας τὴν ἱεροτελεστία τῶν προσφορῶν του στοὺς θεούς. Μὴ θέλοντας νὰ ταράξῃ τὴν ἱερότητα αὐτῆς τῆς τελετῆς, ὁ κήρυκας, δὲν εἶπε τίποτα, περιμένοντας μακριὰ νὰ τελειώσουν. "Οταν ἐτέλειωσαν οἱ σπονδές, ὁ κήρυκας ἐπλησίασε καὶ τοὺς εἶπε τὴ θλιβερὴ εἴδησι. Καὶ τότε, μὲ κλάματα καὶ μὲ βογκητά, ἐξεκίνησαν ὅλοι σὰν μιὰ παράξενη, πένθιμη καὶ θρησκευτικὴ μαζί, πομπή, ἀνεβαίνοντας ἀπάνω στὴν πόλι.

παίξαμε μουσικὴ γι' ἀνθρώπους ποὺ μᾶς ἤταν ἀδιάφοροι· δὲν παίζουμε λίγη καὶ γι' αὐτοὺς ποὺ ἀγαποῦμε;

— 'Εσὺ δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς χωρὶς μουσική! Γιὰ θυμήσου ὅμως καὶ τὸν πανικὸ τῆς ἀγελάδας μας!...

— Παίζουμε τὴ ναπολιτάνικη καντσονέττα;

— Μετὰ χαρᾶς! Αὐτὴ δὲν ξανάδωσε τὴ φωνὴ στὴ Λίζα;

Καὶ παίρνουμε τὰ ὄργανά μας. 'Ο Ματτίας, ἀπὸ μιὰ ὄμορφη θήκη, ντυμένη μὲ βελοῦδο, βγάζει ἕνα παλιὸ βιολί, ποὺ δὲν θὰ τὸ πωλούσαμε σήμερα οὔτε δυὸ φράγκα· κι' ἐγὼ ξεσκεπάζω μιὰ ἅρπα ποὺ τὸ ξύλο της, ξεπλυμένο ἀπὸ τὶς βροχές, ἔχει ξαναπάρει τὸ φυσικό του χρῶμα.

"Ενας σκύλος τότε παρουσιάζεται. Εἶναι ὁ Κάπης, γέρος, κουφός. Βλέπει ὅμως καλά· κι' ἅμα εἶδε, ἀπὸ τὸ μαξιλάρι ὅπου ἤταν ξαπλωμένος, τὴν παλιὰ ἅρπα, ἔτρεξε κουτσαίνοντας γιὰ τὴν «παράστασι».

Τραγουδοῦμε τὴν καντσονέττα κι' ὕστερα ὁ Κάπης, μ' ἕνα δίσκο στὸ στόμα, γυρίζει τὴν «ἔντιμη ὁμήγυρι». Τί εἴσπραξι! Μοῦ τὴ φέρνει θαμπωμένος. Ποτὲ δὲ μαζέψαμε τόσα.

— 170 φράγκα, ὅλο ἀσήμι καὶ χρυσάφι!

Τὸν φιλῶ στὴ μύτη, ὅπως ἄλλοτε, κι' ἡ ἐνθύμησι αὐτὴ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας μοῦ ἐμπνέει μιὰ ἰδέα, ποὺ τὴν λέγω ἀμέσως:

— Αὐτὰ τὰ 170 φράγκα εἶναι ἡ πρώτη εἰσφορὰ γιὰ τὴν ἵδρυσι ἑνὸς 'Ασύλου τῶν μικρῶν πλανοδίων μουσικῶν. 'Η μητέρα μου κι' ἐγὼ θὰ βάλουμε τὰ ρέστα.

— Κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Ματτίας, προσφέρω τὴν εἴσπραξι τοῦ πρώτου μου κονσέρτου στὸ Λονδῖνο!

Μένει ἀκόμα στὸ χειρόγραφό μου μιὰ σελίδα. Θὰ γράψω σ' αὐτὴ τὰ λόγια τῆς ναπολιτάνικης καντσονέττας μου, κι' ὁ Ματτίας ἂς προσθέσῃ τὴ μουσική: (*)

Κλειστὸ παράθυρο, σκληρὴ παρθένα,
Γιὰ σᾶς τί δάκρυα ποὔχω χυμένα!
Νυκτώνει, πρόβαλε, πές μου μιὰ λέξι
Καὶ στὰ μεσάνυκτα, ἥλιος θὰ φέξῃ.

Διψοῦν τὰ ρόδα σου κι' οἱ ἄσπροι κρῖνοι,
Νὰ βγῇ ἡ ἀφέντρα τους νὰ τὰ ποτίσῃ.
Θαρρεῖς τὸ μάτι μου νερὸ πὼς χύνει;
"Αχ! χύνει δάκρυα, δὲν εἶναι βρύση!

Δές, τἄστρα χλώμιασαν, κρατῶ νυχτέρι,
Προσμένω κι' ἔγιναν οἱ ὧρες χρόνια...
"Αν λείψῃ ἡ ἄνοιξι, τὸ καλοκαίρι,
'Η γῆ μαραίνεται, σιγοῦν τ' ἀηδόνια.

Κι' ἐγὼ στὴ θύρα σου μὴν πῇς πὼς ψάλλω,
Κλειστὸ παράθυρο ὅταν κοιτάζω,
Τί τὸ τραγοῦδι μου δὲν εἶναι ἄλλο,
Παρὰ στενάγματα πικρὰ ποὺ βγάζω.

ΤΕΛΟΣ

(*) Τὰ λόγια εἶναι κατὰ τὴν παλαιὰ μετάφρασι τοῦ Α. Ρ. Ραγκαβῆ, λιγάκι τροποποιημένη.

«Χρειάζεται μιὰ κάποια αἰσιοδοξία, μετὰ τόλμης αἰσιοδοξία, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ὑπερπηδήσωμεν τὰς δυσκολίας αἱ ὁποῖαι θὰ εἶναι ἕνα στάδιον μόνον, διότι ἡμεῖς οἱ ἴδιοι θὰ δημιουργήσωμεν κατόπιν ἄλλας δυσκολίας, διὰ νὰ τὰς ὑπερπηδήσωμεν καὶ αὐτάς».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

✳ ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΗ ΧΡΟΝΟΣ ✳

Νέο κορίτσι,

Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Ὑπάρχουν χρόνια, ποὺ ἀφήνουν μέσα μας ἕνα συναίσθημα ἀπογοητεύσεως γιατὶ πέρασαν σὰν πέτρες ποὺ ρίχτηκαν ἔτσι, χωρὶς αἰτία καὶ σκοπό, στὰ νερὰ μιᾶς λίμνης. Μένουν στὰ βάθη τοῦ νεροῦ καὶ κανεὶς ποτὲ δὲ θὰ σκεφθῆ τὴν ὕπαρξί τους, οὔτε καὶ τὴ χειρονομία ποὺ προκάλεσε τὴν πτῶσι τους. Ὁ χρόνος ὅμως αὐτὸς ποὺ μᾶς πέρασε πάλι δὲν θὰ βυθιστῆ στὰ σκοτάδια τῆς ἀνυπαρξίας, γιατὶ εἶναι χρόνος ποὺ καταυγάστηκε καὶ φωτίστηκε ἀπὸ ἀγῶνα μιᾶς λαμπρᾶς δημιουργίας. Μπαίνουμε στὸν τρίτο χρόνο τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ μας μὲ τὸ συναίσθημα ἑνὸς ἐνθουσιασμοῦ, ποὺ μᾶς κάνει συνειδητὴ τὴ δύναμί μας. Κάποτε καὶ κάπου στὰ γραφτά του εἶπε ὁ Γερμανὸς φιλόσοφος Νίτσε: «Ὅταν ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται σὲ μιὰ τέτοια κατάστασι μπορεῖ νὰ πλουτίση τὸ κάθε τι μὲ τὸ δικό του ξεχείλισμα. Τὸ κάθι τι ποὺ βλέπει, τὸ κάθι τι ποὺ θέλει, τὸ βλέπει ρωμαλέο, συμπυκνωμένο, θραψερό, γεμᾶτο δύναμι. Ἐκεῖνος ποὺ νοιώθει ἔτσι τὸ ἐσωτερικό του μεταμορφώνει τὰ πράγματα ὥστε νὰ παίρνουν τὴ δική του δύναμι, νὰ γίνωνται οἱ καθρέπτες τῆς δικῆς του τελειοποιήσεως».

Ὅταν καμμιὰ ἢ κανένας ἀπὸ Σᾶς μᾶς γράφη ἀνοίγοντας μέσα στὸ γράμμα του τὰ φτερὰ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς του, νοιώθουμε ὅτι ἐκεῖ ἀντανακλᾶται ὅλη ἡ δύναμι τῆς μορφωτικῆς ἀκτινοβολίας ποὺ ἐπεδίωξε τώρα καὶ δυὸ χρόνια νὰ στείλη ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας καὶ στὴν πιὸ τελευταία καὶ ἀπόμακρη γωνιὰ τῆς Ἑλλάδος, μέσα στὶς ὄχι μοναχὰ κομψὲς ἀλλὰ ἀπὸ κάθε ἄποψι φροντιστικὰ μορφωτικὲς σελίδες τοῦ γραπτοῦ τῆς Ὀργάνου, τοῦ περιοδικοῦ «Νεολαία». Ἡ ἀγάπη σας καὶ ἡ προσήλωσί σας σ' αὐτὸ δίνουν τὴ δύναμι γιὰ τὴν μελλοντικὴ πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο ἐργασία

Πόσα μέσα ὑλικά ,πόση δύναμι πνευματικὴ χρειάζεται γιὰ τὴ συστηματικὴ αὐτὴ βοήθεια τῆς καλλιεργείας τοῦ νέου Ἕλληνος καὶ τῆς νέας Ἑλληνίδας δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. Ἀκόμα δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο κοσκίνισμα καὶ πόσο διάλεγμα χρειάζεται κάθε ἄρθρο, κάθε γραμμὴ στὸ ἰδεολογικό, μορφωτικὸ ἀκόμα καὶ τὸ ψυχαγωγικὸ τοῦ περιοδικοῦ μας περιεχόμενο. Ἂν μπορούσατε νὰ δῆτε τὸ χαρτί, ποὺ γράφτηκε μέσα στὸν χρόνο ἐργασίας ποὺ μᾶς πέρασε, θὰ βρισκόσαστε μπροστὰ σὲ βουνό! Μέσα ἀπὸ τὴ σωρεία αὐτὴ τῆς πνευματικῆς προσφορᾶς διαλέγεται τὸ κατάλληλο γιὰ τὴν ψυχή σας καὶ τὸ πνεῦμα σας, γιὰ τὸ μελλοντικό σας ξεκίνημα, ποὺ θὰ δημιουργήση, θὰ στερεώση καὶ θὰ τελειοποιήση τὸν Γ' Ἑλληνικὸ πολιτισμό, ποὺ ὠνειρεύτηκε μιὰ φορά, καὶ ἁπλώνει κάθε μέρα τώρα μπροστά μας ὁ Ἀρχηγὸς ὅλες τὶς πτυχὲς καὶ τὶς πλευρές του.

Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία δὲν γίνεται μόνο ἀπὸ μιὰ σειρὰ ἱκανῶν ἀνθρώπων στὴ σκέψι καὶ στὴν ἔκφρασί της. Γίνεται καὶ ἀπὸ σᾶς τοὺς ἴδιους ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκούς, μικροὺς καὶ μεγάλους. Ἀγαπητές μου φίλες δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ φαντασθῆτε καὶ ὅμως αὐτὸ εἶναι ἡ ἀλήθεια! Ὅλες σας καὶ ὅλοι σας εἴσαστε οἱ τιτλοφορημένοι συνεργάτες τοῦ περιοδικοῦ μας. Θὰ μοῦ πῆτε: «Μὰ ἐμεῖς δὲ γράφουμε ἐκεῖ μέσα, πῶς εἴμαστε συνεργάτες!». Μὴν τὴν παίρνετε τόσο στενὴ τὴ συνεργασία! Τὴ στιγμὴ ποὺ κάθε Σάββατο θὰ πιάσετε στὰ χέρια σας τὸ περιοδικὸ καὶ θὰ χαϊδέψετε μὲ τὰ μάτια σας τὶς σελίδες του καὶ μὲ τὴν ψυχή σας τὶς ἰδέες του, εἴσθε οἱ πιὸ στενοὶ καὶ οἱ πιὸ σπουδαῖοι του συνεργάτες. Γιατὶ τί θὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε ἐμεῖς ποὺ γράφουμε χωρὶς τὴ δική σας ἀγάπη καὶ πίστι; Μόνο ἡ δική σας ἀγάπη καὶ δική σας πίστι μᾶς γεννᾶ τὴ δύναμι γιὰ δημιουργικὴ ἐργασία.

Φαντασθῆτε ἕναν σποριᾶ ἢ ἕναν ζευγολάτη ποὺ δὲν βλέπει νὰ ἀνεβαίνη καὶ νὰ φουντώνη τὸ σπαρτό του σὰν ἔλθη ὁ καιρός, ποὺ δὲν ἔχει τί νὰ θερίση στὸ θερισμό. Πόση ἀπογοήτευσι καὶ πόση θλῖψι! Μήπως συμβαίνει κάτι ἄλλο μὲ τὴν πνευματικὴ σπορά; Ὁ Ἀρχηγός μας καὶ μεῖς ὅλοι γύρω του εἴμαστε οἱ σποριᾶδες καὶ οἱ ζευγολάτες. Σεῖς ὅμως ἡ χρυσὴ καὶ καρποφόρα γῆ. Τὸ δυναμικὸ ἑλληνικὸ νέο πνεῦμα καὶ ἡ πλατύτερη ἑλληνικὴ ψυχή. Παίρνει τὸ σπόρο στὰ σπλάχνα της, τὸν σφίγγει, τὸν φιλεῖ, τὸν ζεσταίνει καὶ σὲ λίγο ἀφήνει νὰ πετάξουν τὰ βλαστάρια του πράσινα καὶ γεμᾶτα ζωντάνια πρὸς τὸν ἑλληνικὸ οὐρανό. Τί θὰ γινόταν ὅλη ἡ μόρφωσι, ὅλη ἡ ἱκανότητα καὶ ὅλη ἡ σοφία μας χωρὶς ἐσᾶς, χωρὶς τὴ δική σας δυναμικὴ συνεργασία; Γιατὶ ἡ Ε. Ο. Ν. σὲ ὅλα της τὰ ἐπίπεδα, σὲ ὅλες της τὶς προσπάθειες καὶ μὲ ὅλα της τὰ ὄργανα ἐπιζητεῖ μόνο αὐτό: Νὰ δημιουργήση καρποφόρα τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ τῆς ἑλληνικῆς νεότητος. Νὰ τῆς δώση τὶς δυνατότητες ἐξελίξεως κάνοντάς την πλατειὰ βάσι τῆς πυραμίδας ποὺ θὰ στηριχθῆ ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμός. Καὶ ξέρουμε ὅτι ὅσο πιὸ πλατειὰ εἶναι ἡ βάσι μιᾶς πυραμίδας, τόσο πιὸ ὑψηλὰ πάει ἡ κορφή της ζητώντας τὰ σύννεφα.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δημιουργεῖται τὸ ἀκαταπόνητο πνεῦμα μιᾶς αἰσιοδοξίας, «μετὰ τόλμης αἰσιοδοξίας», ὅπως λέγει Ἐκεῖνος, ποὺ δὲν φοβᾶται νὰ δημιουργῆ κάθε μέρα, κάθε μῆνα, κάθε χρόνο νέες δυσκολίες γιὰ νὰ τὶς ὑπερπηδήση.

Μέσα σ' αὐτή του τὴ σκέψι βρίσκεται ὁλόκληρη ἡ προσπάθειά μας, χωρὶς νὰ μᾶς φοβίζη καμμιὰ δυσχέρεια, γιατὶ ὅλοι μας καὶ σεῖς καὶ μεῖς ἔχουμε τὴ διάθεσι καὶ τὴ δύναμι νὰ τὴν ξεπεράσουμε.

Κάθε χρόνος ποὺ περνᾶ εἶναι ἕνα βῆμα πρὸς τὸν ἀπὸ Ἐκεῖνον καθωρισμένο σκοπό. Κάθε χρόνος εἶναι ἕνα σκαλοπάτι πρὸς τὸ χρυσὸ ναὸ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς.

Σ. Καρ.

✱ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΑΣ ✱

Μερικὲς παιδαγωγικὲς συμβουλές.

Πόσες φορὲς χωρὶς νὰ τὸ θέλουμε φανήκαμε ἄδικες καὶ σχεδὸν σκληρὲς ἀπέναντι στὸ παιδί μας, μόνο μὲ τὴν ἰδέα πὼς ἔτσι πρέπει νὰ τὸ ἀναθρέψουμε. Πόσες φορὲς δὲν τοῦ πληγώσαμε τὴν νεαρὴ εὐαίσθητη ψυχὴ μόνο γιατὶ δὲν μπορούσαμε νὰ ξέρουμε τὸν παιδαγωγικὸ ἐκεῖνο τρόπο τῆς μομφῆς ἢ τῆς τιμωρίας ἑνὸς ἀδικήματός του ἢ μιᾶς κατὰ τὴ γνώμη μας κακῆς του πράξεως. Πόσες φορὲς δὲν γεννήσαμε μέσα του τὴν ὀργὴ γιὰ τὴν ἀδικία μας πρὸς αὐτό. Γιατὶ δὲν μποροῦμε καὶ μεῖς οἱ μεγάλοι νὰ ποῦμε πὼς ἔχουμε πάντα δίκαιο. Κανεὶς στὸν κόσμο, ὅσο σοφὸς κι᾿ ὅσο μορφωμένος κι᾿ ἂν εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ καυχηθῇ ὅτι δὲν ἔχει κάποτε ἄδικο. Ὅταν ξέρουμε ὅτι ὁ χαρακτῆρας τοῦ παιδιοῦ ἀρχίζει νὰ σχηματίζεται ἀπὸ τὰ πρῶτα τῆς ἡλικίας του ἔτη καὶ ὅτι ἡ θέσις του πρὸς τὸ περιβάλλον καὶ τὸν κόσμο σχετίζεται μὲ τὰ πρῶτα του βήματα, εἶναι ἀνάγκη νὰ δώσουμε ἐξαιρετικὴ προσοχὴ στὴ συμπεριφορά μας ἀπέναντι στὸ παιδί μας.

Μερικὰ παιδαγωγικὰ σκίτσα θὰ σᾶς δώσουν ἀφορμὴ νὰ σκεφθῆτε καὶ νὰ κανονίσετε τὴ συμπεριφορά σας πρὸς τὸ παιδί σας σὲ παρόμοια περίπτωσι.

Ὁ πατέρας ἔχει ἄδικο.

— Φάγε τὴ σοῦπα σου! Μὴν ἀφήνεις τὶς πατάτες σου στὸ πιάτο! Τελείωσε

τὸ ψωμί σου! Γιατὶ δὲν τρῶς τὸ γλύκισμά σου;

Κάθε μέρα φωνάζει ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ Γιαννάκη, ἀνησυχώντας ὁλόκληρη τὴν οἰκογένεια στὸ τραπέζι.

Καὶ ὅμως ἂς προσέξουν οἱ ἄλλοι πατέρες ποὺ τόσο ἀγαποῦν τὰ παιδιά τους στὰ ἑξῆς: Μὴν ἐξαναγκάζετε ποτὲ μὲ αὐστηρὸ τρόπο τὸ παιδὶ νὰ φάγῃ. Μπορεῖ νὰ μὴν πεινᾷ. Μπορεῖ νὰ εἶναι κουρασμένο, μπορεῖ νὰ νυστάζῃ. Ὁ ὕπνος θὰ τοῦ κάνῃ περισσότερο καλό, ἀπὸ τὴν τροφὴ ποὺ θὰ φάγῃ χωρὶς ὄρεξι καὶ θὰ χωνέψῃ ἄσχημα, ὅταν τὸ κάνῃ παρὰ τὴ θέλησί του. Ὁ ρόλος τοῦ προσώπου ποὺ φροντίζει ἕνα παιδὶ εἶναι νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ βρῇ τὴν αἰτία ποὺ τὸ κάνει ἀνόρεκτο. Ἂς μὴ μεταχειρίζεται αὐστηρότητες καὶ θυμούς. Ἂς μεταχειρίζεται τὸ παιδὶ μὲ γλυκύτητα καὶ πραότητα. Ἂς μὴν καταφεύγῃ στὴν περίπτωσι αὐτὴ σὲ τιμωρίες ποὺ φέρνουν ἀντίθετα ἀποτελέσματα, καθιστώντας τὸ παιδὶ στρυφνὸ καὶ πεισματάρικο. Ὅλα τὰ παιδιὰ ποὺ δυστροποῦν στὸ φαγητό τους ἄρχισαν αὐτὴ τὴν κακὴ συνήθεια ἀπὸ τὴν σφαλερὴ συμπεριφορὰ τῶν γονιῶν των. Τὸ παιδὶ ἀπὸ ἔνστικτο νοιώθει τὸ ἄδικο καὶ ἀντιστέκεται.

Παντοῦ καλλιτεχνικὸ γοῦστο

Πολλὲς φορὲς ἀηδιάζει κανεὶς βλέποντας νόστιμα κορίτσια μὲ ξεμαλλιασμένα κεφάλια. Κι᾿ ἐδῶ χρειάζεται κάποια προσοχὴ καὶ κάποιο καλλιτεχνικὸ γοῦστο. Τώρα μάλιστα ποὺ εἶναι δυνατὸ — ἔστω κι᾿ ἂν δὲν φοροῦμε καπέλλο — νὰ φκιάσουμε τὸ κεφάλι μας μ᾿ ἕνα δέσιμο, μ᾿ ἕνα μαντῆλι, μ᾿ ἕνα φιλέ, κατὰ τρόπο ποὺ νὰ ἀρέσῃ καὶ σὲ μᾶς καὶ στοὺς γύρω μας. Ὁ φιλὲς πρὸ πάντων ποὺ εἶναι τώρα καὶ τῆς μόδας ἀποτελεῖ ἕνα πολυποίκιλο μέσο στὴν περίπτωσι αὐτή. Σχετικὸς στὸ χρῶμα μὲ τὸ φόρεμά μας μπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ ἕνα ὡραῖο σύνολο, φτάνει τὰ χεράκια ποὺ θὰ τὸν δέσουν νὰ ἔχουν κάποια ἐπιδεξιότητα.

Σὲ κάθε ὥρα τῆς μέρας εἶναι δυνατὸ νὰ φορέσουμε φιλέ, ἂν μᾶς στενοχωρῇ τὸ καπέλλο.

Μπαίνετε σ᾿ ἕνα δωμάτιο πολυτελῶς ἐπιπλωμένο. Σᾶς στενοχωρεῖ ἡ μεγαλοπρέπειά του. Δὲν σᾶς γεννᾷ καμμιὰ οἰκειότητα. Σᾶς ἀφήνει ψυχρές. Ἐνῷ ἀπεναντίας ἕνα ἄλλο μὲ μετρία ἢ πολὺ φτηνὴ ἐπίπλωσι σᾶς θερμαίνει ἀμέσως, σᾶς προκαλεῖ, σᾶς χαροποιεῖ. Ὁ λόγος εἶναι πολὺ ἁπλὸς καὶ θὰ τὸν βρῆτε ἀμέσως ἂν τὸν ζητήσετε. Πάνω στὸ διβάνι εἶναι τοποθετημένα μερικὰ ὀμορφοκεντημένα ἀπὸ τὸ κορίτσι τοῦ σπιτιοῦ μαξιλάρια. Πάνω στὸ τραπέζι ἕνα ὡραῖο τραπεζομανδηλάκι. Στὴ μέση ἕνα βάζο μὲ φρέσκα λουλούδια. Αὐτὰ τὰ λίγα πράγματα εἶναι ποὺ ἀκτινοβολοῦν αὐτὴ τὴν οἰκειότητα καὶ τὴ θέρμη. Ἔχετέ το πάντα ὑπ᾿ ὄψι σας καὶ μὴ βαρεθῆτε ποτὲ νὰ δημιουργῆτε αὐτὸ τὸ ζεστὸ καὶ τὸ εὐφρόσυνο περιβάλλον στὴν κατοικία σας, γιὰ σᾶς, γιὰ τοὺς δικούς σας καὶ γιὰ τοὺς ξένους σας. Ξέρετε πόσο πιὸ ὀρεκτικὲς γίνονται οἱ σκέτες τηγανητὲς πατάτες πάνω σ᾿ ἕνα καθαρό, φροντισμένο τραπεζομάνδηλο καὶ πλάϊ σ᾿ ἕνα μπουκέτο λουλούδια; Μὴν τὸ ξεχνᾶτε παντοῦ καὶ πάντοτε. Αὐτὸ σημαίνει πάντα πολιτισμὸ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς.

Ξαφνικὴ ἐπίσκεψι

Κάποτε βρισκόμαστε σὲ δύσκολη θέσι, ὅταν τὸ ἀπόγευμα ξαφνικὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν μερικὲς φίλες μας. Θὰ θέλαμε πολὺ νὰ προσφέραμε κάτι νόστιμο καὶ κάτι ἰδιαίτερο ἀπὸ τὶς συνηθισμένες πάστες τοῦ ζαχαροπλαστείου τῆς γειτονιᾶς.

Ὅταν ἔχουμε στὸ σπίτι μας ἕνα κουτὶ κομπόστα ροδάκινο, ἀχλάδι ἢ βερύκοκκο μποροῦμε στὴ στιγμὴ νὰ φκιάσουμε κάτι.

Στραγγίζουμε τὰ φροῦτα ἀπὸ τὸ ζουμί τους καὶ τὰ τοποθετοῦμε σ᾿ ἕνα δισκάκι γυάλινο ἢ σὲ μιὰ γυάλινη πιατελίτσα. Ἀπὸ ἕνα κοντινὸ ζαχαροπλαστεῖο φέρνουμε λίγο σαντιγύ. Γαρνίρουμε τὰ φροῦτα - μιὰ κουταλιὰ στὸ καθένα - κάνοντας μ᾿ ἕνα πηροῦνι σχήματα καὶ στὴ μέση τοῦ ἄσπρου μικροῦ σωροῦ τοποθετοῦμε ἕνα βύσσινο. Θὰ δῆτε ὅτι οἱ φίλες σας θὰ μείνουν ἐνθουσιασμένες.

ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΞΟΑΝΟ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΗΡΑΣ

Τὸ Ἄργος περνοῦσε μεγάλες στενοχώριες. Γιορτάσανε προχτὲς τὰ «Ἡραῖα», κι' ὁ κοσμάκης μετρήθηκε στὰ δάχτυλα. Λιγοστοὶ ταῦροι ποτίσανε μὲ τὸ αἷμα τους τὸ βωμό. Ἡ πομπὴ δὲν εἶχε μήτε ἑκατὸ μέτρα μάκρος. Ὁ μεγάλος ναός, ποὺ ἔκαμε μὲ τὸ θαυμαστὸ χέρι του ὁ Πολύκλειτος, ἔστεκε λυπημένος. Οἱ κολῶνες του ἔλεγες καὶ γέρνανε σὰν γέρικα κορμιά.

Εἶναι καιρὸς ποὺ τὰ «Ἡραῖα» τῆς Σάμου μαζεύουνε πιὸ πολὺ κόσμο. Μελίσσι τ' ἀνθρωπομάζωμα σὰν φτάση ὁ καιρός. Ὅλος ὁ εὐτυχισμένος κόσμος, ποὺ κάθεται στὰ γλαυκὰ ἀκρογιάλια τῆς Ἰωνίας, ἔρχεται νὰ προσκυνήση τὸ ξόανο τῆς θεᾶς. Νὰ ἰδῆ τὸν ἀνθισμένο θάμνο δίπλα στὸν ἱερὸ Ἴμβρασο, ὅπου γεννήθηκε μιὰ ροδοδάκτυλην αὐγὴ ἡ μεγάλη Ἥρα.

Ἡ Ἀδμήτη ἡ βασιλοπούλα παρουσιάστηκε μιὰ μέρα στοὺς ἄρχοντες καὶ δήλωσε πὼς θἄκλεβε τὸ ξόανο τοῦ Σαμιώτικου ναοῦ. Θἄφευγεν αὔριο κιόλας γιὰ τὸ νησί. Θὰ γινόντανε ἱέρεια ἐκεῖ κάτω, κι' ὅποτε θέλανε αὐτοὶ ἃς στέλνανε ἕνα πλεούμενο νὰ μπαρκάριζαν τὸ ξόανο. Στὴν πρύμνη ν' ἀνεμίζη μιὰ γαλάζια παντιέρα κι' οἱ ἄντρες νἄχουνε χέρια ἀπὸ καθαρὸ ἀτσάλι.

Ἡ Ἀδμήτη εἶναι δεκαεφτὰ μέρες ποὺ δουλεύει στὸ ναό. Τὸ νησὶ ἀλήθεια ἔχει μιὰ ἰδιόρρυθμην ὄψι. Ἡ γεννήτρα Δήμητρα τὸ στόλισε μὲ λογῆς - λογῆς χόρτο, κι' ἡ βλάστησι θρασομανᾶ ἀφρισμένη καὶ παλαβὴ μέσα στὸν κάμπο. Ἡ Ἀδμήτη κάθεται στὸν αὐλόγυρο τοῦ ναοῦ καὶ συλλογιέται: «Θὲ νἄρθη τὸ πλεούμενο λοιπόν! Θὰ κλέψουνε τὸ ξόανο καὶ θὰ πᾶνε νὰ τὸ θρονιάσουνε στολισμένο ἄσπρα τριαντάφυλλα στὸ λαμπρὸ ναό. Πρώτη ἱέρεια θὰ γίνη αὐτή. Ὅλη ἡ Ἑλλάδα θἄρθη νὰ προσκυνήση τὴ θεὰ στὸν Ἀργείτικο ναό». Ὁ κρότος ποὺ κάνουνε τὰ σάνταλα μιᾶς ἄλλης ἱέρειας τὴν ξυπνάει ἀπὸ τὸ λήθαργο. Βραδυάζει, καὶ κατὰ τὴ μεριὰ τῆς Ἀνατολῆς τὸ ἱερὸ ἄστυ τοῦ δυνατοῦ Πολυκράτη πλέει μέσα στὰ ρόδινα καὶ στὰ χρυσάφια.

Ἦρθε ἡ Ἄνοιξι. Οἱ καλοὶ θεοὶ ντύσανε τὰ λουλούδια μ' ἀλλέγρες φορεσιές. Οἱ πλαγιὲς γέμισαν παπαροῦνες καὶ μαργαρῖτες. Ὅλο τὸ πέλαγος ἀπὸ τὴν ξακουσμένη Μίλητο ὡς τὸν Ἑπταστάδιο Πορθμὸ κοίτεται ἥσυχο. Ὁ Φοῖβος Ἀπόλλωνας τὸ σαϊτεύει μὲ ξανθὲς φωτιὲς καὶ τὰ νερὰ λάμπουν χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ.

Ἡ Ἀντινόη εἶναι ἡ ἀγαπημένη φίλη τῆς Ἀδμήτης. Σὰν συγυρίσουν τὸ ναὸ τραβᾶνε κατὰ τὰ ἅγια βουνὰ τῆς Βάρδας καὶ τὰ βράδια ξαπλώνουν στὸ ἴδιο δωμάτιο.

Τὸ ξόανο τῆς Θεᾶς Ἥρας.

Εἶναι λοιπὸν πολὺ ὄμορφα ἐδῶ. Ὁ πεῦκος χαμηλώνει κι' ἁπλώνει τὸ πράσινο ἴσαμε τ' ἀκρογιάλι. Ὁ καλὸς Ἴμβρασος κυλάει ἀστέρευτος καὶ τὸ νερὸ τραγουδᾷ εὔθυμους ὕμνους γιὰ τὴν ἄνοιξι. Ὁ κάμπος εἶναι γεμᾶτος πράσινα κλήματα φορτωμένα μοσχᾶτα σταφύλια.

Ἡ Ἀδμήτη νοιώθει πὼς τὸν ἀγάπησε πολὺ αὐτὸν τὸν τόπο. Πόσο τὴν ἀγαποῦνε οἱ ἱέρειες!... Τὴν συγκινεῖ βαθιὰ αὐτὴ ἡ ἄδολη ἀγάπη τους. Ἄχ φοβᾶται, μὰ τὸ μεγάλο Δία, πὼς δὲ θὰ βαστάξη ἡ καρδιά της νὰ κλέψη τὸ ξόανο. Προχτὲς κιόλας ποὺ προσεύχονταν γονατιστὲς μπρὸς τὸ ξόανο τῆς θεᾶς, ἔλεγε νὰ ψιθυρίση στ' αὐτὶ τῆς Ἀντινόης τὸν ἄθλιο σκοπὸ ποὺ τὴν ἔφερε ὡς τὸ νησί. Ἄχ, ἀπὸ τὸν Ἄσπρο Κάβο θὰ φανῆ τὸ πλεούμενο. Ἡ γαλάζια παντιέρα θἄναι τὸ μεγάλο νόημα. Ἂς ἤτανε λοιπὸν νὰ μὴν ἐρχόντανε. Ἂς ἤτανε νὰ φυσήξη μιὰ δυνατὴ τραμουντάνα νὰ τὸ παρασύρη κατὰ τὰ μέρη τῆς Κρήτης! Μιὰν αὐγή, ἀπ' τὴ μεριὰ τῆς Νοτιᾶς, φάνηκε ἕνα πλεούμενο μὲ γαλάζια παντιέρα. Ἦρθε καὶ φουντάρισε στὸν Ἡραΐτη ὅρμο καὶ καμώθηκε πὼς τοὔλειψε τάχα τὸ νερό! Ἡ Ἀδμήτη πῆγε στὸ δωμάτιό της κι' ἄρχισε νὰ κλαίη. Ἔλεγε νὰ πάη ἴσια στὴ μεγάλη ἱέρεια καὶ νὰ τῆς τὰ ξομολογηθῆ. Νὰ πέση στὰ πόδια τῆς Ἥρας καὶ νὰ τῆς γυρέψη συγχώρεσι γιὰ τοῦτο ποὺ ἐσχεδίασε. Ὤργωνε σὰν τρελλὴ τὸ δωμάτιό της κι' ἔκλαιγε... ἔκλαιγε....

Πέρα ἀπὸ κάμπους κι' ἀπὸ θάλασσες ξεπέταγε μέσα στὰ μάτια της τὸ Ἄργος, ἡ πατρίδα της. Ὁ ναὸς τῆς Ἥρας, τὸ μεγάλο θαῦμα τοῦ Πολυκλείτου, ἔστεκε λυπημένος. Κανένας πιὰ δὲν πάταγε στὸ κατῶφλι του. Τὸ τραγοῦδι τοῦ Αὐλητῆ δὲν ἀκουγότανε πιά, κι' ἡ φήμη του σβοῦσε. Χρειαζότανε λοιπὸν τὸ ξόανο τῆς Ἥρας ποὺ στόλιζε τὸ Σαμιώτικο ναό. Κι' ἡ ἴδια ἡ Ἀδμήτη μὲ βαρὺν ὅρκο ὑποσχέθηκε νὰ τὸ φέρη.

Πίσω ἀπ' τὰ βουνὰ τῆς Βάρδας ἔγειρεν ὁ ἥλιος, καὶ σιγὰ - σιγὰ σκοτείνιασε. Οἱ ἱέρειες κοιμηθήκανε, κι' ἡ Ἀδμήτη ἄφησε ἀμαντάλωτη τὴ μεγάλη πόρτα τοῦ Ναοῦ.

Πρὸς τὰ μεσάνυχτα οἱ Ἀργεῖτες πατῶντας στὰ νύχια μπήκανε μέσα στὸ ἄδυτο. Στὸ μέσο στεκότανε τὸ ξόανο βουβὸ μὲ μιὰ μεγαλόπρεπην ἀκινησία. Στὸ κεφάλι εἶχε ἕνα καλάθι ἄνθη καὶ στὸ κάθε χέρι κρατοῦσε κι' ἀπὸ μιὰ μποτίλια. Οἱ Ἀργεῖτες τὸ σηκώσανε μὲ μιὰν ἀνατριχίλα καὶ τὸ πήγανε στὸ καΐκι τους. Ἡ Ἀδμήτη καθόντανε στὸ παράθυρο καὶ κοιτοῦσε δακρυσμένη πρὸς τὸ μέρος τῆς θάλασσας. Ἂς ἤτανε, συλλογιόντανε, νὰ τιναχτῆ μιὰ ἀστραπὴ ἀπ' τὸν Ὄλυμπο ἴσια στὸ κεφάλι της!

Οἱ Ἀργεῖτες καθήσανε στὰ κουπιά, σήκωσαν τὴν ἄγκυρα, κι' ἄρχισαν νὰ κωπηλατοῦν μ' ὅλη τὴ δύναμί τους. Τὰ κουπιὰ ἔμπαιναν μέσα στὸ νερό, μὰ λυνοῦσαν σὰν βεργίτσες. Οἱ ἄντρες τοῦ καϊκιοῦ ἄρχισαν νὰ κωπηλατοῦν πιὸ ζωηρά. Ὁ ἱδρὼς ἔτρεχε ποτάμι ἀπὸ πάνω τους. Θέλανε νὰ φύγουν μιὰν ὥρα ἀρχήτερα.

Γυρίσανε τὰ μάτια τους κατὰ τὴν ἀκτή, κι' εἴδανε μὲ μεγάλη τρομάρα πὼς τὸ πλεούμενο δὲν πῆρε μήτε ἕνα βῆμα. Ξανάρχισαν τὴν κωπηλασία μὲ δυνατώτερο ρυθμό. Ὅμως τὰ κουπιὰ πάλι λυγοῦσαν σὰν ἀψώμωτα καλάμια ποὺ τὰ φυσᾶ ὁ Βοριᾶς. Τὸ καΐκι ἔλεγες πὼς ριζοβόλησε ξαφνικὰ στὸν πάτο τῆς θάλασσας. Δυνατὸ σύγκρυο τοὺς ἔπιασε ὅλους. Γυρίσανε πίσω στὴν ἀκτὴ κι' ἔριξαν τὸ ξόανο τῆς θεᾶς πάνω στὴν ἄμμο.

Σὰν ξημέρωσε γύρω ἀπ' τὸ ξόανο ἔβλεπες μεγάλη μάζωξι. Ἡ Ἀδμήτη πετάχτηκε ὡς τὴν ἀκροποταμιά, ἔκοψε ἀνθισμένες καναπίτσες καὶ δακρυσμένη στεφάνωσε τὸ κεφάλι τῆς θεᾶς. Τὸ βάλανε πάλι στὸ βάθρο του, κι' ἡ Ἀδμήτη ἔπεσε στὰ πόδια τῆς θεᾶς καὶ γύρεψε συγχώρεσι. Ἡ Ἀντινόη τὴν εἶδε ἔτσι θλιμμένη, τὴν πῆρε καὶ τραβήξανε πρὸς τ' ὀνειροπόλο δάσος τῆς Βάρδας. Κατὰ τὸ μέρος τῆς Νοτιᾶς ξεχώριζε ἕνα πλεούμενο ποὺ χανόντανε στὸν ὁρίζοντα.

Ἡ Ἀδμήτη εἶναι χαρούμενη πιά. Κοιτάζει τὴν τριανταφυλλιὰ γραμμὴ ποὺ ἀρχινάει ἀπὸ τὸν Ἄσπρο Κάβο ἴσαμε τὸ ἄστυ τῶν Νυμφέων. Περπατοῦνε στὸ μάκρος τῆς ἀκρογιαλιᾶς καὶ τὰ σάνταλα βουλιάζουν μέσα στὴν ἄμμο. Τὸ πέλαγος εἶναι ἡσυχασμένο, κι' ὁ Ἀπόλλωνας σαϊτεύει τὰ νερὰ μὲ τριανταφυλλιὲς χρυσόβεργες.

Ἄλκης Ἀγγελόγλου

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦταν ἕνας ψαρᾶς κι' εἶχε δυὸ παιδιά, ἀλλὰ τόσο ὅμοια, ποὺ δὲν ξεχώριζες τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Καθαυτὸ δυμάρικα. Σὰν μεγάλωσαν τὰ παιδιὰ δὲν ἤθελαν μὲ κανένα τρόπο νὰ καθήσουν στὸ πατρικό τους σπίτι, μόν' ἤθελαν νὰ πᾶν στὴν ξενητειά, ν' ἀποχτήσουν ὄνομα. Ὁ πατέρας τους δὲν τ' ἄφηνε, γιατὶ τὰ εἶχε μοναχοπαίδια, ἀλλὰ στὸ τέλος εἶδε τὴν ἐπιμονή τους, καὶ τ' ἀποφάσισε κι' αὐτός, καὶ τοὺς εἶπε, νὰ πάη πρῶτα τὸ ἕνα, κι' ἀφοῦ γυρίση, ὕστερα νὰ πάη καὶ τ' ἄλλο.

Τότες τὸ ἕνα παιδὶ πῆρε τὸ ἄλογο καὶ τὸ σκυλί του, καὶ κίνησε, κι' εἶπε στὸν ἀδερφό του ὅσο εἶναι τὸ ἕνα κυπαρίσσι χλωρὸ (καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ κυπαρίσσια ποὺ εἴχανε στὸν κῆπο τους) νὰ τὸν ἀπαντέχη ζωντανό· μὰ ὅταν δῆ καὶ στεγνώση, τότες νὰ κινήση νὰ πάη νὰ τὸν εὕρῃ.

Ἔφυγε λοιπὸν τὸ ἕνα παιδὶ καὶ πῆγε μακριὰ ἀπὸ τὸν τόπο του, κι' ὕστερα ἀπὸ κάμποσες μέρες κόνεψε σὲ μιᾶς γρηᾶς τὸ σπίτι. Τὸ βράδι σὰν φάγανε ψωμί, ζήτησε τὸ παιδὶ τῆς γρηᾶς νερό.

— Δὲν ἔχω, τοῦ εἶπε ἡ γρηά, μιὰ φορὰ τὸ χρόνο παίρνουμε νερὸ ἐδῶ, γιατὶ τὸ κρατάει ἕνα στοιχειό, καὶ κάθε χρόνο ποὺ τοῦ δίνουμε καὶ τρώει μιὰ κόρη, τότες μᾶς ἀφίνει καὶ παίρνουμε νερό. Καὶ τώρα ἔπεσε ὁ κλῆρος στὴν κόρη τοῦ βασιλιᾶ, κι' αὔριο τὸ πρωῒ θὰ τοῦ τὴν πᾶνε.

Τὸ πρωῒ ἔφεραν τὴν κόρη τοῦ βασιλιᾶ γιὰ νὰ τὴν φάη τὸ στοιχειό, κι' ἀφοῦ τὴν δέσανε ἐκεῖ σιμὰ μὲ μιὰ μαλαματένια ἀλυσίδα, ἔφυγαν καὶ τὴν ἀφήσαν μόνη.

Σὰν ἔφυγαν ὅλοι, πῆγε τὸ παιδὶ στὴ βασιλοπούλα καὶ τὴ βρῆκε ποὺ ἔκλαιγε καὶ τὴ ρώτησε τί ἔχει καὶ κλαίει. Κι' ἡ βασιλοπούλα τοῦ εἶπε, πὼς θὰ βγῆ τὸ στοιχειὸ νὰ τὴν φάη, καὶ γιὰ τοῦτο κλαίει. Καὶ τὸ παιδὶ τῆς εἶπε, πὼς τὴν γλυτώνει ἀπ' τὸ στοιχειό, ἂν τὸν πάρη ἄντρα της. Τότες ἡ βασιλοπούλα τοῦ εἶπε πὼς τὸν παίρνει. Κι' ὅταν βγῆκε τὸ στοιχειό, εἶπε τὸ παιδὶ τοῦ σκυλιοῦ του καὶ τὄπνιξε, κι' ἔτσι γλύτωσε ἡ βασιλοπούλα.

Σὰν τἄμαθε αὐτὰ ὁ βασιλιᾶς, ἀποφάσισε κι' αὐτὸς νὰ τοῦ δώση τὴν κόρη του γυναῖκα, κι' ἔκαμαν τοὺς γάμους.

Τὸ παιδί, ἀφοῦ κάθησε μιὰ βδομάδα τὸ σπίτι, στενοχωρέθηκε, καὶ θέλησε νὰ βγῆ στὸ κυνήγι. Ὁ βασιλιᾶς δὲν τ' ἄφινε ἀλλὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ βαστάξη. Τοῦ εἶπε, λοιπόν, νὰ πάρη κοντά του δούλους, νὰ τοῦ βαστᾶνε συντροφιά, μ' αὐτὸ δὲν θέλησε, καὶ πῆρε μονάχα τ' ἄλογο καὶ τὸ σκυλί του. Κι' ἀφοῦ περπάτησε πολὺ καὶ δίψασε, εἶδε μακριὰ μιὰ καλύβα, καὶ πῆγε νὰ πιῆ νερό.

Ἐκεῖ μέσα στὴν καλύβα ζοῦσε μιὰ γρηὰ μοναχή της. Καὶ τῆς ζήτησε τὸ παιδί, σὰν ἔφτασε μὲ τ' ἄλογο καὶ τὸ σκυλί του, λίγο νερὸ νὰ πιῆ. Κι' ἡ γρηὰ τοῦ εἶπε, νὰ τὴν ἀφήση νὰ δώση μιὰ βιτσιὰ στὸ σκυλί του μπροστά, μὲ μιὰ βέργα ποὺ ἔχει, κι' ὕστερα νὰ τοῦ δώση νερό. Καὶ τὸ παιδὶ παραδέχτηκε καὶ τῆς εἶπε νὰ τὸ βαρέση. Κι' ἀφοῦ τὸ βάρεσε τὸ σκυλὶ καὶ τὸ μαρμάρωσε, βάρεσε κι' αὐτὸν καὶ τὸν μαρμάρωσε, καὶ μαρμάρωσε καὶ τ' ἄλογό του. Καὶ σὰν τὸ μαρμάρωσε, μαράγγιασε τὸ κυπαρίσσι ποὺ εἴχανε στὸ σπίτι τους.

δέσανε μὲ μιὰ μαλαματένια ἀλυσίδα.

Τότες ξεκίνησε, ὅπως εἴχανε συμφωνήσει, ὁ ἄλλος του ἀδερφός, νὰ πάη νὰ τὸν βρῆ, καὶ πέρασε ἀπὸ τὴν ἴδια πολιτεία ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸ στοιχειὸ ὁ ἀδερφός του, κι' ἔτυχε νὰ κονέψη στὴν ἴδια γρηὰ ποὺ εἶχε μείνει κι' αὐτός. Σὰν τὸν εἶδε ἡ γρηά: Νὰ μὲ συμπαθήσης γυιέ μου! τοῦ λέει, ποὺ δὲν ἦρθα νὰ σ' εὐχηθῶ γιὰ τὸ γάμο σου, ποὺ πῆρες τοῦ βασιλιᾶ τὴν κόρη γυναῖκα! Ἡ γρηὰ τὸν εἶχε περάσει πὼς ἦταν ὁ ἄλλος του ἀδερφός, ὁ πρῶτος, ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸ στοιχειὸ καὶ πῆρε τὴ βασιλοπούλα γυναῖκα.

Ἄς εἶναι, δὲν πειράζει, τῆς εἶπε, καὶ κίνησε καὶ πῆγε ἴσια στοῦ βασιλιᾶ τὸ σπίτι.

Μόλις τὸν εἶδε ὁ βασιλιᾶς τοῦ εἶπε: Τί γίνηκες καὶ 'μεῖς νομίζαμε πὼς ἔπαθες τίποτες στὸ κυνήγι, κι' ἔκανες τόσες μέρες νὰ φανῇς! Αὐτὸς τσιμουδιά, δὲν εἶναι τίποτες, καὶ τὸ πρωῒ σηκώνεται καὶ φεύγει γιὰ τὸ κυνήγι, κι' ἔτυχε νὰ πάρη τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ εἶχε πάρει καὶ ὁ ἀδερφός του, καὶ ἀπὸ μακριὰ εἶδε τὸν ἀδερφό του μαρμαρωμένο καὶ τὸν ἐγνώρισε. Πῆγε στὴν καλύβα καὶ λέει τῆς γρηᾶς νὰ τοῦ ξεμαρμαρώση τὸν ἀδερφό του. Κι' ἡ γρηὰ τοῦ λέει.

— Ἄφησε νὰ κτυπήσω μιὰ τὸ σκυλί σου μὲ τὴ βίτσα, κι' ὕστερα νὰ ξεμαρμαρώσω τὸν ἀδερφό σου!

— Πές μου ἐμένα νὰ τὸν ξαμαρμαρώσω, τῆς λέει τὸ παιδί, γιὰ νὰ μὴ φωνάξω τοῦ σκυλιοῦ μου καὶ σὲ καταπιῆ.

Καὶ σὰν δὲ θέλησε, εἶπε τοῦ σκυλιοῦ του καὶ τὴν κατάπιε ὡς τὴ μέση. Τότες τοῦ εἶπε ἡ γρηά.

— Ἔχω δυὸ βίτσες, μιὰ πράσινη καὶ μιὰ κόκκινη· μὲ τὴν μιὰ τὴν πράσινη μαρμαρώνω, μὲ τὴν κόκκινη ξεμαρμαρώνω.

Τότες πῆρε τὴ βίτσα τὴν κόκκινη καὶ ξεμαρμάρωσε τὸν ἀδερφό του, τὸ σκυλὶ καὶ τ' ἄλογο. Κι' ὕστερα εἶπε τοῦ σκυλιοῦ του νὰ καταπιῆ ὁλόκληρη τὴ γρηά, κι' αὐτοὶ ξεκίνησαν, ἀγκαλιασμένοι, καὶ πῆγαν στὴν ὄμορφη τοῦ τόπου.

Η ΣΤΗΛΗ του Γιατρού

Η ΑΝΟΡΕΞΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Θ'.

Τὰ προηγούμενα ὀκτὼ ἄρθρα μας διὰ τὴν διατροφὴν τοῦ παιδιοῦ ἦσαν περίληψις ἐπιστημονικῆς μου ἐργασίας δημοσιευθείσης εἰς τὸν ἰατρικὸν τύπον, προσεπάθησα δὲ μὲ κάθε τρόπον ὥστε νὰ γίνουν καταληπτὰ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας καὶ ἐλπίζω ὅτι ἐπέτυχα τοῦ σκοποῦ μου. Παραμένουν ὅμως μερικὰ σημεῖα ἢ μᾶλλον ἀπορίαι τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ μὲ τὰς ὁποίας θὰ ἀσχοληθοῦμε εἰς τὸ σημερινὸν καὶ τελευταῖον ἄρθρον μας.

Μᾶς ἐρωτοῦν πῶς θὰ ξεχωρίσωμε τὴν πραγματικὴν ἀνορεξίαν, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ διάφορες ἀρρώστειες τοῦ παιδιοῦ, ἀπὸ τὴν ψευδῆ, δηλαδὴ τὴν ἰδιοτροπίαν. Τοῦτο δὲν εἶναι δύσκολον ἐὰν πρόκειται περὶ γονέων ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰ παιδιά των καὶ ἰδίως περὶ μητέρων, ποὺ εἶναι ἀφωσιωμένες στὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν των. Ἡ πραγματικὴ ἀνορεξία εἶναι μόνιμος, σταθερὰ καὶ τοῦτο διότι ὑπάρχει αἰτία — ἀρρώστεια, ἡ ὁποία δὲν πολεμᾶται καταλλήλως καὶ ἀποτελεσματικῶς, πολὺ συχνὰ μάλιστα δὲν δίδεται καὶ μεγάλη προσοχὴ διότι ἀποδίδεται ἡ ἀνορεξία σὲ ἰδιοτροπίαν ἢ ἡ νοοτροπία τῶν γονέων εἶναι τέτοια, ὅπως δυστυχῶς καὶ πολλῶν γιατρῶν, ποὺ νομίζουν ὅτι τὸ παιδὶ πρέπει νὰ φάη ὁπότε θέλει καὶ ὅσο θέλει. Ἐξ αὐτοῦ τὸ θλιβερὸν ἀποτέλεσμα, δηλ. ἡ ἐπιδείνωσις τῆς καταστάσεως ἢ ἡ ἐγκατάστασις μονίμου ἀνορεξίας ἐπὶ ἔτη, δὲν ἀργεῖ νὰ ἔλθη. Διὰ νὰ προλάβουμε μιὰ τέτοια κατάστασι, **πρέπει πρῶτα νὰ μὴ προσπαθοῦμε νὰ κάνωμε τὸν γιατρὸ χωρὶς νὰ εἴμεθα καὶ ἰδίως νὰ μὴ συμβουλευώμεθα γιὰ ἕνα τέτοιο σοβαρὸ** ζήτημα τὰ ἰατρικὰ λεξικὰ καὶ τὰ λεγόμενα εἰδικὰ βιβλία γιὰ τὶς μητέρες. Ἔπειτα δὲν πρέπει νὰ ζητᾶμε συμβουλὲς ἀπὸ γιατροὺς μὴ εἰδικοὺς γιὰ τὰ παιδιὰ ἢ καὶ ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ἀκόμη παιδιάτρους, χωρὶς νὰ ἐξετάσουν τὸ παιδί, διότι ἀπὸ λεπτότητα οἱ περισσότεροι θὰ δώσουν τὴ συμβουλὴ ποὺ τοὺς ζητοῦν χωρὶς νὰ εἶναι βέβαιοι περὶ τῆς ἀποτελεσματικότητός της. Τέλος πρέπει νὰ ἀποφεύγωμε ὅλα ἐκεῖνα τὰ φάρμακα τὰ θεωρούμενα ὀρεκτικά, διότι ἡ πεῖρα μᾶς ἐδίδαξε ὅτι εἶναι ἀνωφελῆ, πολλὲς δὲ φορὲς καὶ ἐπιβλαβῆ. Ἔπειτα τί εἶναι δυνατὸν νὰ προσφέρη ἕνα ὀρεκτικὸν φάρμακον σὲ ἕνα παιδὶ ποὺ πάσχει ἀπὸ ἐκβλαστήσεις, χρονία ἀμυγδαλῖτιδα, δυσπεψία κλπ. ἐὰν δὲν γιατρευθῆ προηγουμένως ἡ πάθησίς του;

Κατόπιν ἔχομε τὴν ψευδῆ ἀνορεξίαν ἢ καλλίτερα τὰ ἰδιότροπα, τὰ μίζερα καὶ κακομαθημένα παιδιά. Αὐτὰ γιὰ νὰ γιατρευτοῦν χρειά-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 32)

ΕΝΑΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Καθὼς ἐπερνοῦσα ἔξω ἀπὸ ἕνα σχολεῖο, ἄκουσα τὸν παρακάτω διάλογο μεταξὺ δύο μαθητῶν:

—Πᾶν τὰ ψέματα! Ἀρχίζουν πάλι τὰ μαθήματα καὶ ἡ δουλειά!

—Ἀρκετὰ ὅμως ξεκουραστήκαμε τρεῖς μῆνες κοντά! Δὲν εἶναι λίγο! Ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ ἀνυπομονοῦσα νὰ ἀρχίσουν τὰ μαθήματα.

—Ἐγὼ ὅμως δὲν ἀνυπομονοῦσα καθόλου. Κι' ἂν θὲς νὰ σοῦ πῶ, θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν ἄνοιγαν καθόλου τὰ σχολεῖα. Μελέτες, γραψίματα, διαγωνισμοί, καρδιοχτύπια... οὔχ ἀδερφέ! Κάθεσαι τώρα καὶ μοῦ λὲς πὼς ἀνυπομονοῦσες νὰ ἀφήσης τὴν ἀνάπαυσι καὶ τὸ παιγνίδι καὶ νὰ κλεισθῆς μέσα... Δὲν σὲ καταλαβαίνω ἀλήθεια καθόλου...

—Αὐτὸ ποὺ λὲς εἶναι φοβερό! Θέλεις δηλαδὴ ὅλη σου τὴ ζωὴ νὰ τὴν περνᾶς χωρὶς ἐργασία, δίχως σκοπό, ξαπλωμένος ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ; Ἐγὼ πραγματικὰ δὲν σὲ καταλαβαίνω καθόλου. Ἐσὺ ἕνα παιδὶ γεμᾶτο ἀπὸ ζωή, ποὺ μπορεῖς ὄχι μονάχα στὸν ἑαυτό σου μὰ καὶ στοὺς ἄλλους νὰ γίνης χρήσιμος, μὲ τὶς γνώσεις σου, μὲ τὴν ἐργασία σου, νὰ τελειώσης τὸ σχολεῖο σου, νὰ καταπιαστῆς μὲ μιὰ ἐργασία καὶ νὰ διακριθῆς σ' αὐτή, νὰ βοηθήσης τοὺς γονεῖς σου, ποὺ σήμερα ἐργάζονται αὐτοὶ γιὰ σένα, νὰ φανῆς χρήσιμος στὴν κοινωνία, στὴν Πατρίδα. Ξέχασες τί μᾶς λὲν στὸν Ὑποτομέα; Ξέχασες τί λέει ὁ Ἀρχηγός; Πὼς κάθε ἕνας πρέπει ὄχι μονάχα νὰ ἐργάζεται μὰ καὶ νὰ δίδη τὸ ἀνώτερο ὅριο τῆς δυνάμεώς του γιὰ νὰ διακρίνεται στὸ ἔργο του; Καλὲς εἶναι βέβαια οἱ διακοπὲς καὶ ἡ ἀνάπαυσι, μὰ αὐτὲς χρησιμεύουν γιὰ νὰ παίρνουμε περισσότερη δύναμι καὶ νὰ συνεχίζουμε μὲ περισσότερη ὄρεξι τὴν ἐργασία μας...

Ὁ ἄλλος τότε κατέβασε τὸ κεφάλι του ντροπιασμένος καὶ δὲν εἶπε τίποτε. Τί νὰ πῆ ἄλλωστε;

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Ὁ Σκαπανέας Ἀνδρ. Σ. Ξανθόπουλος.

Τὸ ποιηματάκι μας.

Τὸ κατσικάκι

Ξέρω κάποιο κατσικάκι
ποὔναι πεταχτό,
κι' ἔχει στὸ λαιμὸ στολίδια
κι' ἕνα φυλαχτό.

∴

Ξέρω κάποιο κατσικάκι
ποὔναι μιὰ χαρά,
κι' ὅταν βλέπη τὴ μαμά του
παίζει τὴν οὐρά.

∴

Ξέρω κάποιο κατσικάκι
ποὔναι τόσο δά,
καὶ στὸ πράσινο χορτάρι
θέλει νὰ πηδᾷ.

∴

Ξέρω κάποιο κατσικάκι
μὰ πολὺ ζωηρό,
ποὔμαθε τρελλὰ παιγνίδια
καὶ τρελλὸ χορό.

Ζ. Π.

Διασκευὴ ἀπὸ τ' ἀγγλικὰ

7. (Συνέχεια)

—Σ' εὐχαριστῶ, Πούφ, ἀποκρίθηκε ὁ Γκαρῆς. Εἶσαι ἀληθινὴ φίλη. Ὄχι σὰν μερικοὺς μερικούς...

Ἔτσι ἡ Χιονάτη ἔφυγε νὰ πάη νὰ βρῆ τὴν οὐρὰ τοῦ Γκαρῆ.

Ἦταν ἕνα ὄμορφο ἀνοιξιάτικο πρωϊνὸ ὅταν ξεκίνησε. Μικρὰ ἀνάλαφρα συννεφάκια ἔπαιζαν στὸν γαλάζιον οὐρανό, περνοῦσαν κάποτε μπροστὰ ἀπὸ τὸν ἥλιο, σὰ νάθελαν νὰ τὸν κρύψουν καὶ πάλι ἔφευγαν κι' ἄλλα ἐρχόντουσαν πίσω τους. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ συννεφάκια ἔλαμπε ὁ ἥλιος ζεστός, ζεστός. Ἡ Χιονάτη πέρασε μὲ προσοχή, νὰ μὴ χαλάση τὴ γούνα της, μέσα ἀπὸ τὰ βάτα, ξύστηκε λίγο σ' ἕνα ἔλατο, προχώρησε ἀρκουδιστά, ὅπως προχωροῦν οἱ ἀρκοῦδες, στραβοπατώντας τὰ ποδάρια της, διάβηκε τὴν ξερὴ κοίτη ἑνὸς ποταμοῦ, σκαρφάλωσε ἀπάνω σὲ βράχους, καὶ τέλος ἔφτασε στὸ Μεγάλο Κέντρο τοῦ δάσους. Γιατὶ σ' αὐτὸ τὸ Μεγάλο Κέντρο τοῦ δάσους ζοῦσε ἡ Κουκουβάγια.

—Ἂν ὑπάρχη κανεὶς ποὺ ξέρει κάτι, τότε μόνο ἡ Κουκουβάγια ξέρει κάτι, συλλογίστηκε ἡ Χιονάτη. Καὶ νὰ μὴ μὲ λένε Χιονάτη, συλλογίστηκε, ἂν ἔχω ἄδικο. Μὲ λένε ὅμως Χιονάτη, συλλογίστηκε. Ὥστε καλὰ κάναμε κι' ἤρθαμε!

Ἡ Κουκουβάγια ζοῦσε στὴν Καρυδιὰ σ' ἕνα φημισμένο σπίτι. Τὸ σπίτι της ἦταν τὸ μεγαλύτερο σπίτι ποὺ ἤξερε ἡ Χιονάτη. Στὴν πόρτα κρεμόταν τὸ σκοινὶ τοῦ κουδουνιοῦ. Ἡ Χιονάτη τὸ τράβηξε καὶ φώναξε:

Στὴν πόρτα τῆς κουκουβάγιας κρεμόταν τὸ σκοινὶ τοῦ κουδουνιοῦ.

Κουκουβάγια! Ἄνοιξέ μου! Εἶμαι ἡ Χιονάτη, ἡ Πούφ!

ΤΑ ΓΕΛΙΑ ΤΩΝ ΒΑΘΡΑΚΩΝ

Ἀκοῦς, ἀκοῦς
τοὺς βαθρακούς;
Χὰ χά! γελοῦνε,
μᾶς περγελοῦνε,
ξεκαρδισμένοι
σὰ μεθυσμένοι,
χὰ χά! χὰ χά!
μπακουά, μπακουά!

Κάνουν βαθειὲς
μακροβουτιές,
τὴ ράχη λιάζουν
καὶ κουβεντιάζουν
καὶ πέφτουν πάλι
μὲ τὸ κεφάλι,
χὰ χά! χὰ χά!
μπακουά, μπακουά!

Μέσ' στὸ νερὸ
θὰ λέη, θαρρῶ,
ὁ ἕνας στοὺς ἄλλους,
μικρούς, μεγάλους,
χὰ χά! ἱστορίες
θὰ λέη ἀστεῖες,
χὰ χά! χὰ χά!
μπακουά, μπακουά!

Κι' ὅταν μιλοῦν,
κι' ὅταν γελοῦν,
χά! χά! χά! χάχα!
τὸν κόσμο τάχα
συχνοκοιτάζουν,
καὶ διασκεδάζουν,
χὰ χά! χὰ χά!
μπακουά, μπακουά!

Καὶ κράζουν: «Νά,
γιὰ ἰδὲς βουνά,
κοπάδια, τόποι,
ζουζούνια, ἄνθρωποι,
χωράφια, ἀμπέλια....»
καὶ σκᾶν τὰ γέλια,
χὰ χά! χὰ χά!
μπακουά, μπακουά!

ξεύρετε κουτά

Μεταξὺ φίλων: Ἄκουσες, Πόπη; Ἦρθε τώρα ἕνας ἀθλητής, ποὺ μπορεῖ νὰ σηκώση ἑκατὸ ὀκάδες μὲ τὄνα του χέρι.

— Σπουδαῖο πρᾶγμα! Ἄμ ἐγώ, Φάνη μου, ποὺ εἶμαι κορίτσι καὶ σηκώνω... τὴ γειτονιὰ μὲ τὶς φωνές μου;

Ὁ Δάσκαλος: — Ἕνας ἄνθρωπος κερδίζει μιάμιση δραχμὴ τὴν ὥρα. Σὲ δώδεκα ὧρες πόσες θὰ κερδίση;

Ὁ Μαθητής, βλέπων τὸ ρολόγι τῆς τάξεως: — Μηδέν!

Ὁ Δάσκαλος: — Γιατί;

Ὁ Μαθητής: — Γιατὶ τὸ ρολόϊ εἶναι σταματημένο.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ἡ Κουκουβάγια παρουσιάστηκε.

— Γειά σου, Πούφ, εἶπε. Τί νέα;

— Φριχτὰ καὶ θλιβερά! ἀποκρίθηκε ἡ Πούφ, γιατὶ ὁ Γκάρης ὁ φίλος μου, ἔχασε τὴν οὐρά του. Καὶ εἶναι πολὺ στενοχωρημένος. Λοιπόν, θἄχης τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ πῆς πῶς νὰ τὴν βρῶ;

— Καλά, εἶπε ἡ Κουκουβάγια ποὔξερε πολλὰ γράμματα καὶ κορδώθηκε. «Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις συνηθίζεται...».

— Τί θὰ πῆ: αφτασπέρι πτώσινήζεται; εἶπε ἡ Χιονάτη μὲ μεγάλη εὐγένεια. Γιατί, ξέρεις, εἶμαι μιὰ Ἀρκούδα μὲ πολὺ λίγο μυαλὸ κι' οἱ πολὺ δύσκολες λέξεις μοῦ ξεφεύγουν...

— Θὰ πῆ τί πρέπει νὰ κάνης. Λοιπόν, πρῶτα ἀπ' ὅλα ὁρίζεται μιὰ ἀμοιβή...

— Στάσου, σὲ παρακαλῶ, εἶπε ἡ Χιονάτη. Τί θὰ πῆ πάλι ἀνοιβή;

— Ἀ-μοι-βή! φώναξε ἡ Κουκουβάγια. Γράφομε καὶ τὸ διαλαλοῦμε σ' ὅλο τὸ δάσος, πῶς θὰ δώσουμε ἕνα μεγάλο κάτι σὲ ὅποιον θὰ βρῆ τὴν οὐρὰ τοῦ Γκαρῆ.

— Κατάλαβα, κατάλαβα, εἶπε ἡ Χιονάτη κουνώντας τὸ κεφάλι. Κι' ἀφοῦ ἦρθε ὁ λόγος σ' ἕνα Μεγάλο Κάτι, εἶπε κι' ἀναστέναξε, ἐγὼ συνήθως παίρνω ἕνα Μικρὸ Κάτι αὐτὴ τὴν ὥρα...

Καὶ κοίταξε μὲ λαιμαργία τὸ ντουλάπι στὴ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ.

— Λοιπὸν ἐξακολούθησε πολὺ σοβαρὴ ἡ Κουκουβάγια, γράφομε αὐτὴ τὴ δήλωσι καὶ τὴν τοιχοκολλοῦμε σ' ὅλο τὸ δάσος...

Ἡ Κουκουβάγια ἐξακολουθοῦσε κι' ὅσο πήγαινε μεταχειριζόνταν ὅλο καὶ πιὸ δύσκολες καὶ πιὸ μακριὲς λέξεις, ὥσπου τέλος ἄρχισε πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ κι' ἐξήγησε πῶς ὁ μόνος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ γράψη αὐτὴ τὴ δήλωσι ἦταν ὁ Πετρῆς.

Βγῆκαν ἀμέσως στὸ κατώφλι. Ἡ Κουκουβάγια μιλοῦσε καὶ μιλοῦσε καὶ μιλοῦσε. Κι' ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα ἡ Πούφ κοίταζε καὶ κοίταζε καὶ κοίταζε τὸ σκοινὶ τοῦ κουδουνιοῦ κι' ὅσο τὸ κοίταζε τόσο τῆς φαίνουνταν πῶς τὸ εἶχε ξαναδεῖ, μὰ δὲ θυμόταν ποῦ.

Δὲν ἔμοιαζε καὶ πολὺ μὲ σκοινάκι, κι' εἶχε καὶ στὴν ἄκρα μιὰ φούντα. Ἡ Πούφ κόλλησε τὴ μύτη της καὶ τὸ μυρίστηκε καλὰ καλὰ «Δὲ μυρίζει ψάρι, συλλογίστηκε, δὲ μυρίζει Κουνελῆ... μυρίζει... μυρίζει...».

Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις συνηθίζεται..., εἶπε ἡ κουκουβάγια.

— Ὡραῖο σκοινάκι, εἶπε ἡ Κουκουβάγια.

— Πολὺ ὡραῖο, ἀποκρίθηκε ἡ Πούφ. Μὰ κάτι μοῦ θυμίζει. Δὲν ξέρω τί. Μυρίζει... μυρίζει... Μὰ ποῦ τὸ βρῆκες, ἀλήθεια;

— Μπροστὰ στὴ μύτη μου, στὸ δάσος. Κρέμονταν σ' ἕνα θάμνο καὶ σκέφτηκα πὼς κάποιος θὰ ζοῦσε ἐκεῖ καὶ γι' αὐτὸ τὸ τράβηξα. Μὰ κανεὶς δὲν πρόβαλε. Τὸ τράβηξα λοιπὸν ἀκόμα μιὰ φορά, πολὺ δυνατά, καὶ μοῦ ἀπόμεινε στὰ χέρια. Κι' ἐπειδὴ κανένας δὲν παρουσιάστηκε νὰ τὸ ζητήση, τὸ πῆρα σπίτι μου.

— Κουκουβάγια, εἶπε ἡ Πούφ σοβαρά, ποὺ ὡστόσο εἶχε βρῆ τί μύριζε τὸ παράξενο αὐτὸ σκοινάκι, ἔκανες κάποιο λάθος. Κάποιος τὸ ἤθελε καὶ τὸ ζήτησε.

— Ποιός;

— Ὁ Γκαρῆς, ὁ ἀγαπημένος φίλος μου. Τὸ ἀγαποῦσε πάρα πολύ.

— Τὸ ἀγαποῦσε πάρα πολύ;

— Ναί. Κι' ἦταν ἀφωσιωμένος σ' αὐτό, εἶπε ἡ Χιονάτη μὲ θλῖψι.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια τὸ ξεκρέμασε καὶ τὸ κουβάλησε πίσω στὸν Γκαρῆ. Κι' ὅταν ὁ Πετρῆς τὸ ξανακάρφωσε στὴ σωστή του θέσι ὁ Γκαρῆς ἔτρεξε μέσα στὸ δάσος κουνώντας τὴν οὐρά του μὲ τόση χαρά, ποὺ ἡ Χιονάτη τἄχασε, κι' ἔτρεξε σπίτι της νὰ ρουφήξη κάτι γιὰ νὰ ξαναπάρη δύναμι. Καὶ σκουπίζοντας τὸ στόμα της, μισὴ ὥρα ἀργότερα, τραγουδοῦσε ἀπὸ μέσα της, μὲ πολλὴ περηφάνεια, αὐτὸ τὸ τραγουδάκι:

«Ποιὸς βρῆκε τὴν οὐρά;
Ὤ, νάτη, νάτη,
τὴ βρῆκεν ἡ Χιονάτη!».

(Ἀκολουθεῖ)

Γιὰ νὰ μαθαίνετε

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Δὲν ἦταν ἐκεῖ!...

Ἡ μικρὴ Νίνα ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

— Λοιπόν, τὴν ρωτᾷ ἡ μητέρα της, παρακάλεσες καλὰ τὸν Θεό;

— Μὰ δὲν ἦταν ἐκεῖ, μαμά, μόνο ἕνας παπᾶς ἦταν.

Γιατὶ ἔκλαιγε...

Ὁ μικρὸς Τάκης κλαίει, κλαίει πολλὴ ὥρα. Ἔξαφνα σταματᾷ καὶ ρωτᾷ τὴν μητέρα του:

— Μαμά γιατὶ ἔκλαιγα;

— Γιατὶ δὲν σ' ἄφησα νὰ παίξῃς μὲ τὰ σπίρτα.

— Ἆ, ναί, θυμήθηκα!.. ἀπαντᾷ ὁ Τάκης καὶ ξαναρχίζει τὰ κλάματα.

Ἡ κλητική

Στὸ σχολεῖο ὁ Κουφιοκεφαλάκης κλίνει:

Ἡ γάτα, τῆς γάτας, τὴν γάτα, ὦ... ἀλλὰ στὴν κλητικὴ σταματᾷ.

— Ἐ! παρακάτω; ρωτᾷ ὁ δάσκαλος. Πῶς κάνει ἡ κλητική;

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης μένει μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Μὰ τέλος πάντων! Πῶς θὰ φωνάξῃς τὴν γάτα;

Κι' ὁ Κουφιοκεφαλάκης θριαμβευτικῶς:

— Ψί, ψί, ψί, ψί!

Ἐν βίᾳ

Ὁ Γιαννάκης πῆρε μιὰ ἐπιστολὴ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα γραμμένη ἐν βίᾳ.

— Ὁρίστε κατάστασις! φωνάζει. Προφήτης εἶμαι ν' ἀνακαλύψω ποῦ κατοικεῖ αὐτὸς ὁ κύριος; Ἐν Ἀθήναις ἢ ἐν Βίᾳ;

Αὐτὸ ἀκριβῶς

Κατὰ διαταγὴν τοῦ καθηγητοῦ ὁ Πέτρος,αἰωνίως ἄτακτος, ἀναγκάζεται νὰ παρουσιασθῇ στὸν Γυμνασιάρχη.

Ὁ Γυμνασιάρχης: —Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ σὲ δῶ ἄλλη φορὰ ἐμπρός μου;

Ὁ Πέτρος:— Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔλεγα στὸν κύριο Καθηγητὴ ἀλλὰ ἐκεῖνος ποῦ ν' ἀκούσῃ!

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Ὁριζοντίως:

1) Τοποθεσία καὶ χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της περίφημος εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος μάχη.

3) Ἄρθρον (δοτ.) — Κορμιά.

5) Καλύπτει τὸ ἓν τέταρτον τῆς γῆς — Νῆσος τῆς Ἀσίας.

7) Μικρόν, πολὺ μικρὸν χρονικὸν ὅριον — Κτητικὴ ἀντωνυμία.

9) Εὔγευστα (γνωστὸ ἐπίθετον μὲ τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζομεν τὰ καλὰ φαγητά).

Καθέτως:

1) Τὸ ὄνομά του ἔγινε σύμβολον τῆς ἑνότητος τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

3) Θεότης τοῦ ἡλίου τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων — Εἶναι τὸ καλὸν καὶ πρὸ παντὸς δὲν εἶναι τὸ ἄσχημον....

5) Ὁ Ὄλυμπος ἦτο ἡ κατοικία των — Δερματίνη λωρίς.

7) Τὸ ἓν δεύτερον τοῦ χορευτικοῦ ζεύγους (γεν.) — Νότα βυζαντινῆς μουσικῆς.

9) Τὰ πλέον....μας πρόσωπα εἶναι ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ μας καὶ ἄλλοι συγγενεῖς μας ὡς καὶ οἱ στενοὶ φίλοι μας.

Ε. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Ἀναγραμματισμός

Ἕνα ποτάμι ἱσπανικὸ τὸ ἀναγραμματίζω κι' ἥμερο ζῶο σπιτικὸ εὐθὺς σοῦ σχηματίζω.

Τ. Ν. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ

Τρίγωνον

* * * * * *
* * * * *
* * * *
* * *
* *
*

1η σειρά: Αἴσθησις 2α σειρά: Εἷς τῶν ἱδρυτῶν τῆς Ρώμης 3η σειρά: Λέγεται εἰς τὸ τέλος τῶν προσευχῶν 4η σειρά: Κτητικὴ ἀντωνυμία 5η σειρά: Κλωστή, νῆμα 6η σειρά: Σύμφωνον.

Ε. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Αἴνιγμα

Ἂν μὲ κυνήγι πάντα ζῶ τουφέκι δὲν βασταίνω ψαρᾶς δὲν εἶμαι, μὰ παντοῦ τὰ δίχτυα μου τὰ σταίνω.

Μ. ΚΡΟΚΟΥ

Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, θὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Νότος, τόνος, βία, τρέχω, Δῆλος.

Χ. Ε. ΣΠΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 52ου ΦΥΛΛΟΥ

Πυραμίς: Υ, ἄδω, φάρος, Οὐράλια, Καθέτως, Ὕδρα.

Αἴνιγμα: Ἡ σκιά.

Ἀκροστιχίς: Κορσική (Κρόνος, Ὄλυμπος, Ρώμη, Σταυρός, Ἴκαρος, Κῦρος, Ἥλιος).

Κρυπτογραφικόν: Περίανδρος, Ἰνδιάνος, Ἰόνιον, Νῖνος, Ρανίς, Ἰνδίαι, Ἔπος, Ροιά.

Τρίγωνον: Ἀραράτ, ράκος, ἄκρη, ροή, ἄς, Τ.

Γρῖφος: Ἡ πλύντρια ἔπλυνε τὸ ὑποκάμισον.

Συναρμολόγησις: Ἄλπεις.

Μωσαϊκόν: Σέρβος.

Τὰ 7 μηδενικά: Βαρβάρα.

Μαγικὴ εἰκών

Ἡ ὡραία πεταλοῦδα τῆς μαγικῆς μας εἰκόνος πετᾷ

ἀνύποπτη στὸ λουλούδι, χωρὶς νὰ βλέπῃ τὸν ἐντομολόγο, ὁ ὁποῖος ἐζήλεψε τοὺς ὡραίους χρωματισμούς της καὶ θέλει νὰ τὴν πιάσῃ γιὰ νὰ τὴν καρφώσῃ στὴν συλλογή του.

Αἰνίγματα

1ον

Ἀλλοίμονον στὴ Γαλλική, μὰ στὴν Ἑλλάδα δόξα, κι' ἀλλοίμονον ποὺ θὰ πιαστῇ μὲ παλληκάρια τόσα.

2ον

Μὲ παίζουνε στὰ θέατρα καὶ ὅμως εἶμαι πόλις.

ΔΡΑΜΑ

ΙΟΝΙΟΝ

3ον

Δυὸ ἄνθη ἂν προσθέσῃς θάλασσα θ' ἀποτελέσῃς.

4ον

Βρίσκομαι στὴν κεφαλή σου κι' ἂν μοῦ βάλῃς κεφαλή, εἰς τὰ πόδια σου θὰ πέσω ψάξε τώρα νὰ μ' εὕρῃς.

5ον

Τὸ θηλυκό μου κίνδυνος στὰ πόδια τοῦ ἀλόγου κίνδυνος τὸ οὐδέτερον εἰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου.

6ον

Ἂν βάλῃς τρεῖς φορὲς τὸ πῶ κι' ὕστερα τὸ κυττάξῃς ἔνδοξο ὄνομα θὰ ἰδῇς ἂν θὲς νὰ μὲ διαβάσῃς.

Ε. Ι. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗ

Διασκεδάζοντας

Παιγνίδια

Παίρνετε ένα οποιοδήποτε ἀντικείμενο, — χαρτί, μπαστούνι, μαντήλι, — καὶ σχηματίζετε ὅτι θὰ τὸ βάλετε κάτω στὸ πάτωμα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν θὰ μπορέση νὰ τὸ πηδήση. Τὸ στοίχημα γίνεται δεκτό. Τότε πηγαίνετε καὶ τοποθετεῖτε τὸ ἀντικείμενο ἁπλούστατα, δίπλα στὸν τοῖχο, κολλητά. Κι' ἐπειδή, γιὰ νὰ τὸ πηδήση κανεὶς δὲν εἶναι εὔκολο νά... ρίξη τὸν τοῖχο, κερδίζετε.

Παροράματα

Οἱ φράσεις ποὺ θὰ διαβάσετε πάρα κάτω εἶναι λανθασμένες. Μερικὲς λέξεις δὲν εἶναι σωστὲς καὶ ἀκριβῶς πρέπει νὰ βρῆτε τὶς ὀρθὲς λέξεις νὰ τὶς τοποθετήσετε ὅπου πρέπει γιὰ νὰ σχηματισθοῦν φράσεις κανονικές.

1. Ὁ κόσμος ζυγίζει σὰν σφαῖρα.
2. Ἡ κόλα κάνει αὐγά.
3. Ὁ μῆνας εἶναι μέρος τοῦ πόνου.
4. Ὁ στῦλος εἶναι πιστὸς φύλακας.

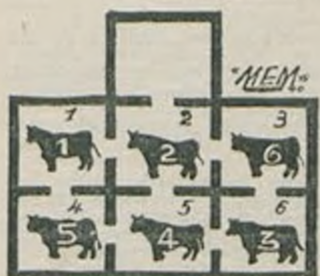
Ι. ΜΑΡΚΟΜΑΝΩΛΑΚΙΣ

Τὰ ἕξη βώδια

Τὰ βώδια ποὺ βρίσκονται στὸ σταῦλο πρέπει τὸ καθένα νὰ πάη στὴ θέσι του. Δηλαδὴ τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 βώδι στὸ τετράγωνο 1, τὸ ὑπ' ἀρ. 2 στὸ τετράγωνο 2, τὸ 3 στὸ 3 κλπ.

Γιὰ νὰ γίνη αὐτὸ πρέπει νὰ μπῆ ἕνα βώδι στὸ ἄδειο τετράγωνο καὶ νὰ μετακινηθοῦν ὕστερα τ' ἄλλα ἕνα - ἕνα, ὥστε νὰ πάρουν τὶς θέσεις ποὺ τοὺς ἀνήκουν. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ βρεθοῦν δυὸ βώδια σ' ἕνα τετράγωνο. Προσπαθῆστε νὰ πετύχετε μὲ ὅσον τὸ δυνατὸ λιγώτερες κινήσεις.

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Στερεώσατε ἕνα διαφανὲς χαρτὶ στὸ σχέδιο καί, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸν πρῶτο ἀριθμὸ κάθε κομματιοῦ, χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἑξῆς.

Ὅπου ὑπάρχει:

1 μὲ καφετὶ ἀνοικτό, 2 μὲ καφετὶ σκοῦρο, 3 μὲ πράσινο - κίτρινο, 4 μὲ γκρίζο ἀνοικτό, 5 μὲ κόκκινο ἀνοικτό, 6 μὲ πλὲ ἀνοικτό, 7 μὲ μαῦρο.

Ὅπου ὑπάρχει 0, θὰ μείνη λευκό.

Ἔπειτα στερεώσατε ἕνα ἄλλο διαφανὲς χαρτὶ καὶ χρωματίσατε, ὁδηγούμενοι ἀπ' τὸν δεύτερο ἀριθμὸ αὐτὴ τὴ φορά.

Τετράγωνον

* * * *
* * * *
* * * *
* * * *

1η σειρά: Ἀριθμητικόν. 2α σειρά: Περιβρέχεται ἀπὸ θάλασσαν. 3η σειρά: Ἤπειρος. 4η σειρά: Κράτος τῆς Ἀσίας.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Χ. Ε. ΣΠΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 52ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως: 1) Ἑλλάς—Ἀσία, 2) πᾶ—ροῦς—Ἄλ, 3) ἄλσος—Τάνα, 4) Ἰω—φόροι, 5) ὅρκος—Σ Κ, 6) ὀστοῦν, 7) σὺ—Νῶε—οἱ, 8) ρὲ—νύκτες, 9) Αἴας—σαῦρα, 10) ρανὶς—ἄν. Καθέτως: 1) Ἔπαινος—ἄρ, 2) λαλῶ—Συρία, 3) ΟΤ—ἐάν, 4) ἄροτρον—σί, 5) σὸς—κύων, 6) φονεύς, 7) ἀστὸς—καί, 8) ἀρ—ἄστυ, 9) Ἰανὸς—ἱερά, 10) Ἀλάσκα—σάν.

Χωρὶς μαῦρα: Ὁριζοντίως: 1) Κῶς, 2) βάρος, 3) Χαλίφης, 3) τόκος, 5) σός. Καθέτως: 1) βάτ, 2) καλός, 3) χωρικός, 4) σοφός, 5) σῆς.

Τὰ σπίρτα: Τοποθετοῦμε ἀπὸ 4 σπίρτα στὶς γωνίες καὶ ἀπὸ 1 στὶς ἄλλες θέσεις.

Βέλος

\+ * * * *
* + * * *
* * + * *
* + * * *
\+ * * * *

1η σειρά: Ὑποδιαίρεσις κράτους, 2α σειρά: Ἁρπακτικὸν πτηνόν, 3η σειρά: Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 4η σειρά: Προσφέρεται εἰς τοὺς ἑορτάζοντας, 5η σειρά: Μικροσκοπικὸς ἄνθρωπος. Οἱ σταυροὶ καθέτως: Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ.

«Χ»

Γεωγραφικὴ ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν χώρας τῆς Ἀμερικῆς.

1 Πόλις τῆς Ἑλλάδος, 2 Κράτος τῆς Ἀμερικῆς, 3 Νῆσος Ἑλληνική, 4 Ὄρος τῆς Ἑλλάδος, 5 Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας, 6 Πόλις τῆς Γαλλίας, 7 Κράτος τῆς Εὐρώπης, 8 Πόλις τῆς Ρωσσίας.

Χ. ΒΑΜΒΑΚΑΣ

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Τὰ μέρη τοῦ λόγου...

Στὸ σχολεῖο:

Δάσκαλος: — Γιῶργο, πές μου ἕνα ὄνομα οὐσιαστικόν.

Τοτός: — Πέτρος.

Δάσκαλος: — Ὡραῖα. Πές μου τώρα καὶ ἕνα ἐπίθετο.

Τοτός: — Παπαγεωργίου!

Νὰ μάθη ἄλλη φορά!

Μεταξὺ Κουφιοκεφαλάκηδων:

— Γιατὶ ἔδεσες τὸ πόδι σου;

— Γιατὶ εἶδα στὸν ὕπνο μου ὅτι πάτησα ἕνα καρφὶ καὶ τόσο μοῦ πόνεσε τὸ πόδι ποὺ τὸ ἔδεσα.

— Καλὰ νὰ πάθης. Γιατὶ νὰ κοιμᾶσαι ξυπόλητος;

Ὁ ἄλλος θὰ μίκραινε...

Ὁ μικὸς Κωστάκης ἀφοῦ τὶς ἔφαγε καλὰ - καλὰ ἀπὸ τὸν μεγαλύτερο ἀδελφό του, ἀναφωνεῖ μὲ πεῖσμα...

— Ἄχ! πότε θὰ μεγαλώσω κι' ἐγὼ γιὰ νὰ σὲ δέρνω!

Ὁ λόγος...

Στὸ σκοπευτήριο:

Ὁ Νῖκος: — Γιατί, Τάκη ὅταν σκοπεύης κλείνης τὸ ἕνα σου μάτι;

Ὁ Τάκης: — Τόσο κουτὸς εἶσαι καϋμένε; Μ' ἂν τὰ ἔκλεινα καὶ τὰ δυό, δὲν θἄβλεπα τίποτα.

Ἡ γάτα, τὸ καντῆλι κλπ.

Τοτὸ ἐσὺ ἤπιες τὴ βυσσινάδα;

— Ὄχι ἐγὼ μαμά, ἀλλὰ τὰ παξιμάδι μου.

— Καὶ ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ παξιμάδι;

— Γιὰ νὰ τὸ τιμωρήσω καὶ γὼ τὸ ἔφαγα!

Βιαζόνταν

Ὁ Λάκης, ταξιδεύων μὲ τὸν σιδηρόδρομο, βηματίζει μέσα στὸ βαγόνι.

— Καθῆστε τοῦ λένε, ὑπάρχει θέσις.

— Δὲν μπορῶ ἀπαντᾶ. Βιάζομαι.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ «Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ»

Τὸ ἀπόγευμα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ὁ Ἀρχηγὸς ἐπεσκέφθη εἰς Ζούμπερι τὸ στρατόπεδον τῶν δοκίμων βαθμοφόρων τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτευούσης, ποὺ ἀπετέλεσαν τὴν δευτέραν ἀποστολὴν εἰς τὸ αὐτὸ στρατόπεδον. Ὁ Ἀρχηγὸς εὗρε κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του τὰς Φαλαγγιτίσσας εἰς τὸ πεδίον τῶν παιγνιδιῶν των. Μὲ πόση χαρὰ καὶ μὲ πόσον ἐνθουσιασμὸ ὑπεδέχθησαν αἱ Φαλαγγίτισσες τὸν Ἀρχηγὸ στὴ μικρή τους κοινωνία δὲν περιγράφεται.

Ἀφοῦ πέρασεν ἀπὸ ὅλες τὶς ὁμάδες, ὁ Ἀρχηγὸς παρηκολούθησεν ἀργότερα πρὸ τοῦ Διοικητηρίου τὴν σεμνὴν καὶ ἐπιβλητικωτάτην ἑορτὴν τῆς ὑποστολῆς τῆς Σημαίας, καὶ ἀκολούθως παρηκολούθησε τὴν ψυχαγωγία τῶν Φαλαγγιτισσῶν. Τὰ παιδιὰ τοῦ Στρατοπέδου, ὅλα δόκιμοι βαθμοφόροι ποὺ θὰ μεταδώσουν ὅσα ἔμαθαν στὸ Στρατόπεδο καὶ στἄλλα παιδιὰ τῆς Ὀργανώσεως, ἔπαιξαν, γέλασαν, τραγούδησαν, ἀπήγγειλαν ποιήματα μπροστὰ στὸν Ἀρχηγό. Σ' ἕνα δυὸ παιγνίδια τους πῆρε μέρος κι' ὁ Ἀρχηγός.

Κατὰ τὴν παραμονή του στὸ Στρατόπεδο ὁ κ. Μεταξᾶς μίλησε μὲ πολλὲς Φαλαγγίτισσες, ρώτησε γιὰ τὴ ζωή τους στὸ Στρατόπεδο, καὶ δὲν ἄκουσε παρὰ μόνο λόγια εὐγνωμοσύνης καὶ ἐνθουσιασμοῦ.

Ὁ Ἀρχηγὸς ἀνεχώρησε ἀπ' τὸ Στρατόπεδο προπεμφθεὶς ἀπ' ὅλα τὰ παιδιὰ μὲ ἀπεριγράπτου ἐνθουσιασμοῦ ἐκδηλώσεις.

Εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Στρατοπέδου ἐγράφη μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ σὲ ξεχωριστὴ σελίδα: Ἡ σημερινὴ ἡμέρα μας ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη τῆς ζωῆς μας στὴν Ε.Ο.Ν. Μᾶς ἐπεσκέφθη ὁ ΑΡΧΗΓΟΣ καὶ ἔμεινε μαζύ μας ὁλόκληρο τὸ ἀπόγευμα.

Ο Κ.Ε.Ν. κ. ΑΛΕΞ. Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ΕΠΕΣΤΡΕΨΕΝ ΕΚ ΤΗΣ ΜΑΚΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΣ ΤΟΥ

Προχθὲς Πέμπτην ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς μακρᾶς ἀνὰ τὴν Β. Ἑλλάδα περιοδείας του ὁ συναγωνιστὴς Κ.Ε.Ν. κ. Ἀλεξ. Ν. Κανελλόπουλος.

Ὁ συναγωνιστὴς Κ.Ε.Ν. ἠκολούθησε κατὰ τὴν περιοδείαν του τὸ ἀκόλουθον δρομολόγιον.

Τὴν Δευτέραν 16 Σεπτεμβρίου εὑρίσκετο εἰς Θεσσαλονίκην, τὴν Τρίτην εἰς Κιλκίς, τὴν Τετάρτην καὶ Πέμπτην εἰς Θεσσαλονίκην, τὴν Παρασκευὴν εἰς Δράμαν καὶ Καβάλλαν, τὸ Σάββατον εἰς Καβάλλαν - Θάσον, τὴν Κυριακὴν μέσῳ Καβάλλας εἰς Ἀλεξανδρούπολιν, τὴν Δευτέραν ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως εἰς Κομοτινήν, τὴν Τρίτην εἰς Ξάνθην, τὴν Τετάρτην εἰς Καβάλλαν, Δράμαν, Νευροκόπιον καὶ Σέρρας, τὴν Πέμπτην εἰς Πολύγυρον, τὴν Παρασκευὴν εἰς Θεσσαλονίκην, τὸ Σάββατον μέσῳ Κοζάνης εἰς Λάρισαν, τὴν Κυριακὴν εἰς Ἰωάννινα, τὴν Δευτέραν εἰς Πρέβεζαν καὶ Ἄρταν, τὴν Τρίτην εἰς Μεσολόγγιον καὶ τὴν Τετάρτην εἰς Λαμίαν.

Ὁ Συναγωνιστὴς Κ.Ε.Ν. κατὰ τὴν περιοδείαν του ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησεν ἐπίσης τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις, συνεργασθεὶς μετὰ τῶν κατὰ τόπους Περ. Διοικητῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων ἐπὶ ζητημάτων καὶ κατευθύνσεων τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἐπίσης ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε πλείστους ὅσους σχηματισμοὺς εὑρισκομένους κατὰ τὴν διαδρομήν του, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ Στρατόπεδα Θάσου καὶ Κιλκὶς εἰς Μπέλες.

Κατὰ τὴν διαδρομήν του ἐπίσης ἐπεσκέφθη ἅπαντα τὰ ἐν λειτουργίᾳ Στρατόπεδα Ἀρρένων καὶ Θηλέων.

Ὁ συναγωνιστὴς Κ.Ε.Ν. ἐγένετο δεκτὸς παντοῦ μετ' ἀπεριγράπτου ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀπετέλεσεν ἀντικείμενον θερμῶν ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τῆς ἐνθουσιώσης Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων ὁλοκλήρου τῆς Β. Ἑλλάδος.

Η «ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ»

Ἡ Κυριακὴ 6 Ὀκτωβρίου εἶναι διὰ τὴν Ε.Ο.Ν. ἡ «Ἡμέρα τῶν Ἐθνικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων», ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα 1.200.000 Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν, θὰ ἐκδηλώσουν μὲ ὡραίας ἑορτάς, συγκεντρώσεις, ὁμιλίας, ἐπισκέψεις εἰς Στρατῶνας καὶ στρατιωτικὰ καταστήματα τὸν θαυμασμόν των καὶ τὴν ἀγάπην των πρὸς τὸν Ἐθνικόν μας Στρατόν. Διὰ τὸν ἑορτασμὸν αὐτὸν προετοιμάζονται ἤδη δραστηρίως αἱ Περιφ. Διοικήσεις Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτευούσης.

Τὸ πρόγραμμα τοῦ ἑορτασμοῦ των κατηρτίσθη ἤδη, θὰ εἶναι δὲ πλουσιώτατον, ὥστε ὁ ὅλος ἑορτασμὸς νὰ προσλάβη λαμπρότητα ἀνταξίαν τῶν αἰσθημάτων τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας πρὸς τὰς ἐθνικάς μας ἐνόπλους δυνάμεις.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΑΙ ΤΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἀπὸ τοῦ μεταπροσεχοῦς Σαββάτου αἱ συγκεντρώσεις τῶν μαθητῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα θὰ γίνωνται πλέον κατὰ Σάββατον ἀντὶ κατὰ Τετάρτην. Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Παιδείας ἐκοινοποίησεν ἤδη σχετικὴν ἐγκύκλιον εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα τοῦ Κράτους. Διὰ τῶν συγκεντρώσεων τούτων κατὰ Σάββατον θὰ ἐπιτευχθῆ συνέχεια εἰς τὴν ἐνασχόλησιν τῶν παιδιῶν εἰς τὴν Ε.Ο.Ν., συντονισμὸς ἐργασίας καὶ κοινὴ προσπάθεια τῶν ἐργαζομένων καὶ μαθητῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως, ἀφοῦ πολλὰ τῶν ἐργαζομένων παιδιῶν δὲν ἔχουν τὰ ἀπογεύματα τοῦ Σαββάτου ἐργασίαν.

ΤΙ ΑΠΟΔΙΔΕΙ Η ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΑΧΡΗΣΤΩΝ

Ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας διετέθη εἰς τὴν βιομηχανίαν μας χάρτου τρίτη ποσότης ἐκ τοῦ παρ' αὐτῆς συλλεγέντος ἀχρήστου χάρτου ἐξ 9.920 ὀκάδων ἀξίας δρχ. 49.600. Ἐκ τῶν προηγουμένων πωλήσεων ἀχρήστου χάρτου εἰσέπραξεν ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας τὸ ποσὸν τῶν 115.000 δραχμῶν, ἤτοι ἐν συνόλῳ εἰσέπραξε δραχμὰς 164.000. Τὰ ἐκ τῶν πωλήσεων τούτων ἔσοδα διατίθενται, ὡς γνωστόν, διὰ τὰς νυκτερινὰς σχολὰς ἀναλφαβήτων, τὰ νυκτερινὰ γυμνάσια, τὰς Στέγας Φαλαγγίτου καὶ Φαλαγγιτίσσης καὶ τὰ θερινὰ στρατόπεδα τῆς Ὀργανώσεως.

ΘΑ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ Η ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗ

Ἡ περισυλλογὴ ἀχρήστου χάρτου ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ συνεχισθῆ ὅπως ἤρχισε, κατὰ περιοχὰς τῆς Πρωτευούσης. Οὕτω τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην 2αν Ὀκτωβρίου, ἔγινε περισυλλογὴ εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Α' Ὑποτομέως τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης, ἡ ὁποία εἶναι ἡ αὐτὴ μὲ τὴν περιφέρειαν τοῦ Α' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Ἀθηνῶν. Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς τοῦ Α' Ὑποτομέως Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Ἀθηνῶν περιῆλθον τὰ καταστήματα καὶ τὰς οἰκίας τῶν ὁδῶν Σταδίου, Πανεπιστημίου, Μητροπόλεως, Ἀθηνᾶς, Ἀδριανοῦ, τῆς Πλατείας Συντάγματος, τῆς Πλατείας Ὁμονοίας, τῶν Χαυτείων καὶ ὅλων τῶν παρόδων τῶν ὡς ἄνω ὁδῶν καὶ πλατειῶν καὶ τῶν ὁδῶν τοῦ τετραγώνου ποὺ σχηματίζεται μεταξὺ τούτων διὰ νὰ παραλάβουν τὰ ἄχρηστα χαρτιά, κουτιὰ κ.λ.π. εἴδη ἐκ χάρτου, τὰ ὁποῖα εἶχον ἑτοιμάσει εἰς πακέτα οἱ καταστηματάρχαι καὶ αἱ οἰκοκυραὶ τῆς περιοχῆς ὅπου ἔγινεν ἡ περισυλογή.

ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Τὴν Κυριακὴν 13ην Ὀκτωβρίου θὰ τελεσθοῦν εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὸ Ὀλυμπιακὸν Κολυμβητήριον οἱ μεγαλείτεροι τῶν ἐφετεινῶν κολυμβητικῶν ἀγώνων τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, διοργανούμενοι ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως Ἀθλητισμοῦ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. Τὸ πρόγραμμα τῶν ἀγώνων θὰ περιλαμβάνη ὅλα τὰ ἀγωνίσματα καὶ ἀθλοπαιδιὰς μεγάλων ἀγώνων.

Θὰ συμμετάσχουν δέ, ὡς πληροφορούμεθα, τῶν ἐνδιαφερόντων αὐτῶν κολυμβητ. ἀγώνων, οἵτινες θὰ ἀποτελέσουν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα γεγονότα τῆς ἐφετεινῆς ζωηροτάτης κολυμβητικῆς ἀγωνιστικῆς κινήσεως, ὁμάδες τῶν Περιφ. Διοικήσεων Ε.Ο.Ν. Ἀχαΐας, Ἀττικοβοιωτίας, Δ.Α.Σ., Εὐβοίας, Λαρίσης καὶ Πρωτευούσης.

«ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ»

Ἐξεδόθη καὶ ἐκυκλοφόρησεν ἡ «Φαλαγγιτικὴ Ἐπιθεώρησις», τὸ ἐπίσημον ὄργανον ἀγωγῆς τῶν στελεχῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, μὲ ἐκλεκτὴν καὶ λίαν ἐνδιαφέρουσαν ὕλην.

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΠΟΡΟΥΣ

Ἡ ἔκκλησις τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας πρὸς ὅλα τὰ εὔπορα παιδιά της, ὅπως προσφέρουν τὰ βιβλία των τοῦ περασμένου Σχολικοῦ ἔτους διὰ τὰ ἄπορα παιδιὰ — μαθητὰς καὶ μαθητρίας μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. — εἶχε τεραστίαν ἀπήχησιν στὶς εὐγενικὲς ψυχὲς τῶν Φαλαγγιτῶν μαθητῶν καὶ τῶν Φαλαγγιτισσῶν μαθητριῶν. Εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς καὶ εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Ε.Ο.Ν. περνοῦν οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι καὶ παραδίδουν τὰ περυσινὰ βιβλία των, τὰ ὁποῖα θὰ δοθοῦν ἅμα τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων εἰς τοὺς ἀπόρους μαθητὰς καὶ μαθητρίας, μέλη τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΧΟΛΗ ΑΝΑΛΦΑΒΗΤΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΧΑΝΙΑ

Εἰς τὰ Χανιὰ μεταξὺ τῶν ἐκεῖ λαϊκῶν τάξεων ὑπάρχει πλῆθος ἀγραμμάτων γυναικῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν εὐνοεῖ ποσῶς τὴν πρόοδον τῆς οἰκογενείας καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον οὐδόλως συντελεῖ εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς Κοινωνίας.

Τὸ κενὸν τοῦτο, τοῦ ὁποίου τὸν ἀντίκτυπον αἰσθάνεται καθημερινῶς ἡ Κοινωνία τῶν Χανίων, ἔρχεται νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἐκεῖ παράρτημα τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων διὰ τῆς ἱδρύσεως Σχολείου Ἀναλφαβήτων, εἰς τὸ ὁποῖον θέλουν φοιτήσει ἀγράμματοι γυναῖκες, ἐργάτριαι, ὑπηρέτριαι κλπ.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

Ἀεροφαλαγγιτῶν

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένετο εἰς τὸ Ἰατρεῖον τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Δ.Α.Σ.Α. ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ αὐτῆς ἰατρικὴ ἐξέτασις καὶ σωματομέτρησις τῶν μελῶν τοῦ Λόχου Διοικήσεως, τὰ ὁποῖα, ἀφοῦ μετὰ ταῦτα ἐκπαιδευθοῦν εἰς τὴν Σχολὴν Ἀεροχημικοῦ Πολέμου, θὰ ὀργανωθοῦν εἰς σῶμα Φαλαγγιτῶν παθητικῆς ἀεραμύνης.

— Ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως Ἀθλητισμοῦ τῆς Δ.Α.Σ.Α. κατηρτίσθη πρόγραμμα σκοπευτικῶν διαγωνισμῶν μεταξὺ τῶν Ὑποδιοικήσεών της, οἵτινες περιλαμβάνουν τέσσαρας ἡμερίδας κατὰ τοὺς μῆνας Σεπτέμβριον, Ὀκτώβριον, Νοέμβριον καὶ Δεκέμβριον. Ἡ πρώτη ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἡμερίδων, καθ' ἣν μετέσχον σκοπευταὶ ἐξ ὅλων τῶν Ὑποδιοικήσεων, διεξήχθη μὲ ἐπιτυχίαν τὸ προπαρελθὸν Σάββατον 28)9)40)Ε' εἰς τὸ ἐν Καισαριανῇ Σκοπευτήριον τῆς Ε.Ο.Ν., ἐσημειώθησαν δὲ κατ' αὐτὴν λαμπρὰ ἀποτελέσματα.

Εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διοικήσεως ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν Φαλαγγιτῶν τοῦ Λόχου Διοικήσεως, πρὸς τοὺς ὁποίους ὡμίλησεν ὁ Διοικητὴς Δ.Α.Σ.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΤΟΥ ΥΠ. ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Στρατιωτικῶν ἀπεστάλη πρὸς τὴν Περιφ. Διοίκησιν Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτευούσης τὸ κάτωθι ἔγγραφον εἰς ἀπάντησιν τῆς συγκινητικῆς χειρονομίας τῶν ἐργαζομένων Φαλαγγιτισσῶν Πειραιῶς, ὅπως ἐργασθοῦν τὰς ἡμέρας ἀναπαύσεώς των, διὰ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ὑλικοῦ τὸ ὁποῖον κατεστράφη κατὰ τὴν πυρκαϊὰν τῶν Ἀποθηκῶν.

«Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἐκφράσωμεν πρὸς ὑμᾶς τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας μας διὰ τὴν αὐθόρμητον προσφορὰν τῶν ἐργαζομένων φαλαγγιτισσῶν ὑμῶν, ὅπως ἐργασθῶσι διὰ τὴν ἀναπλήρωσιν τοῦ ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς τῆς Γεν. Ἀποθήκης Ὑλικοῦ Στρατοῦ Πειραιῶς ἀποτεφρωθέντος στρατιωτικοῦ ἱματισμοῦ. Παρακαλοῦμεν δὲ ὑμᾶς ὅπως διαβιβάσετε τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν καὶ τὰ συγχαρητήρια πρὸς τὰς οὕτω προσφερθείσας Φαλαγγιτίσσας ὑμῶν, τῶν ὁποίων τὰ ἐθνικὰ αἰσθήματα μαρτυρεῖ ἡ χειρονομία των αὐτή.

Ἐπὶ τούτοις γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ἀναγκαιουσῶν αὐτῇ στολῶν ἡ Στρατιωτικὴ Ὑπηρεσία διαθέτει ἐπαρκὲς προσωπικὸν ὡς καὶ ἀρτίως συγκεκροτημένα ἐργοστάσια εἰς τρόπον ὥστε διὰ τὴν ἀναπλήρωσιν τῶν ἀποτεφρωθεισῶν στολῶν νὰ μὴ δημιουργῆται ἀνάγκη τις ἐνισχύσεως αὐτῆς, ὁπότε ἡ ὑμετέρα προσφορὰ θὰ ἐτύγχανε πολύτιμος».

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΘΗΛΕΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ κίνησις εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς τῆςΥ.Θ.Α.εἶναι ἤδη ζωηροτέρα, διότι αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὰς θερινάς των διακοπὰς καὶ τρέχουν εἰς τὸ δεύτερον σπίτι των, τὸν Ὑποτομέα, μὲ νέαν ὄρεξιν γιὰ ἐργασία καὶ καινούργιους ἐνθουσιασμούς.

— Αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐξακολουθοῦν κατὰ τὰς συγκεντρώσεις των νὰ ἐκπαιδεύωνται εἰς διαφόρους εἰδικότητας καὶ κυρίως εἰς τὴν ποδηλασίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχουν μεγάλας προόδους.

— Ὁ 7ος Ὑποτομεὺς ἐξεπαιδεύθη εἰς τὰ μαθήματα τῆς σηματοδοσίας καὶ τῆς ἰχνηλασίας.

— Εἰς τὸν 18ον Ὑποτομέα συνεκεντρώθησαν ὅλαι αἱ Φαλαγγίτισσαι Α' τὴν Κυριακήν, ὡς συνήθως, ὅπου ἡ Ὑποτομεάρχης τοὺς ὡμίλησεν ἀναπτύξασα τὸ θέμα «Πῶς ἡ Ε.Ο.Ν. θὰ χρησιμοποιήσῃ τὰς Φαλαγγιτίσσας Α' εἰς τὴν κοινωνίαν».

— Αἱ συγκεντρώσεις τῶν Σκαπανισσῶν ἐξακολουθοῦν νὰ γίνωνται κάθε Κυριακήν. Κατὰ τὴν ὥραν τῆς ψυχαγωγίας ἀπαγγέλλουν ὡραῖα ποιήματα καὶ χορεύουν ἑλληνικοὺς χορούς. Διαλύονται δὲ πάντα ἐνθουσιασμένες καὶ μὲ τραγούδια τῆς Ε.Ο.Ν.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΘΗΛΕΩΝ ΝΟΤΟΥ

Ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν Τρίπολιν αἱ ἀθλήτριαι τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Νότου, αἱ ὁποῖαι συνετέλεσαν εἰς τὴν καλὴν ἐμφάνισιν τῆς ὁμάδος Πρωτευούσης.

— Ὅλαι αἱ συγκεντρώσεις τῆς Υ.Θ.Ν. εἶναι ἐπιτυχεῖς. Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι ἐκπαιδεύονται καὶ συγχρόνως ψυχαγωγοῦνται σύμφωνα μὲ τὰ ψυχαγωγικὰ προγράμματα ποὺ καταρτίζουν οἱ Ὑποτομεάρχαι ἢ οἱ Λοχῖται τῶν Ὑποτομέων.

— Αἱ συγκεντρώσεις τῶν ἐργοστασίων γίνονται κανονικά. Αἱ Ὑποτομεάρχαι καὶ αἱ βοηθοὶ τῶν ἐργοστασίων εὑρίσκονται πάντα τὶς ὡρισμένες ὧρες στὰ ἐργοστάσια διὰ τὰς συγκεντρώσεις τῶν ἐργαζομένων Φαλαγγιτισσῶν.

— Γεμᾶτες ζωὴ καὶ χαρὰ ἐπέστρεψαν τὴν Δευτέρα τὸ μεσημέρι αἱ βαθμοφόροι τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Νότου ἀπὸ τὸ Στρατόπεδόν των. Ἂν καὶ ἡ ὥρα ἦταν πολὺ προχωρημένη, ὅλες ἔφθασαν στὴν Καλλιθέα καὶ ἐγέμισαν τοὺς δρόμους μὲ τραγούδια ποὺ τοὺς θύμιζαν τὶς ὧρες ποὺ περάσανε στὸ Στρατόπεδο.

Μαυρισμένες ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς κατασκηνώσεως καὶ μὲ τὶς ἀποσκευές τους στὰ χέρια, γεννοῦσαν ἕναν θαυμασμὸ γιὰ τὴν τόσο γρήγορη ἀλλαγή τους.

Δὲν εἶχαν ἐμφάνισι Ἑλληνίδων σὰν ἐκεῖνες ποὺ ζοῦσαν μέσα στὴν νωχέλεια καὶ στὴν ἀκινησία, φαινόταν Ἑλληνίδες πατριώτισσες ποὺ ξέρουν νὰ ζοῦνε γιὰ τὴν Πατρίδα τους καὶ συνηθίζουν σὲ ὅλες τὶς σκληραγωγίες γιὰ νὰ μπορέσουν καὶ νὰ θυσιασθοῦν γι' αὐτήν.

— Αἱ συγκεντρώσεις τῆς παρελθούσης Τετάρτης τῆς Υ. Θ. Ν. ἦσαν πολὺ διαφορετικὲς ἀπὸ τὶς προηγούμενες. Ὅλες οἱ Φαλαγγίτισσες ἀχόρταγα ἄκουγαν τὰς βαθμοφόρους των νὰ διηγοῦνται μὲ λεπτομέρειες τὴν ζωή τους στὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς». Ἐχαίροντο κι' αὐτὲς στὶς χαρὲς ποὺ εἶχαν χαρῆ αἱ Βαθμοφόροι τους.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΘΗΛΕΩΝ ΒΟΡΡΑ

Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ ἐργασία εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς ὑπῆρξε ζωηρὰ καὶ ἡ κίνησις μεγάλη. Αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι μὲ ἐνθουσιασμὸν προσῆλθον εἰς τὰς συγκεντρώσεις των, ὅπου βαθμοφόροι των διηγοῦντο μὲ χαρὰ τὰ τῆς ζωῆς τοῦ Ζούμπερι.

— Ἐσυνεχίσθησαν αἱ ἀσκήσεις κολυμβήσεως εἰς τὸ κολυμβητήριον τῆς Ε.Ο.Ν.

— Ἤρχισεν ἡ προετοιμασία τῆς ὁμάδος ἀπαγγελίας διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς 7ης Νοεμβρίου.

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΑΝΑΛΦΑΒΗΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Αἱ ἐγγραφαὶ εἰς τὰς Σχολὰς ἀναλφαβήτων γυναικῶν καὶ τὴν ἐπιμορφωτικὴν Σχολὴν ἤρχισαν ἀπὸ τῆς 23ης τοῦ μηνὸς διὰ τὴν Περιφέρειαν Παγκρατίου, εἰς τὴν ὁδὸν Ἀσπασίας ἀριθ. 5 καθ' ἑκάστην ἀπὸ πρωΐας μέχρι 5 μ. μ. καὶ ἀπὸ 7 - 8 μ. μ.

Ἐπίσης εἰς τὸ 22ον Δημοτικὸν Σχολεῖον (Μέγαρον Νομικοῦ) τὰς αὐτὰς ὡς ἄνω ὥρας.

ΠΛΕΚΤΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΡΟΥΡΟΥΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ ΜΑΣ

Ὁ χειμῶνας πλησιάζει. Οἱ στρατιῶται μας ποὺ φρουροῦν τὰ σύνορα καὶ μένουν σὲ μέρη ὅπου τὸ κρύο εἶναι μεγάλο ἔχουν φυσικὰ καὶ περισσότερη ἀνάγκη ἀπὸ θερμὰ μάλλινα ροῦχα. Αἱ καλαὶ Φαλαγγίτισσαι τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτευούσης, μέσα στὶς ἄλλες φροντίδες των καὶ τὶς ἄλλες ἀσχολίες των στὴν Ὀργάνωσι, ἔταξαν ἐκ τῶν πρώτων τὴν ἀσχολία τοῦ πλεξίματος γιὰ τοὺς φρουροὺς τῶν συνόρων. Σ' ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς αἱ Φαλαγγίτισσαι ποὺ ξέρουν νὰ πλέκουν κάνουν σχετικὲς προετοιμασίες.

Ἔτσι ἐγκαίρως θὰ σταλοῦν καὶ τὰ μάλλινα τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτευούσης εἰς τὰ σύνορα γιὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς φρουρούς των.

ΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτευούσης θὰ ἑορτάσῃ τὴν «Ἡμέραν τῶν Ἐθνικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων»μὲ ὅλην τὴν ἐπιβλητικότητα καὶ ὅλον τὸν ἐνθουσιασμὸν ποὺ ἁρμόζουν εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς Ε.Ο.Ν. πρὸς τὸν Ἐθνικόν μας στρατόν. Ἤδη οἱ Ὑποτομεῖς ὅλων τῶν Ὑποδιοικήσεών της προετοιμάζουν δραστηρίως τὰς συγκεντρώσεις των, τὰς ἑορτάς των, τὰς ὁμιλίας τῆς μεγάλης διὰ τὴν Ε.Ο.Ν. ἡμέρας, τῆς πρώτης Κυριακῆς τοῦ Ὀκτωβρίου.

ΧΟΡΩΔΙΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΩΝ

Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτευούσης συνεκρότησεν ἐκ Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν της χορῳδίας, αἱ ὁποῖαι ἐκπαιδεύονται τακτικῶς διὰ νὰ μετάσχουν τῶν ἑορτῶν της καὶ συγκεντρώσεων τῆς χειμερινῆς περιόδου. Μόνον ἡ Ὑποδιοίκησις Ἀθηνῶν τῆς Π.Δ.Θ.Π. ἔχει τρεῖς χορῳδίας, ἤτοι τοῦ 5ου Ὑποτομέως ἐκ 50 Φαλαγγιτισσῶν, τοῦ Ἀμαλιείου Ὀρφανοτροφείου ἐκ 40 Φαλαγγιτισσῶν καὶ τοῦ 10ου Ὑποτομέως ἐξ ἰσαρίθμων περίπου Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΤΟΜΕΙΣ

— Ἡ τετράρχης Σκαπανισσῶν τοῦ 10ου Ὑποτομέως ὡμίλησεν εἰς τὶς Σκαπάνισσες μὲ θέμα: «Ὁ σκοπὸς τῆς κατασκηνώσεως».

— Εἰς τὸν 2ον Ὑποτομέα ἀπὸ τὰς 8 - 9 ἔγινε ψυχαγωγία Φαλαγγιτισσῶν μὲ διάφορα παιγνίδια καὶ ἐπηκολούθησεν ὁμιλία μὲ θέμα: «Πῶς περάσαμε στὸ Ζούμπερι».

ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΥ

Τὴν προπαρελθοῦσαν ἑβδομάδα διελύθη τὸ Στρατόπεδον Θηλέων τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Θηλέων Ἀττικοβοιωτίας, τὸ ὁποῖον ἐλειτούργησεν ἐπὶ εἰκοσαήμερον εἰς Πόρτο Ράφτη. Εἰς τὸ ἴδιον Στρατόπεδον εἶχον ἐγκατασταθῆ προηγουμένως δόκιμοι βαθμοφόροι τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων Ἀττικοβοιωτίας.

Εἰς τὸ ὡς ἄνω Στρατόπεδον καὶ κατὰ τὴν λειτουργίαν του διὰ δοκίμους βαθμοφόρους τῆς Π. Δ. Θ. Α. ἐξεπαιδεύθησαν Φαλαγγῖται ἀπὸ κάθε Ὑποδιοίκησιν τῆς Ἀττικοβοιωτίας.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΕΡ. ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἡ Περιφ. Διοίκησις Ἀρρένων Πρωτευούσης θὰ ἑορτάσῃ πανηγυρικῶς καὶ μὲ τὴν ἐπιβαλλομένην μεγαλοπρέπειαν τὴν ἑορτὴν τῆς «Ἡμέρας τῶν Ἐθνικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων». Κατὰ τὸν ἑορτασμὸν αὐτὸν θὰ ἐκδηλωθοῦν κατὰ τὸν πανηγυρικώτερον τρόπον τὰ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης καὶ ἀφοσιώσεως τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ τῶν Σκαπανέων τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης πρὸς τὰς ἐνόπλους Δυνάμεις τῆς Χώρας, ποὺ εἶναι φρουροὶ τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀκεραιότητος τῆς Πατρίδος. Εἰς τὰ Τάγματα ἔληξεν ἤδη ἡ προετοιμασία τῆς ἑορτῆς.

Παραλλήλως συνεχίζονται ἐντατικῶς αἱ ἑτοιμασίαι τῆς Π.Δ.Α.Π. διὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ προγράμματος καὶ τῶν λεπτομερειῶν τοῦ ἐπισήμου ἑορτασμοῦ τῆς «Ἡμέρας τῶν Ἐθνικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων».

— Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Πρωτευούσης ἀνέθεσεν εἰς τὸν συνεργάτην της ἰατρὸν κ. Γ. Ζωγράφον τὴν διδασκαλίαν διαφωτιστικῶν μαθημάτων περὶ παθητικῆς ἀεραμύνης εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν Ἀστικῶν καὶ Ὑπεραστικῶν Κοινῶν Διευθύνσεων Πειραιῶς. Τὴν διδασκαλίαν τῶν μαθημάτων αὐτῶν, ἡ ὁποία ἤρχισεν ἀπὸ δεκαπενθημέρου περίπου, παρακολουθοῦν ἀνελλιπῶς περὶ τοὺς 3.000 αὐτοκινητισταί.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΚΟΜΟΤΙΝΗ. — Διακόσιαι Φαλαγγίτισσαι τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ξάνθης ἐξέδραμον τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς Ἀλεξανδρούπολιν. Αἱ συναγωνίστριαι Ἀλεξανδρουπόλεως ὑπεδέχθησαν θερμῶς τὰς Φαλαγγιτίσσας Ξάνθης καὶ τὰς ὡδήγησαν εἰς τὰ ἀξιοθέατα μέρη τῆς πόλεως. Αἱ Φαλαγγίτισσαι Ξάνθης ἀπεκόμισαν τὰς ὡραιοτέρας ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν ἐκδρομήν των.

— Ἐπίσης ἡ Ὑποδιοίκησις Θηλέων Κομοτινῆς ἐξέδραμεν εἰς Μάκρην, ὅπου αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐγένοντο ἐνθουσιωδῶς δεκταὶ ἐκ μέρους τῶν κατοίκων.

— Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις διοργανώνει κατ' αὐτὰς μεγάλην ἐξόρμησιν ὅλων τῶν τμημάτων της διὰ τὴν περισυλλογὴν ἀχρήστων ἀντικειμένων καὶ ἀχρήστου χάρτου. Ἤδη ἐγένετο ὅλη ἡ σχετικὴ προεργασία, προβλέπεται δὲ ὅτι ἡ προσπάθεια θὰ σημειώσῃ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

ΚΑΒΑΛΛΑ.— Στὴν Καλλιρράχη τῆς Θάσου, ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Καβάλλα, σὲ μιὰ μαγευτικὴ τοποθεσία κατάφυτη ἀπὸ πεῦκα καὶ ἐληές, δεσπόζει ἐπιβλητικὰ τὸ τριόροφο μέγαρο τῶν μονίμων ἐγκαταστάσεων τοῦ θερινοῦ στρατοπέδου τῶν σχηματισμῶν τῆς δης Ἐπιθεωρήσεως τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἐκεῖ ζοῦν ἀμέριμνα καὶ ἥσυχα τὰ παιδιὰ τῆς βορειοανατολικῆς Ἑλλάδος, λαμβάνοντα ἐκπαίδευσιν καὶ μόρφωσιν καθ' ὅλα ἑλληνοπρεπῆ. Στρατοπεδάρχης εἶναι ἕνας ἐξαιρετικὸς ἐκπαιδευτικός, ὁ Περιεφερειακὸς Διοικητὴς Ροδόπης.

Τὸ Στρατόπεδο Θάσου εἶναι ἀπὸ τὰ καλλίτερα στρατόπεδα τῆς Ε.Ο.Ν. Περιλαμβάνει μονίμους ἐγκαταστάσεις ἑστιατορίων, ντούς, διοικητηρίου, μαγειρείων, γυμναστηρίου καὶ αἴθουσαν διασκεδάσεων. Τὸ μέγαρο τοῦ Στρατοπέδου εἶναι ἕνα πελώριο τριόροφο κτίριο μὲ εὐρυχώρους καὶ πολὺ περιποιημένους θαλάμους. Τὸ στρατόπεδο περιλαμβάνει ἀκόμη καὶ μόνιμο αἴθουσα θεάτρου, ἀπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ ὁποίου διδάσκουν κάθε βράδυ οἱ ἐκπαιδευόμενοι διάφορα σκὲτς καὶ φαρσοῦλες καὶ ἐκτελοῦν διάφορα μουσικὰ κομμάτια μὲ ὀρχήστρες συγκροτημένες πάλιν ἀπὸ τοὺς ἰδίους.

Τὸ πρόγραμμα ἐκπαιδεύσεως ἀρχίζει ἀπὸ τῆς 6ης πρωϊνῆς καθ' ἑκάστην καὶ περατοῦται τὴν 9.30' τὸ βράδυ, περιλαμβάνει δὲ τὰ ἑξῆς: Ἐγερτήριον, προετοιμασίαν, ρόφημα, προσκλητήριον, σωματικὴν ἀγωγὴν (στρατ. κανονισμὸς σωμ. ἀγωγῆς), ἀθλητισμόν, ἀθλοπαιδιὰς (ὑπ' ὄψιν ἡ ἔκδοσις Κ. Δ. ἀριθ. 29), στρατιωτικὴν προπαίδευσιν (καν. ἀσκήσεων πεζικοῦ, τεῦχος Α'), στρατιωτικὰς εἰδικότητας (ἔκδοσις 47 & 52), ὑγιεινήν, προετοιμασίαν διὰ λουτρό, θαλασσόλουτρο, ἡλιοθεραπείαν, συσσίτιον, ἀνάπαυσιν ὑποχρεωτικὴν εἰς τοὺς θαλάμους, ἰδεολογικὴν διαφώτισιν, κανονισμὸν ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας, ἀνάπαυσιν, συσσίτιον, ψυχαγωγίαν, προσκλητήριον εἰς τοὺς θαλάμους καὶ σιωπητήριον.

Ἑκάστην Τετάρτην καὶ Σάββατον τὸ ἀπόγευμα γίνεται ἀτομικὴ καθαριότης καὶ ἐπακολουθεῖ ἔξοδος, ἕκαστον Σάββατον νυκτερινὴ πορεία (ἀσκήσεις προσανατολισμοῦ κατὰ τὴν νύκτα).

Τὰς Κυριακὰς τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει ἐγερτήριον κατὰ μίαν ὥραν ἀργότερον, ἐκκλησιασμόν, ἠθικὴν διδασκαλίαν, θαλασσόλουτρον. Μετὰ μεσημβρίαν ἀνάπαυσιν, ἔξοδον καὶ προσκλητήριον κατὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀργότερον.

Αὐτὸ εἶναι μὲ λίγα λόγια τὸ Στρατόπεδον Θάσου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα καὶ πληρέστερα στρατόπεδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ. — Τὴν 14ην Σεπτεμβρίου ἐτελέσθησαν εἰς τὴν πόλιν μας τὰ ἐγκαίνια τῆς κινητῆς ἐκθέσεως τοῦ Ὑπουργείου Τύπου καὶ Τουρισμοῦ τῆς πρώτης τετραετίας τοῦ ἔργου τῆς Κυβερνήσεως τῆς 4ης Αὐγούστου. Εἰς τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων παρευρέθησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης, ὁ Ὑπουργὸς Γεν. Διοικητὴς Θράκης κ. Ε. Καλαντζῆς, ὁ Νομάρχης Ἔβρου κ. Μοσχονᾶς, ὁ διοικητὴς τοῦ Ε' Σώματος Στρατοῦ ἀντιστράτηγος κ. Μπακόπουλος, ὁ Δήμαρχος Ἀλεξανδρουπόλεως, ὁ Περιφ. Διοικητὴς καὶ ἡ Περιφ. Διοικήτρια μετὰ τῶν ἐπιτελείων των, καθὼς καὶ ὁμάδες Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν. Τὰ ὀχήματα τῆς Ἐκθέσεως παρέμειναν εἰς τὴν πόλιν μας δύο ἡμέρας καὶ πλῆθος λαοῦ τῆς πόλεώς μας καὶ τῶν περιχώρων ἐπεσκέφθη τὴν ἔκθεσιν.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΦΛΩΡΙΝΑ. — Ἡ 164η Φάλαγξ Καστοριᾶς ἐξέδραμε τὴν 15ην λήξαντος εἰς Κάτω Λεύκην. Ἡ ἐκκίνησις ἔγινε τὴν 7ην πρωϊνὴν ἐκ τῶν Γραφείων Ὑποδιοικήσεώς μας. Καθ' ὁδόν, κατὰ τὸ πρόγραμμα τῆς στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως, ἐγένετο ἄσκησις καὶ ἡ Ὁμὰς τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς ὑπεβλήθη εἰς ἀναγκαστικὴν πορείαν τῆς Φάλαγγος ἐν ἡμέρᾳ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν συναγωνιστοῦ. Ἐπὶ τόπου ἐγένετο ἀνάλυσις καὶ κριτικὴ τῆς ἀσκήσεως, ἡ ὁποία ἐκρίθη ἐπιτυχής. Τὴν μεσημβρίαν ὁ Α' ἐπιτελής, ὁ ἐκτελῶν καὶ χρέη Ὑποδιοικητοῦ, ἐπεσκέφθη μετὰ τοῦ ἐπιτελείου τὴν Φάλαγγα καὶ ὡμίλησε καταλλήλως παρουσίᾳ καὶ τοῦ κ. Δημάρχου μας. Τὸ ἑσπέρας ἡ Φάλαγξ ἐπέστρεψεν ἐν σχηματισμῷ μὲ τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐν Φλωρίνῃ ἐγένοντο οἱ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες τῆς Ε.Ο.Ν., εἰς τοὺς ὁποίους συμμετέσχον αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις Φλωρίνης, Κοζάνης, Πέλλης καὶ Χαλκιδικῆς, παρουσίᾳ τοῦ κ. Νομάρχου ὡς Γενικοῦ Ἐπόπτου, τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ καὶ λοιπῶν ἐπισήμων. Ἐσημειώσαμεν δύο πρώτας νίκας εἰς τὴν σφαιροβολίαν διὰ τοῦ συναγωνιστοῦ Τσαπαροπούλου καὶ εἰς τὸν δρόμον 3.000 μέτρων διὰ τοῦ συναγωνιστοῦ Παπαδάφου καὶ τρεῖς τρίτας νίκας εἰς τὸ ἅλμα τριπλοῦν καὶ δισκοβολίαν διὰ τοῦ συναγωνιστοῦ Γ. Χρυσοχοΐδου καὶ εἰς τὸν δρόμον τῶν 800 μέτρων διὰ τοῦ Κ. Μπάκαρη.

Τὴν ἑπομένην, 10ην ἑσπέρας, τοὺς συναγωνιστὰς νικητὰς ἀθλητὰς ἐδέχθη ἡ Φάλαγξ ἐν παρατάξει μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν μουσικὴν τῆς Ὑποδιοικήσεως. Ἡ Φάλαγξ περιῆλθε τὰς κεντρικὰς ἀρτηρίας τῆς πόλεως, καταλήξασα πρὸ τοῦ «Παλλαδίου», ἔνθα ὁ Α' ἐπιτελὴς ἐπήνεσε δημοσίᾳ τοὺς νικητάς μας.

Ἐντὸς τῶν ἡμερῶν ἄρχεται καὶ ἡ λειτουργία τῆς σχολῆς στελεχῶν. Αἱ ὁμιλίαι καὶ αἱ συγκεντρώσεις τῆς Φάλαγγος συνεχίζονται κανονικῶς.

ΗΠΕΙΡΟΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. — Ἡ Ὑποδιοίκησις Θηλέων Βησσάνης ἔδωσε μίαν ἐξαιρετικὴν συναυλίαν μὲ πλουσιώτατον πρόγραμμα. Τὴν συναυλίαν παρηκολούθησεν ὁλόκληρος ἡ Κοινότης, εἰσεπράχθη δὲ τὸ ποσὸν τῶν 500 δραχμῶν, τὸ ὁποῖον ἡ ἐκεῖ Διοικήτρια ἔδωσεν ἰδιοχείρως εἰς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκεῖ ἀφίξεώς του, ἵνα τὸ παραδώσῃ εἰς τὸν Ἀρχηγὸν ὑπὲρ τῆς βασιλικῆς μας ἀεροπορίας.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΛΑΡΙΣΑ. — Εἰς ὁλόκληρον τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Λαρίσης, παρ' ὅλες τὶς διακοπές, αἱ ἐκπαιδευτικαὶ συγκεντρώσεις τῆς Τετάρτης ἐξακολουθοῦν. Σ' αὐτὲς ἐφαρμόζεται ἐλαφρότερο πρόγραμμα.

Ἐπίσης κάθε Παρασκευὴ στὴ Λάρισα καὶ τὶς Κυριακὲς στὶς ἀγροτικὲς περιφέρειες οἱ ἐνωμοτίες τῶν ἐργαζομένων στὰ ἐργοστάσια καὶ στοὺς ἀγροὺς συγκεντρώνονται τακτικώτατα γιὰ ν' ἀκούσουν χρήσιμες ὁδηγίες, ἀλλὰ καὶ νὰ διασκεδάσουν.

Τὶς Κυριακὲς οἱ ψυχαγωγικὲς συγκεντρώσεις στὸ ὕπαιθρο δίνουν χαρὰ καὶ ὑγεία στὶς φαλαγγίτισσες.

Τακτικώτατα οἱ ἐπιτελεῖς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως ἐπισκέπτονται τὰ ἐργοστάσια. Κάθε ἐπίσκεψίς τους ἐκεῖ τὶς κάνει νὰ διαπιστώνουν τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν πειθαρχία ποὺ βασιλεύουν στὶς ψυχὲς τῶν Φαλαγγιτισσῶν ποὺ ἐργάζονται. Ἡ συστηματική τους ἐκπαίδευσις ἤρχισε νὰ δίνῃ τὰ ἀποτελέσματά της.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ δεκαπενθημέρου αὐτοῦ ἐπεσκέφθη τὴν Περ. Διοίκησιν Λαρίσης ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος δι' ἐπιθεώρησιν. Ὁ Κ.Ε.Ν. συνειργάσθη μὲ τὴν Περιφ. Διοικήτριαν, εἶδε δὲ τοὺς ἐπιτελεῖς καὶ ὅλους τοὺς βαθμοφόρους τῆς Φάλαγγος. Τὸ πρωῒ τῆς Κυριακῆς ὡμίλησεν εἰς γενικὴν συγκέντρωσιν τῆς Φάλαγγος Θηλέων. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁμιλίας βαθειὰ συγκίνησις καὶ εἰλικρινὴς ἐνθουσιασμὸς κατεῖχε τὶς Φαλαγγίτισσες. Περίμεναν μ' ἀγωνία τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ ἐκδηλωθοῦν, γιὰ νὰ δείξουν κεῖνο ποὺ αἰσθανόνταν. Ἦταν φανερὸ πὼς τὰ λόγια τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου ἄγγιζαν βαθειὰ τὶς χορδὲς τῆς ἑλληνικῆς φαλαγγίτικης ψυχῆς τους. Ἡ ὁμιλία τελείωσε μέσα σὲ ζωηρὲς ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ.

Στὶς λοιπὲς Ὑποδιοικήσεις, καθὼς καὶ τῆς Λαρίσης, ἡ ἐργασία προχωρεῖ κανονικώτατα.

Στερεὰ Ἑλλάς

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ. — Ἡ 297η Φάλαγξ Κατούνης κατέθεσεν εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος δραχμὰς 2033 ὅπως διατεθοῦν ὑπὲρ τῆς βασιλικῆς μας ἀεροπορίας. Τὸ κατατεθὲν ποσὸν προέρχεται ἐξ ἐράνου γενομένου μεταξὺ τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Φάλαγγος.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΠΥΡΓΟΣ.— Ἐν Κατακώλῳ ἐγένοντο κολυμβητικοὶ ἀγῶνες, εἰς τοὺς ὁποίους ἔλαβον μέρος Φαλαγγίτισσαι ἐκ τῆς 101ης Φάλαγγος Θηλέων Πύργου. Τοὺς ἀγῶνας, οἵτινες ἐσημείωσαν μεγάλην ἐπιτυχίαν, παρηκολούθησαν ὁ Περιφ. Διοικητής, ἡ Περ. Διοικήτρια, τὰ ἐπιτελεῖα ἀρρένων καὶ θηλέων καὶ πλῆθος κόσμου.

Τὴν 12ην λήξαντος ἤρχισεν ἡ λειτουργία τοῦ Στρατοπέδου ἐκπαιδεύσεως βαθμοφόρων θηλέων εἰς τὴν μαγευτικὴν τοποθεσίαν τῆς Σκαφιδιᾶς, ἡ ὁποία ἀπέχει περὶ τὰ 20 λεπτὰ ἀπὸ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ χωρίου Μυρτιά. Ἡ τοποθεσία αὐτὴ εἶναι ἐξαιρετικὴ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἔχουσα καὶ θαυμασίαν παραλίαν.

Κατεσκήνωσαν ἀρκεταὶ ὑποψήφιοι βαθμοφόροι, ἐξ ὧν καὶ μερικαὶ ἀξιωματικοί.

Ἡ λειτουργία τοῦ Στρατοπέδου ὑπῆρξεν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καλή, βάσει τῶν ὁδηγιῶν τοῦ Κανονισμοῦ Στρατοπέδων.

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ προγράμματος ἐγένετο μετ' ἀκριβείας. Ἡ παρακολούθησις τῶν ὁμιλιῶν, τῶν γενομένων γύρω ἀπὸ τὴν πολιτικὴ διαφώτισι καὶ διαπαιδαγώγησι, ἐγένετο καὶ αὐτὴ μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ προσηλώσεως ὑπὸ τῶν ὑποψηφίων βαθμοφόρων.

Τὸ Στρατόπεδον ἐπεσκέφθη ὁ κ. Γενικὸς Ἐπόπτης, ὅστις ἐξεδήλωσε τὴν εὐχαρίστησίν του διὰ τὴν καλὴν διοίκησιν καὶ πιὸ πολὺ διὰ τὴν πειθαρχίαν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν κατασκηνωτριῶν.

Εἰς τοὺς σχηματισμοὺς ἐγένοντο αἱ κανονικαὶ συγκεντρώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἀνεπτύχθη καταλλήλως ὑπὸ τῶν βαθμοφόρων τὸ Διάγγελμα τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν καὶ διενεμήθησαν ἀντίτυπα αὐτοῦ εἰς τὰ μέλη.

ΚΡΗΤΗ

ΧΑΝΙΑ. — Ἡ προκήρυξις τοῦ Ἐθνικοῦ μας Κυβερνήτου «περὶ περισυλλογῆς ὅλων τῶν ἀχρήστων ὑλικῶν παρὰ τῆς Ε.Ο.Ν.» εὗρε βαθυτάτην ἀπήχησιν εἰς τὰ μέλη τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων, τὰ ὁποῖα μετὰ ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἤρχισαν νὰ περιέρχωνται τὴν πόλιν μας περισυλλέγοντα διάφο-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ρα ἄχρηστα ἀντικείμενα καὶ χάρτην διὰ νὰ ἐνισχύσουν τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν μας.

Οἱ διάφοροι σχηματισμοὶ τῆς ὑπαίθρου ἐσυνέχισαν τὴν περιποίησιν τῶν φυτευθέντων δενδρυλλίων καὶ προσέφεραν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὰ συντελούμενα κοινωφελῆ ἔργα.

— Φαλαγγῖται τῆς 372ας Φάλαγγος Ἀρρένων ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Διοικητοῦ αὐτῆς εἰργάσθησαν μετὰ ζήλου διὰ τὴν ἀποξήρανσιν ἑνὸς ἕλους.

— Τὴν Κυριακήν, 15ην Σ)βρίου, ἐγένετο ὡς συνήθως συγκέντρωσις τῶν ἐργαζομένων ἐν τῇ Λέσχῃ Θηλέων τῆς Διοικήσεως, καθ' ἣν ἐγένετο πολιτικὴ διαφώτισις, διδασκαλία περὶ προσαγορεύσεως, ἀτομικῆς ὑγιεινῆς κλπ.

Αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι, πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ, ἤκουον μετὰ προσοχῆς τὰ διδακτικὰ καὶ ἔνθερμα λόγια τῆς Φαλαγγάρχου των, αἰσθανόμεναι βαθειὰ τὴν στοργὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τὴν μέριμναν τοῦ Νέου Κράτους δι' αὐτάς.

Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς διδασκαλίας ἔψαλαν τοὺς ὕμνους τῆς Νεολαίας καὶ ἐζητωκραύγασαν ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.— Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ρεθύμνης ἀπέστειλεν ἐκθέματα εἰς τὴν Ἔκθεσιν Θεσσαλονίκης. Ταῦτα συνώδευσε συναγωνίστρια ἀνωτέρα βαθμοφόρος.

Τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν 22 Σεπτεμβρίου ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ρεθύμνης, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Διευθυντρίας τοῦ Ὑφαντηρίου τῆς Ε.Ο.Ν., μετέβη εἰς τὰ χωρία Σπῆλι, Μυξόρρουμα, Δαριβιανὰ πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἐκεῖ Τμημάτων Θηλέων καὶ πρὸς ἐξεύρεσιν καταλλήλου συναγωνιστρίας ὡς ἀντιπροσώπου ὑφαντηρίου, πρὸς ἐξάπλωσιν τῆς λαϊκῆς κρητικῆς τέχνης εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ἁγίου Βασιλείου.

Ὡσαύτως ἡ Περιφ. Διοικήτρια συνειργάσθη μετὰ τῆς Διοικητρίας τοῦ Τάγματος Σπηλίου, δώσασα ἀρκετὰς ὁδηγίας καὶ κατευθύνσεις.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια μετὰ τῆς Διευθυντρίας τοῦ Ὑφαντηρίου τῆς Ε.Ο.Ν. μετέβησαν εἰς τὰ χωρία Μαργαρῖτες καὶ Πάνορμον.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια ἐπεθεώρησε τὰ βιβλία τῶν ἐκεῖ Ταγμάτων καὶ ἔδωσεν ὁδηγίας σχετικὰς μὲ τὴν τήρησιν τούτων καὶ τὴν καλλιτέραν λειτουργίαν τῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. Εἰς τὰς συγκεντρωθείσας Φαλαγγιτίσσας ὡμίλησε σχετικῶς μὲ τὰς εὐκολίας τὰς ὁποίας παρέχει εἰς αὐτὰς τὸ Ὑφαντήριον τῆς Ὀργανώσεως, νὰ διδάσκωνται καὶ ἐργάζωνται ἐπὶ πληρωμῇ εἴδη ὑφαντηρίου καὶ ἀκόμη νὰ ἀναλαμβάνῃ τὸ πρατήριον τοῦ Ὑφαντηρίου νὰ πωλῇ ἔργα Φαλαγγιτισσῶν μὲ τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν θέλουν ὁρίσει καὶ τοῦτο καὶ πρὸς διευκόλυνσιν αὐτῶν καὶ ἀκόμη πρὸς διάδοσιν τῆς λαϊκῆς κρητικῆς τέχνης.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ.— Τὸ Α΄ θερινὸν Στρατόπεδόν μας, τὸ ἐγκατασταθὲν εἰς Χερσόνησον Πεδιάδος, ἐτελείωσε τὰς ἐργασίας του καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαί μας ἐπέστρεψαν ἀπὸ αὐτὸ μὲ τονωμένας τὰς ψυχικάς των δυνάμεις διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ ἀγῶνός των καὶ μὲ ἀνεπτυγμένην μεταξύ των ἀλληλεγγύην καὶ τὴν ἀγάπην τὴν ὁποίαν δημιουργεῖ ἡ κοινὴ διαμονὴ καὶ αἱ κοιναὶ προσπάθειαι τῆς συμβιώσεως.

— Τὰ μαθήματα τῆς σχολῆς βαθμοφόρων συνεχίζονται κανονικῶς.

— Εἰς τὴν συγκέντρωσιν τῆς 13ης Σεπτεμβρίου ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας περὶ τῆς σημασίας τοῦ παιγνιδιοῦ ἀπὸ ἀπόψεως ψυχαγωγίας καὶ διαπαιδαγωγήσεως τῶν νέων.

— Ἡ Ὑποδιοικήτρια Ἡρακλείου ἐπεθεώρησε τὰς ἐργασίας τῶν Φαλάγγων τῆς πόλεως.

— Ἡ συλλογὴ ἀχρήστων ὑλικῶν συνεχίζεται μετὰ ζήλου ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτισσῶν τῆς Διοικήσεως Ἡρακλείου.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ Β' ΑΘΛΗΤΙΚΗΣ ΗΜΕΡΙΔΟΣ

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς εἰς Τρίπολιν τελεσθείσης ἀθλητικῆς ἡμερίδος μεταξὺ τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀργολιδοκορινθίας, Ἀχαΐας, Ἠλείας, Μεσσηνίας, Λακωνίας, Πρωτευούσης καὶ Ἀρκαδίας ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

Δρόμος 100 μ.— 1) Λεβέντης Πρωτευούσης, 2) Μπουραΐμης Πρωτευούσης, 3) Παπαδάκης Ἠλείας.

Δρόμος 400 μ.— 1) Πέρσης Πρωτ., 2) Δούβρης Ἀρκαδίας, 3) Παλαβράκος Πρωτ.

Δρόμος 800 μ.— 1) Πέρσης Πρωτευούσης, 2) Σακουνεζόγλου Πρωτ., 3) Κατραβᾶς Ἀχαΐας.

Δρόμος 3.000 μ.— 1) Βατσαρᾶς Πρωτ., 2) Δελῆς Ἀρκαδίας, 3) Σακουνεζόγλου Πρωτευούσης.

Ἅλμα εἰς μῆκος.— 1) Βαλῆς Πρωτ., 2) Μουστάκης Μεσσηνίας, 3) Βαρβιτσιώτης Ἀργολιδοκορινθίας.

Ἅλμα εἰς ὕψος.— 1) Παπαγιαννόπουλος Ἀχαΐας, 2) Γυφτάκης Μεσσηνίας, 3) Πουλόπουλος Μεσσηνίας.

Ἅλμα τριπλοῦν.— 1) Γκούγκουλης Λακωνίας, 2) Καββαδίας Πρωτ., 3) Κατσίνης Ἀρκαδίας.

Σκυταλοδρομία.— 1) Π. Δ. Πρωτευούσης, 2) Π. Δ. Ἀχαΐας, 3) Π. Δ. Μεσσηνίας.

Ἀκοντισμός.— 1) Κόντης Πρωτ., 2) Χαρμπῆς Ἀρκαδίας, 3) Ψυχογυιὸς Ἀργολιδ.

Σφαιροβολία.— 1) Σιούντρης Ἀρκαδίας, 2) Σταμέλος Λακωνίας, 3) Μαυρογάνης Λακωνίας.

Δισκοβολία.— 1) Σταμέλος Λακων., 2) Τζώτης Πρωτ., 3) Γυφτάκης Μεσσηνίας.

Δρόμος 60 μ. Φαλαγγιτισσῶν.— 1) Παναγοπούλου Ἀχαΐας, 2) Μαντᾶ Ἀρκαδίας, 3) Ζήκου Ἀχαΐας.

Ἅλμα εἰς ὕψος Φαλαγγιτισσῶν.— 1) Ἀγγελοπούλου Ἠλείας,) Πολυζωγοπούλου Λακωνίας, 3) Παπαγιαννοπούλου Ἀχαΐας.

Ἅλμα εἰς μῆκος Φαλαγγιτισσῶν.— 1) Δημοπούλου Ἀρκαδίας, 2) Πολυζωγοπούλου Λακωνίας, 3, Παναγοπούλου Ἀχαΐας.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΛΛΑΣ ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΕΙΣ

Εἰς τὴν Διεύθυνσιν ἀθλητισμοῦ καταφθάνουν καθημερινῶς τὰ ἀποτελέσματα καὶ τῶν ὑπολειπομένων ἀθλητικῶν ἡμερίδων. Οὕτω τὰ ἀποτελέσματα τῆς Β΄ ἀθλητικῆς ἡμερίδος μεταξὺ τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Σερρῶν, Πρωτευούσης, Ἕβρου, Δράμας, Καβάλλας, Ροδόπης, τελεσθείσης εἰς Σέρρας τὴν 15ην Σεπτεμβρίου ἔχουν ὡς κάτωθι:

Δρόμος 100 μ.— 1) Πέρρος Πρωτευούσης, 2) Λεονταρίδης Ἕβρου, 3) Παπαχρήστου Δράμας.

Σφαιροβολία.— 1) Ἐμμανουηλίδης Ροδόπης, 2) Λάλλης Πρωτ., 3) Ἀναπλιώτης Πρωτευούσης.

Ἅλμα εἰς μῆκος ἁπλοῦν.—1) Ζῶτος Πρωτ., 2) Μπροκούμης Ροδόπης, 3) Κουτσόπουλος Πρ.

Δισκοβολία.— 1) Παρλάδης Ἕβρου, 2) Μερτζάνης Σερρῶν, 3) Λάλλης Πρωτ.

Ἅλμα εἰς ὕψος Ἀρρένων.— 1) Φιλιππίδης Καβάλλας, 2) Συμεωνίδης Ἕβρου, 3) Ἰακώβου Σερρῶν.

Δρόμος 400 μ.— 1) Λεοντίδης Δράμας, 2) Ἀσιατίδης Ἕβρου, 3) Μαντᾶς Πρωτ.

Ἀκόντιον.— 1) Ἐμμανουηλίδης Ροδόπης, 2) Ζαχαρίδης Ἕβρου, 3) Τσάγκας Σερρῶν.

Δρόμος 800 μ.— 1) Ἀσιατίδης Ἕβρου, 2) Μελιδώνης Πρωτ., 3) Λεοντίδης Δράμας.

Δρόμος 3.000.— 1) Βασιλείου Πρωτευούσης, 2) Σπέρτος Πρωτ., 3) Τσερεβέγγος Ἕβρου.

Ἅλμα τριπλοῦν.— 1) Μπροκούμης Ροδόπης, 2) Νικολάου Πρωτ., 3) Ζῶτος Πρωτ.

Σκυταλοδρομία.— 1) Ὁμὰς Δράμας, 2) Ὁμὰς Πρωτευούσης, 3) Ὁμὰς Ἕβρου, 4) Ὁμὰς Ροδόπης.

Φαλαγγιτισσῶν:

Δρόμος 60 μ.— 1) Οὐζουνίδου Ἕβρου, 2) Καρελὶν Δράμας, 3) Σισμάνη Ἕβρου.

Ἅλμα εἰς μῆκος.— 1) Πεταλούδη Καβάλλας, 2) Μαστράφη Ἕβρου, 3) Τζαμπατζίδου Ροδόπης.

Ἅλμα εἰς ὕψος: Κουτσίδου Ἕβρου, 2) Ρουμπάνη Ροδόπης, 3) Ἀγγελίδου Σερρῶν.

Νικήτριαι Ὁμάδες:

Ἀρρένων.— 1) Πρωτευούσης, 2) Ἕβρου, 3) Ροδόπης, 4) Δράμας, 5) Σερρῶν, 6) Καβάλλας.

Θηλέων.— 1) Ἕβρου, 2) Καβάλλας, 3) Ροδόπης, 4) Δράμας, 5) Σερρῶν, 6) Πρωτευούσης.

Ἐπίσης τὰ ἀποτελέσματα μεταξὺ τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων Εὐβοίας, Κυκλάδων, Φθιωτιδοφωκίδος καὶ Ἀττικοβοιωτίας ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Δρόμος 100 μέτρων.— 1) Ἀρβανίτης Εὐβοίας, 2) Θεδώρου, Εὐβοίας, 3) Κόντος Ἀντ. Ἀττικοβοιωτίας, 4) Παππᾶς Παν. Ἀττ)τίας, 5) Μαυρομουστάκης Κυκλάδων, 6) Οἰκονομόπουλος Φθ)κίδος.

Δρόμος 400 1.— 1) Θεοδώρου Εὐβοίας, 2) Διαμαντούλης Ἀττ)τίας, 3) Μίγκας Φθ)κίδος, 4) Μαρούγκας Ἀττ)τίας, 5) Φραγκούλης Εὐβοίας, 6) Οἰκονομόπουλος Φθ)κίδος.

Δρόμος 800 μ.— 1) Νίτσας Φθ)κίδος, 2) Πρίφτης Ἀττ)τίας, 3) Σακαλῆς Κυκλάδων, 4) Πανδρούλιας Φθ)κίδος, 5) Τσάκος Ἀττ)τίας, 6) Παύλου Εὐβοίας.

Δρόμος 3.000 μ.— 1) Ζαβαίλης Φθ)κίδος, 2) Κοντογιάννης Εὐβοίας, 3) Νίτσας Φθ)κίδος, 4) Κοροπούλης Ἀττ)τίας, 5) Βιρβίλης Ἀττ)τίας, 6) Ταβλαρίδης Εὐβοίας.

Ἅλμα εἰς μῆκος.— 1) Ζερβὸς Εὐβοίας, 2) Σπηλιώτης Φθ)κίδος, 3) Ἀρβανίτης Εὐβοίας, 4) Μαυρομουστάκης Κυκλάδων, 5) Μπρέσκος Κυκλάδων, 6) Φιλιππίδης Ἀττ)τίας.

Ἅλμα τριπλοῦν.— 1) Ζερβὸς Εὐβοίας, 2) Σπηλιώτης Φθ)κίδος, 3) Χατζηστάμου Εὐβοίας, 4) Κουζούπης Κυκλάδων, 5) Οἰκονόμου Ἀττ)τίας, 6) Παναγιωτόπουλος Φθ)κίδος.

Ἅλμα εἰς ὕψος.— 1) Γλύκας Κυκλάδων, 2) Πατάπης Ἀττ)τίας, 3) Χατζηστάμου Εὐβοίας, 4) Χριστοδούλου Ἀττ)τίας, 5) Σκορδῆς Κυκλάδων, 6) Δάλας καὶ Παναγιωτόπουλος Φθ)κίδος.

Σφαιροβολία.— 1) Κόκκινος Φθ)κίδος, 2) Μπιλάλης Φθ)κίδος, 3) Καλυβίτης Εὐβοίας, 4) Νικολοθανάσης Ἀττ)τίας, 5) Παπαϊωάννου Ἀττ)τίας, 6) Λέστος Κυκλάδων.

Ἐλευθέρα δισκοβολία.—1) Ἀποστολᾶς Ἀττ)τίας, 2) Παχούλης Εὐβοίας, 3) Ἀμπατιέλος Φθ)κίδος, 4) Καλυβίτης Εὐβοίας, 5) Παπέλης Φθ)κίδος, 6) Παπαϊωάννου Ἀττ)τίας.

Ἀκοντισμός.—1) Ἀμπατιέλος Φθ)κίδος, 2) Παπέλης Φθ)κίδος, 3) Ἀποστολιᾶς Ἀττ)τίας, 4) Δάβαρης Ἀττ)τίας, 5) Παχούλης Εὐβοίας, 6) Λέστος Κυκλάδων.

Σκυταλοδρομία 4×400.— 1η) Περιφ. Διοίκησις Εὐβοίας (Ζερβός, Θεοδώρου, Ἀρβανίτης), 2α) Περιφ. Διοίκησις Φθιωτιδοφωκίδος (Σπηλιώτης, Παπαλελούδης, Μίγκας), 3η) Περιφ. Διοίκησις Κυκλάδων (Σακκαλῆς, Μπρέσχας, Βατιμπέλης), 4η) Περιφ. Διοίκησις Ἀττικοβοιωτίας (Τσάκος, Ροῦσσος, Βιρβίλη).

Ἐλήφθησαν ἐπίσης τὰ κάτωθι ἀποτελέσματα τῆς ἀθλητικῆς ἡμερίδος μεταξὺ τῶν Περιφ. Διοικήσεων Θηλέων Εὐβοίας, Κυκλάδων, Φθιωτιδοφωκίδος καὶ Ἀττικοβοιωτίας:

Δρόμος 60 μ.— 1) Βοϊκλῆ Κυκλάδων, 2) Παγουρτζῆ Φθ)κίδος, 3) Δασκούλη Κυκλάδων, 4) Χαρέμη Ἀττ)τίας, 5) Κολωνιώτου Φθ)κίδος, 6) Παύλου Ἀττ)τίας.

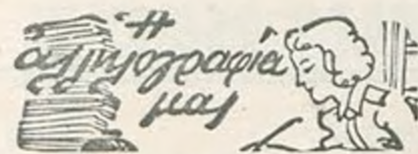
Ἅλμα εἰς μῆκος.— 1) Βοϊκλῆ Κυκλάδων, 2) Κολωνιώτου Φθ)κίδος, 3) Δεφίγκου Ἀττ)τίας, 4) Παπαβασιλείου Ἀττ)τίας, 5) Δασκούλη Κυκλάδων, 6) Κυρίτση Φθ)κίδος.

Ἅλμα εἰς ὕψος.— 1) Τσούγκα Ἀττ)τίας, 2) Ἐξαρχοπούλου Κυκλάδων, 3) Χρυσοστάλη Εὐβοίας, 4) Κερβανίδου Κυκλάδων, 5) Κουνάνου Φθ)κίδος, 6) Κιούση Ἀττ)τίας.

Γενικὴ βαθμολογία Ἀρρένων.— 1) Περιφ. Διοίκησις Εὐβοίας καὶ Φθιωτιδοφωκίδος, 2) Περιφ. Διοίκησις Ἀττικοβοιωτίας, 3) Περιφ. Διοίκησις Κυκλάδων.

Γενικὴ βαθμολογία Θηλέων.— 1) Περιφερ. Διοίκησις Κυκλάδων, 2) Περιφερ. Διοίκησις Ἀττικοβοιωτίας, 3) Περιφερ. Διοίκησις Φθιωτιδοφωκίδος, 4) Περιφ. Διοίκησις Εὐβοίας.

Γενικὴ βαθμολογία Ἀρρένων καὶ Θηλέων.— 1) Περιφ. Διοίκησις Φθιωτιδοφωκίδος, 2) Περιφερ. Διοίκησις Ἀττικοβοιωτίας, 3) Περιφ. Διοίκησις Εὐβοίας, 4) Περιφ. Διοίκησις Κυκλάδων.

Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίες δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΓΕΡΑΣ. ΚΟΤΤΙΑΔΗΝ. Νά τὸ πρῶτο τετράστιχο τοῦ ποιήματός σου «Στὴ Νεολαία»:

Μὲ τί περήφανη ψυχὴ
μᾶς ἀντικρύζουν ὅλοι
μπρός τους ὅταν διαβαίνωμεν
μὲ τὴ στολή μας ὅλοι.

Καὶ οἱ ἄλλες στροφὲς δὲν εἶναι καλύτερες ἀπὸ ἀπόψεως μέτρου κλπ. Διάβασε καλὰ ποιήματα, πρόσεξε πῶς εἶναι γραμμένα κι᾽ ἔπειτα δοκίμασε νὰ γράψῃς. — ΜΑΘΗΤΑΣ Β΄ καὶ Γ΄ τάξεως τοῦ 41ου Δημοτικοῦ Σχολείου Β΄ Περ. Ἀθηνῶν. Δημοσιεύομεν ἐδῶ τὸ τραγουδάκι, ποὺ ἐγράψατε συνεργαζόμενοι, καθὼς μᾶς γνωρίζετε μὲ σχετικὸ γράμμα:

Τὸν Μεγάλο Κυβερνήτη
ἐγὼ πολὺ τὸν ἀγαπῶ
καὶ στὴν προσευχή μου
πάντα τὸν Θεὸ παρακαλῶ.

Νἄχῃ πάντα τὴν ὑγειά του,
νἆναι ἄγρυπνος φρουρὸς
ὁ μεγάλος μας Πατέρας
ὁ προστάτης κι᾽ ὁδηγός.

Πλάγι εἰς τὸν Βασιλιᾶ μας
τὴν Πατρίδα μας ποθεῖ
νὰ τὴν βλέπῃ δοξασμένη
κι᾽ ἀπ᾽ τὰ Ἔθνη ἀγαπητή.

Ι. ΜΑΝΔΕΛΕΝΑΚΗΝ. Πνευματικὲς ἀσκήσεις ἐλάβαμε. Θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ σχετικῶς ὁ ἁρμόδιος συντάκτης. — ΛΑΜΠΡΟΝ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΝ, σκαπανέα. Αἱ Λάμπρο, σὲ παρακαλοῦμε μὴ μᾶς ξαναστείλῃς τέτοιο χειρόγραφο. Φαίνεται σοῦ ξέφυγε τὸ στυπόχαρτο καὶ ὅλα τὰ γράμματα μουτζουρώθηκαν. Ἔπρεπε νὰ τὸ ξαναγράψῃς. Τέλος πάντων! Τὶς πνευματικὲς ἀσκήσεις τὶς ἐδώσαμε στὸν ἁρμόδιον συντάκτην. Τὸ ποίημά σου «4 Αὐγούστου» τὸ ἐδιαβάσαμε. «Σ ω σ τ ὰ» εἶναι ὅσα γράφεις, ἀλλὰ δὲν τὰ γράφεις σ ω σ τ ά. Ἐπιμένεις νὰ δημοσιευθῇ; Νά τὸ πρῶτο τετράστιχο. Τ᾽ ἄλλα καλύτερα νὰ μείνουν στὴν ἀφάνεια. Γράφεις λοιπόν:

Τετάρτη Αὐγούστου
ἡμέρα εὐλογημένη,
ἡμέρα λαμπρά,
ἡμέρα δοξασμένη.

ΒΑΣ. Β. ΜΑΛΙΤΗΝ. Ἡ συνεργασία σας «Πῶς κατασκευάζεται ἕνα ραδιόφωνο» πολὺ καλή, ἀλλὰ ἐξηντλημένη. Ἄλλως τε διὰ τὴν Ε.Ο.Ν. ὑπάρχει καὶ εἰδικὸν γραφεῖον ραδιοφωνίας εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν. — ΝΙΚ. ΖΗΚΟΝ. Ἡ ἐνθουσιώδης σας ἐπιστολὴ μᾶς συνεκίνησε. Χαιρόμεθα ἰδιαιτέρως ὅταν βλέπωμεν ὅτι ἡ ἔκδοσίς μας γίνεται δεκτὴ μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς ἀκρίτας μας, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Πατρὶς τόσην ἔχει ἐμπιστοσύνην. Ἀπὸ τὴν συνεργασίαν σας ὡρισμένα πράγματα θὰ δημοσιευθοῦν. — ΓΕΩΡΓ. ΚΑΡΖΗΝ. Ἐμπνευσμένος καὶ γενικῶς πολὺ καλὸς ὁ λόγος σας ποὺ ἐξεφωνήσατε εἰς τὴν Κατσαροῦ τὴν 4ην Αὐγούστου. Δυστυχῶς δὲν δημοσιεύεται διότι καὶ ἄλλην πολλὴν παρομοίαν συνεργασίαν δὲν ἐδημοσιεύσαμεν δι᾽ ἔλλειψιν χώρου. Ὁπωσδήποτε δεχθῆτε τὰ συγχαρητήριά μας δι᾽ αὐτόν. — Κ. Π. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. Μᾶς συγχωρεῖς, μὰ μεῖς δὲν τὰ βρήκαμε τὰ γραπτά σου γιὰ «ἀριστουργήματα» ὅπως σὺ γράφεις. Προσπάθησε λοιπὸν νὰ γράψῃς κάτι καλλίτερο, πρόσεξε δὲ πρὸ πάντων τὴν γλῶσσα. Ἔχει ἀνάμικτη ὑπερκαθαρεύουσα (γυναιξὶ) καὶ δημοτικήν. Γιατί δὲν περιορίζεσαι μόνον στὴ δευτέρα, ποὺ ταιριάζει καὶ καλλίτερα σ᾽ αὐτὰ ποὺ γράφεις; Στεῖλέ μας κάτι ἄλλο καὶ μάλιστα γραμμένο μόνον ἀπὸ τὴν μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ. — ΑΡ. ΣΠΗΛΙΩΤΗΝ. Δυστυχῶς αὐτὸ ποὺ μᾶς στέλλεις εἶναι πολὺ ἐκτεταμένο καὶ ὕστερα κάτι ἄλλο: Ἔχει πολλὲς ἀνορθογραφίες καὶ ἀσυνταξίες. Ἴσως ἂν προσέξῃς νὰ γράψῃς καλλίτερα. Ἐμπρὸς λοιπόν! — ΑΝ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΝ. Περὶ τοῦ Βελισσαρίου ἐγράφησαν πολλὰ εἰς τὶς ἱστορίες ποὺ ἀναφέρονται εἰς τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους. Κάπως ἀρτία βιογραφία του εἶναι τὸ βιβλίον «Ὁ ἡρωϊκὸς Βελισσαρίου», ἔκδοσις Φέξη, ποὺ κυκλοφορεῖ τὸ Βιβλιοπωλεῖον Σαλιβέρου, ὁδὸς Σταδίου. — ΗΛΙΑΝ ΑΓΓΕΛΙΔΑΚΗΝ. Τὸ παραμύθι σου ἀρκετὰ καλό. Ἔχει ἀνάγκην ἐπεξεργασίας. Δοκίμασε νὰ μᾶς τὸ ξαναγράψῃς, ἀλλὰ μὲ ὕφος περισσότερο ἀφηγηματικό. Ὄχι ἔτσι ξερό: «Πῆγε ὁ ψαρᾶς,... τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκά του,... κλπ» καὶ συγχρόνως νὰ μὴν κάμνῃς ἀνορθογραφίες. — ΕΛ. ΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗΝ. Τὸ ἄρθρο σου ἐνθουσιῶδες καὶ καλογραμμένο. Αὐτὸ ποὺ γράφεις αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ Ἐθνικὸ φρόνημα. Τὸ κρατοῦμε διὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσωμεν ἐν καιρῷ. — ΑΔ. ΚΑΡΔΑΣΗΝ. Τὸ μικρὸν αὐτὸ ἄρθρον ποὺ μᾶς ἔστειλες δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο. Εἶναι πολὺ κοινὸ καὶ δυστυχῶς ὄχι καλογραμμένο. — Π. ΣΕΦΑΛΙΔΗΝ. Ἡ φωτογραφία τοῦ Σκαπανέως Ἐφραίμογλου ἦταν τσακισμένη, προφανῶς ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο, καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶναι δημοσιεύσιμος. Ἂν θέλετε μᾶς τὴν στέλνετε πάλιν. — Ι. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΝ. Οἱ φωτογραφίες δὲν ἦταν πολὺ ἐπιτυχεῖς. Φωτογραφίες «φλοῦ», ὅταν γίνουν μάλιστα κλισὲ πρὸς δημοσίευσιν, εἶναι ἐντελῶς ἀκατάλληλες. Ἂν θέλετε μᾶς στέλλετε καλλίτερες καὶ θὰ δημοσιευθοῦν. — ΜΑΡΙΑΝ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ. Σὲ κάθε φύλλον τὸ λέμε: Γράφετε ἀπὸ τὴν μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ! Ἐπὶ τέλους, τόσο δύσκολο πρᾶγμα εἶναι αὐτό! — Γ. ΚΟΥΚΙΟΝ. Τὸ σημείωμά σας δείχνει ὅλον τὸν ἐνθουσιασμό σας. Συγχαρητήρια. Πράγματι θὰ γίνουμε οἱ λαμπαδηφόροι τῆς μεγάλης ἰδέας τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ θὰ μεταλαμπαδεύσουμε τὸ ἱερό της φῶς παντοῦ, γιὰ νὰ δημιουργήσωμε τὸν τρίτον Ἑλληνικὸν Πολιτισμόν. Δυστυχῶς δὲν μποροῦμε νὰ δημοσιεύσωμε ὁλόκληρο τὸ σημείωμά σας. — ΡΟΛΑΝΔΗΝ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ. Πρῶτ᾽ ἀπ᾽ ὅλα εἶναι γραμμένο καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ καὶ ὕστερα εἶναι πολὺ ἐκτεταμένο. Γράφε μας πιὸ σύντομα ἄλλοτε. — ΑΝΔΡ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΝ. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν ξαναδιάβασες αὐτὸ ποὺ μᾶς ἔστειλες «Ὅ,τι ἀνήκει στὴν Ἑλλάδα». Γιατί ἂν τὸ διάβαζες δὲν θὰ τὸ παίρναμε ὅπως τὸ πήραμε. Δηλαδὴ μὲ ἀνορθογραφίες καὶ ἀσυνταξίες. Νὰ τὸ ἔχῃς ὡς ἀρχήν. Ὅταν γράφῃς κάτι νὰ τὸ ξαναδιαβάζῃς μὲ προσοχήν. Ἔτσι θὰ διορθώνῃς, τοὐλάχιστον κατὰ πολύ, μόνος σὺ τὰ λάθη σου. — ΠΑΛ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΝ. Ἡ προσφώνησίς σου πολὺ ὡραία καὶ ἀκόμη ὡραιοτέρα γιὰ ἕνα Σκαπανέα. Συγχαρητήρια. Ἐντύπωσι ἀκόμη μᾶς ἔκαμε ἡ τάξις σου, τὸ καθαρό σου γράψιμο, ἡ ἐπιμέλεια ἐν γένει, ποὺ προδίδουν γενικὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ παιδιοῦ. Καὶ πάλι τὰ συγχαρητήριά μας. — ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΝ ΚΟΥΡΛΙΑΦΤΗ. Τὸ γράμμα σου περίφημο. Σὲ εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅσα γράφεις γιὰ μᾶς καὶ σὲ συγχαίρουμε γιὰ τὰ αἰσθήματά σου. Τὸ ποίημά σου «Ἡ Διαμάντω καὶ τὰ κάστανα» καλό, ἀλλὰ θέλει ἐπεξεργασία. Ξαναγράψτο καὶ μᾶς τὸ στέλνεις. — Σ. ΚΥΠΡΙΩΤΕΛΗΝ. Τόσον τὸ «Ἡ 4η Αὐγούστου» ὅσον καὶ τὸ «Ἡ μεγάλη μέρα» εἶναι καλὰ κρινόμενα στιχουργήματα. Δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ δημοσίευσίς των λόγῳ τοῦ μήκους των. Τὸ πρῶτο ἀποτελεῖται ἀπὸ 37 δεκαπεντασυλλάβους στίχους καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ 15 τετράστιχα. Εἶναι κατάλληλα μᾶλλον δι᾽ ἀπαγγελίαν. Στείλατέ μας ἄλλο συντομώτερον. —

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ κ. Γ. Κ. Γαλανάκη, Καθηγητοῦ τῆς Παθητ. Ἀεραμύνης, (Ἀθῆναι, ὁδὸς Πατησίων 61), τοῦ ὁποίου δημοσιεύομεν τὰ ἄρθρα: «Ἡ προστασία τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ ἀπὸ τὰς ἀεροπορικὰς ἐπιδρομάς», ἐξεδόθη πλῆρες καὶ ἄρτιον σύγγραμμα χημικοῦ πολέμου, φέρον τὸν τίτλον: «Παθολογία καὶ θεραπευτικὴ τῶν νόσων τοῦ χημικοῦ πολέμου».

Τὸ σύγγραμμα τοῦτο περιέχει πλήρεις καὶ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ ὁδηγίας προφυλάξεως καὶ παροχῆς πρώτων βοηθειῶν ἐν περιπτώσει ἐπιδρομῆς διὰ πολεμικῶν δηλητηρίων, παρέχει δὲ λεπτομερεστάτην εἰκόνα τοῦ χημικοῦ πολέμου.

Ὁ συγγραφεὺς παραχωρεῖ τοῦτο μὲ ἔκπτωσιν 30%, ἤτοι δρχ. 70, ἀντὶ 100 εἰς τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΣ

Ἀγοράζετε τὰ εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Φέρουν εἰκόνας ἀπὸ τὸ ἔργον τῆς Ε. Ο. Ν.

Πωλοῦνται εἰς πάντα τὰ Ταχ. Γραφεῖα ἀντὶ δρχ. 3 ὁμοῦ μετὰ τῆς ἀξίας τοῦ γραμματοσήμου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Χ. Ε. ΣΠΑΝΟΥΔΑΚΗΝ. Θὰ δημοσιευθοῦν. — Σ. ΚΟΥΚΗΝ. Οἱ ἀσκήσεις σας δὲν εἶναι ὅσο οἱ λύσεις καλές. Νὰ μᾶς στείλετε πιὸ προσεγμένα πράγματα. — Ι. ΠΟΥΠΑΚΗΝ. Μᾶς ἄρεσαν τὰ σταυρόλεξά σας. — ΜΑΝΔΑΛΕΝΑΚΗΝ, Ἀγυιάν. Κάμνετε ἕνα μεγάλο λάθος: νὰ βάζετε ὅλα τὰ μαῦρα τετραγωνίδια στὴ σειρά, ἐνῷ πρέπει νὰ εἶναι σκορπισμένα. Δοκιμάστε πάλι. — ΠΟΠΗ ΦΛΩΡΟΥ. Χαριτωμένο τὸ αἴνιγμά σας. Θὰ δημοσιευθῇ. — Ι. Θ. ΜΠΡΑΒΑΚΟΝ. Καλά, πολὺ καλά, ἀλλὰ δυσκολώτατα στὴ λύσι τους τὰ σταυρόλεξά σας. Οἱ λέξεις Σωθερλανδ, Σταβάγκερ, Τροντχάϊμ εἶναι ἄγνωστες στὰ παιδιά. Δὲν τὸ σκεφθήκατε αὐτό; — Ι. Κ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΝ. Ἐγκρίνονται. — Ι. ΜΑΡΚΟΜΑΝΩΛΑΚΗΝ. Ἐλήφθησαν. Θὰ χρησιμοποιηθοῦν. — Θ. ΚΟΣΜΙΔΗΝ. Καλὲς οἱ ἀσκήσεις σας. — Π. Ν. ΦΩΤΙΑΔΗΝ. Δυστυχῶς δὲν παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον. — Θ. Π. ΣΑΡΔΙΝΙΑΡΗΝ. Γιατί μᾶς στέλλετε τόσο γνωστὰ πράγματα; Λίγη πρωτοτυπία. — Ε. καὶ Δ. Ν. ΜΟΣΧΟΝ. Ἐλήφθησαν καὶ ὅμως πάντοτε εἶναι πολὺ καλά. — ΑΘ. Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ. Μία ἐξήγησις ποὺ ἀφορᾷ καὶ ἄλλους: Τὸ γεγονὸς ὅτι μᾶς ταχυδρομεῖτε μεγάλας ποσότητας πνευματικῶν ἀσκήσεων — «ἑκάστην φορὰν ἐπάνω ἀπὸ 25 τοὐλάχιστον», ὅπως ὑπερηφάνως ἀναφέρετε — δὲν σᾶς δίδει ὑπεροχὴν ἀπέναντι τῶν ἄλλων ἀναγνωστῶν μας. Ἐὰν ἦσαν καλὲς ὅλες οἱ ἀσκήσεις σας, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποκλεισθοῦν οἱ ἄλλοι, θὰ εἴχατε πιάσει τὶς εἰδικὲς σελίδες ἐπὶ διετίαν. Ἱκανοποιηθῆτε λοιπὸν μὲ τὴν ἀκροστιχίδα καὶ τὸ κρυπτογραφικόν, σταματῆστε τὴν κακῆς ποιότητος ὑπερπαραγωγὴν καὶ... ἔχει ὁ θεός. — Α. ΒΑΓΕΝΑΝ. Θέλετε νὰ δημοσιευθοῦν «ὅλα μαζὶ εἰς ἕνα τεῦχος», ἀλλὰ σεῖς κάνετε τὸ σφάλμα νὰ τὰ γράφετε σὲ χαρτιὰ καὶ χαρτάκια, ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰ τακτοποιήσουμε. Χάθηκε ἕνα ἀνθρωπινὸ φύλλο χαρτιοῦ; — Κ. Ε. ΒΟΥΓΙΟΥΚΑΝ. Καλά. — Ε. Δ. ΠΕΡΥΣΙΝΑΚΗΝ. Πιθανὸν νὰ δημοσιευθοῦν μερικά. — Γ. Α. ΚΑΝΚΑΝΗΝ. Πολλὰ τὰ μαῦρα τετραγωνίδια.

Η ΑΝΟΡΕΞΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 23)

ζεται μεγαλυτέρα προσπάθεια καὶ ἐκ μέρους τοῦ γιατροῦ καὶ ἰδίως ἐκ μέρους τῶν γονέων, οἱ ὁποῖοι ἐνῷ ὑποφέρουν πραγματικά, δὲν ξεύρουν οὔτε καὶ μποροῦν νὰ ἐπιβληθοῦν ὅταν μάλιστα ἔχωμε νὰ κάνωμε μὲ μοναχογυιούς. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἡ παιδαγωγικὴ πρέπει νὰ ἔχῃ τὸν λόγον, ἀλλὰ ὅλες οἱ θεωρίες της καὶ ὅλες οἱ πειραματικὲς ἐφαρμογές της σταματοῦν πρὸ τῶν νεύρων καὶ τῆς ἀρνήσεως τοῦ Μπούμπυ ἢ τῆς Κίτυ· ἡμεῖς βλέπετε μόνον τὰ ὀνόματα πέρνομε εὔκολα ἀπὸ τὴν Ὀξφόρδη, ὄχι ὅμως καὶ τὴ παιδαγωγική των. Τελευταίως ἐδιάβασα ὅτι στὴν Ἀμερικὴ ἔχουν κάνει πιάτα εἰδικὰ γιὰ τὰ ἰδιότροπα παιδιά, μὲ ὡραῖες παραστάσεις καὶ εἰκόνες εἰς τὸ βάθος τοῦ πιάτου καὶ οἱ ὁποῖες φαίνονται καλὰ ὅταν ὁ μικρὸς Τζώνης ἀδειάσῃ τελείως τὸ πιάτο. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς μεθόδου αὐτῆς στὴν Ἀμερικὴ ἦσαν περίφημα. Ἐὰν τώρα ἔλθουν καὶ ἐδῶ, ὡρισμένως ὁ δικός μας Τζώνης θὰ ὑποχρεώσῃ τὴ γιαγιά του νὰ κρεμάσῃ τὰ πιάτα στὸν τοῖχο γιὰ νὰ βλέπῃ τὴ χιονάτη καὶ τοὺς 7 νάνους καὶ αὐτὸς δὲν θὰ βάζῃ μπουκιὰ στὸ στόμα του.

Ἐνῶ γι᾽ αὐτοὺς τοὺς μικροὺς κυρίους ἔχω νὰ δώσω μιὰ γενικὴ συμβουλὴ στὶς μητέρες καὶ εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ ἐπιτύχουν, διότι στηρίζεται πρῶτον στὴν πεῖρα μου ὡς πατέρα καὶ δεύτερον στὴ βαθειὰ γνῶσι τοῦ παιδικοῦ ὀργανισμοῦ ὡς παιδιάτρου. Ἐπὶ ἕνα μῆνα συνεχῶς πρέπει μὲ χίλιους τρόπους καὶ μέσα, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ ἐκείνου ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸν Παράδεισο, νὰ κατορθώσωμε ὥστε νὰ φάῃ μιὰ ὡρισμένη καὶ ἀνάλογο μὲ τὴν ἡλικία του, ποσότητα τροφῆς καὶ ἰδίως σὲ ὡρισμένες ὧρες δηλ. τὸ πρωΐ, στὶς 10, στὶς 1 — 2, στὶς 5 καὶ στὶς 9. Κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ συνηθίσωμε τὸν παιδικὸν ὀργανισμὸν καὶ ὁ ὁποῖος συνηθίζει πολὺ εὔκολα, νὰ δέχεται τακτικῶς τὴν τροφή του, διότι θὰ τὴν ζητάῃ ὁ ἴδιος ὀργανισμὸς καὶ ἔτσι θὰ ἐπιτύχωμε τοῦ σκοποῦ μας. Πρέπει ὅμως νὰ μὴ παραμελήσωμε οὔτε μίαν ἡμέραν τὴν ἐργασίαν μας αὐτήν, διότι ὅπως συνηθίζει εὔκολα ἔτσι καὶ ξεσυνηθίζει καὶ ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν προτέραν ἀθλίαν κατάστασιν. Στὴ νευρικὴ ἀνορεξία ὡρισμένα φάρμακα ἔχουν πραγματικὴν ἐπίδρασιν. Τελειώνοντες τὴν ἐργασίαν μας διὰ τὴν διατροφὴν τοῦ παιδιοῦ κάμνομεν ἔκκλησιν πρὸς τὰς μητέρας νὰ προσέξουν καλλίτερα τὴν διατροφὴν τῶν παιδιῶν των, νὰ ἀκούουν καὶ νὰ ἐφαρμόζουν κατὰ γράμμα τὶς ὁδηγίες τῶν ἰατρῶν των, νὰ πολεμοῦν ἐγκαίρως τὴν ἀνορεξίαν των, μὲ λίγα λόγια νὰ φροντίζουν ὥστε νὰ ἐξασφαλίζουν τὴν ὑγείαν καὶ ἐπομένως τὴν εὐτυχίαν τῆς οἰκογενείας των.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

Ἡ προστασία τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ ἀπὸ τὰς ἀεροπορικὰς ἐπιδρομάς.

ΠΡΟΧΕΙΡΟΝ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Τὸ καταλληλότερον μέρος διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς καταφύγιον εἶναι τὸ ὑπόγειον, ἢ ἐλλείψει τοιούτου τὸ ἰσόγειον τῆς οἰκίας, ἐὰν ὑπάρχῃ ἐπάνω ἀπὸ αὐτὸ ἄλλο ἕνα πάτωμα τοὐλάχιστον.

Προτιμᾶται ἡ πλευρὰ τῆς οἰκίας ἡ ὀλιγώτερον ἐκτεθειμένη εἰς τὸν ἄνεμον, διότι ὁ ἄνεμος διευκολύνει τὴν δίοδον τῶν πολεμικῶν ἀερίων διὰ μέσου τῶν μικρῶν ὀπῶν ἢ σχισμῶν.

Καλλίτερα καταφύγια κάνουν τὰ θολωτὰ ὑπόγεια ἢ ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν ὀροφὴν (ταβάνι) ἀπὸ μπετὸν ἀρμέ.

Ἂν δὲν ἔχετε ὑπόγειον ἢ ἰσόγειον κατάλληλον, συνεννοηθῆτε μὲ ἄλλην γειτονικὴν οἰκογένειαν, διὰ νὰ κάμετε μαζὶ ἕνα ὑπόγειον καταφύγιον. Εἰς τὰς πολυκατοικίας πρέπει νὰ συνεννοηθοῦν ὅλοι οἱ ἔνοικοι μὲ τὸν ἰδιοκτήτην διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν καταφύγιον εἰς τὸ ὑπόγειον.

Ὅταν ἐνοικιάζετε νέαν κατοικίαν, μὴ λησμονῆτε ν' ἀπαιτῆτε ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην νὰ σᾶς ἐξασφαλίσῃ χῶρον κατάλληλον διὰ καταφύγιον.

Ὡς πρὸς τὴν χωρητικότητα τοῦ καταφυγίου, ὑπολογίζονται συνήθως τρία κυβικὰ μέτρα χώρου δι' ἕκαστον ἄτομον. Ἡ ἀναλογία αὐτὴ εἶναι ἀρκετὴ διὰ διαμονὴν ἐντὸς τοῦ καταφυγίου τρεῖς ὥρας χωρὶς κίνδυνον ἀσφυξίας.

Ἐκ τοῦ καταφυγίου δὲν πρέπει νὰ διέρχωνται σωλῆνες φωταερίου, ἀποχωρητηρίου ἢ νεροῦ, διότι τοῦτο εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον.

Τὸ ὑπόγειον ποὺ θὰ προτιμηθῇ ὡς καταφύγιον, πιθανὸν νὰ ἔχῃ ἀνάγκην στερεώσεως διὰ ν' ἀντέχῃ σὲ περίπτωσιν καθ' ἣν κρημνισθῇ. Πρέπει ἀκόμη νὰ μελετηθῇ ἀπὸ τώρα τὸ πῶς θὰ ἐξασφαλισθῇ τὸ φράξιμο τοῦ καταφυγίου διὰ νὰ μὴ μπαίνουν πολεμικὰ ἀέρια εἰς αὐτό.

Ἡ στερέωσις τοῦ ταβανιοῦ (ὀροφῆς) τοῦ καταφυγίου γίνεται συνήθως μὲ ξύλινα δοκάρια (τράβες) πάχους 15Χ15 πόντων, τὰ ὁποῖα τίθενται χιαστὶ ἢ σταυροειδῶς καὶ ὑποστηρίζονται ἀπὸ τὸ μέσον καὶ τὰ ἄκρα μὲ δοκάρια τοῦ ἴδιου πάχους. Ὅλα αὐτὰ τὰ ξύλινα στηρίγματα συνδέονται μεταξύ των μὲ τραβέρσες καὶ καρφώνονται μὲ σιδηροῦς δεσμοὺς (τζινέτια) ἢ μὲ μπουλόνια.

Ἐπίσης στερεώνονται καὶ οἱ τοῖχοι, τὰ ἐξωτερικὰ κουφώματα φράσσονται καὶ καλύπτονται μὲ σάκκους γεμάτους ἀπὸ ἄμμον ἢ χῶμα.

Κάθε καταφύγιον πρέπει νὰ ἔχῃ δύο τοὐλάχιστον ἐξόδους ἢ μιὰ πόρτα καὶ ἕνα παράθυρο, τὸ ὁποῖον νὰ δύναται ἐν ἀνάγκῃ νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς ἔξοδος.

Ἡ θύρα εἰσόδου εἰς τὸ καταφύγιον καλὸν εἶναι νὰ φραχθῇ ἀπ' ἔξω μὲ μιὰ μεγάλη κουβέρτα ποτισμένη μὲ ρετσινόλαδο ἢ μὲ διάλυσιν σόδας, διὰ νὰ συγκρατῶνται καλύτερα τὰ δηλητηριώδη ἀέρια. Ἡ ἀσφάλεια αὐτὴ θὰ εἶναι ἀκόμη καλλιτέρα ἂν τοποθετηθῇ καὶ μιὰ δεύτερη τέτοια κουβέρτα εἰς τὸν διάδρομον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον περνοῦμε διὰ νὰ μποῦμε στὸ καταφύγιον.

Κοντὰ στὸ καταφύγιον δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν εὔφλεκτα ὑλικά.

Μέσα στὸ καταφύγιον πρέπει νὰ ὑπάρχουν τὰ ἑξῆς ὑλικά:

2 κλεφτοφάναρα, 10 κηρία, πόσιμο νερό, κιβώτιον μὲ διάφορα τρόφιμα καὶ πρὸ παντὸς κουτιὰ συμπεπυκνωμένου γάλακτος. Ἀποχωρητήριον, ἔστω καὶ πρόχειρον, διὰ τὰ ἄτομα ποὺ φοβοῦνται, ἐργαλεῖα τεχνίτου, ἤτοι 1 σκαπάνη, 2 φτιάρια, 1 μπαλτᾶς, 1 πριόνι, 1 σφυρί, 1 λοστὸς καὶ καρφιά, ὑλικὰ διὰ φράξιμο σχισμῶν κλπ., καθίσματα καὶ ἕνα πρόχειρο κρεββάτι διὰ τυχὸν ἀσθενῆ τινα καὶ τέλος ἕνα κιβωτίδιον φαρμακευτικῶν εἰδῶν, τὸ ὁποῖον νὰ περιέχῃ ὅ,τι περιεγράψαμεν ἤδη εἰς τὸ περὶ οἰκονοσοκόμων κεφάλαιον.

Ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ὅλα τ' ἀνωτέρω ὑλικὰ δὲν θὰ τὰ βρίσκετε ὅταν θὰ κηρυχθῇ ἐπιστράτευσις καὶ δι' αὐτὸ πρέπει ἀπὸ τώρα νὰ κάμετε τὰς προμηθείας σας.

ΧΑΡΑΚΩΜΑΤΑ

Τὸ ἕτερον μέσον προστασίας ἀπὸ τὰς ἐκρηκτικὰς βόμβας εἶναι τὰ χαρακώματα (ὀρύγματα).

Ταῦτα γίνονται εὔκολα, ταχέως, μὲ μικρὰν δαπάνην, ἐξασφαλίζουν δὲ πολλοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ θραύσματα.

Τὰ χαρακώματα πρέπει νὰ εἶναι βάθους 2 μέτρων καὶ φάρδους ἐπάνω μὲν 1,70 μέτρον κάτω δὲ 1,20 διὰ νὰ κάθωνται δύο ἄτομα ἀντικρυστά. Τὸ ἔδαφός των πρέπει νὰ στρωθῇ μὲ πέτρες, πρέπει δὲ νὰ ὑπάρχῃ καὶ σωλήν, ὅστις νὰ ἀποχετεύῃ τὰ νερά.

Τὰ χαρακώματα δὲν γίνονται ποτὲ εἰς εὐθεῖαν γραμμμήν, ἀλλὰ ἢ εἰς σχῆμα πριονιοῦ ἢ εἰς σχῆμα Π διὰ νὰ μὴ τραυματίζωνται πολλοὶ ἄνθρωποι ἐὰν τυχὸν πέσῃ βόμβα ἐντὸς τοῦ ὀρύγματος. Προβλέπεται νὰ μένουν 4 μόνον ἄνθρωποι εἰς ἕκαστον σκέλος τοῦ Π.

Τὰ χαρακώματα αὐτὰ εἶναι ἀνοικτὰ ἢ κλειστά, δύνανται δὲ νὰ κατασκευασθοῦν εἰς τοὺς κήπους, τὰς πλατείας καὶ εἰς τὰ ἄκρα τῆς πόλεως, πάντως εἰς ἀπόστασιν ἴσην πρὸς τὸ ὕψος τῶν τοίχων ἀπὸ τὰ πλησίον κτίρια διὰ νὰ μὴ γίνωνται δυστυχήματα ἐκ τῆς πτώσεως ὑλικῶν.

ΙΙ. ΒΟΜΒΑΙ ΕΜΠΡΗΣΤΙΚΑΙ

Προστασία ἐξ αὐτῶν.

Ὁ δεύτερος κίνδυνος, ὅστις μᾶς ἀπειλεῖ κατὰ τὰς ἐχθρικὰς ἀεροπορικὰς ἐπιδρομάς, εἶναι ὁ τῶν πυρκαιῶν ἀπὸ τὰς ἐμπρηστικὰς λεγομένας βόμβας, αἵτινες ἀναπτύσσουν θερμοκρασίαν μεγαλυτέραν τῶν 2000 βαθμῶν καὶ βάζουν φωτιὰ στὰ σπίτια. Αἱ βόμβαι αὗται εἶναι μικροῦ βάρους ἀπὸ ½ κιλὸ ἕως 50 κιλῶν, εἶναι δὲ δύο εἰδῶν.

α) ΑΙ ΥΓΡΑΙ ΒΟΜΒΑΙ, αἵτινες περιέχουν φωσφόρον διαλελυμένον σὲ θειοῦχον ἄνθρακα.

β) ΑΙ ΣΤΕΡΕΑΙ ΒΟΜΒΑΙ (Θερμίτου), αἵτινες ἐκτὸς τοῦ πυροσωλῆνος καὶ ἑνὸς ἀναφλεκτικοῦ μίγματος, εἶναι γεμισμένες καὶ μὲ θερμίτην (ἀλουμίνιο καὶ σκουριὰ σιδήρου καὶ ἄλλα ὀξείδια μετάλλων), ὁ ὁποῖος ἀναπτύσσει ἀναφλεγόμενος 3000 βαθμοὺς θερμότητος.

Αἱ βόμβαι αὗται τελευταίως περιέχουν καὶ ποσότητα καθαροῦ νατρίου, τὸ ὁποῖον παίρνει φωτιὰ μέσα στὸ νερὸ καὶ πετρέλαιον καὶ παραφίνην, διὰ νὰ ξαπλώνεται ἡ φωτιά.

Αἱ μικραὶ αὗται βόμβαι περιέχονται μέσα σὲ δοχεῖα, τὰ ὁποῖα περιέχουν 150 - 200 καὶ διασπειρόμεναι σὲ μιὰ πόλι ἀνάβουν πολλὰς πυρκαϊάς.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ

Εἴδομεν εἰς προηγούμενον ἄρθρον μας, ὅτι ὁ μόνος τρόπος νὰ προστατεύσωμεν τὰ σπίτια μας εἶναι ἡ ὕπαρξις ἑνὸς ψυχραίμου καὶ θαρραλέου οἰκοπυροσβέστου.

Ἐπαναλαμβάνω ὅτι μόνον ὁ τετραχλωριοῦχος ἄνθραξ (ὑγρὸν) καὶ ἡ ξηρὰ ἄμμος εἶναι τὰ μέσα μὲ τὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ σβήσῃ μιὰ ἐμπρηστικὴ βόμβα ἢ τοὐλάχιστον νὰ περιορισθῇ ὁ κίνδυνος τῆς ἐξ αὐτῆς πυρκαϊᾶς.

Τὸ Τὸ μόνον ποὺ ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν ἐδῶ εἶναι τὸ ἑξῆς:

1) Ἐὰν πιτσιλισθοῦν τὰ ροῦχα σας μὲ ὑγρὰν ἐμπρηστικὴν οὐσίαν, βγάλετέ τα γρήγορα, διότι ἄλλως θὰ καῆτε.

2) Ἐὰν πιάσουν φωτιὰ τὰ ροῦχα σας ἀπὸ πυρκαϊά, τυλιχθῆτε γρήγορα μὲ κουβέρτες ἢ μὲ βρεγμένα σεντόνια ἢ χωθῆτε μέσα στὸ κρεββάτι σας καὶ σκεπασθῆτε γρήγορα. Ἐὰν μένετε ὄρθιοι ἢ τρέχετε καλοῦντες εἰς βοήθειαν, ἡ φωτιὰ θὰ δυναμώσῃ καὶ θὰ καῆτε χειρότερα, ἐπικινδύνως.

3) Ἐὰν ἐμποτίσωμεν τὰ ξύλα τῶν σπιτιῶν μας μὲ διάλυσιν 10% χλωριούχου ἀσβεστίου, ταῦτα δὲν ἀνάβουν εὔκολα.

